

Barikat

Aylık Sosyalist Dergi
Şubat/Mart 2014
Sayı: 8 / 3 TL (KDV Dahil)

- Düzen Çürüyor
Her Şey Parti ve Devrim İçin
- AKP ve Cemaat Mi?
İktidar Kavgası Mı?
- Haramilerden Hesap Sormak
İçin Sokağa Eyleme
- Yerel Seçim
ve Devrimci Tavrımız
- Neo-Liberal Politikalar
Ezilenlere İnsanca Yaşam
Alanı Bırakmıyor
- Kızıldere Yol Gösteriyor
- 2014 Yılıni Kazanacağız

**Kızıldere
Son Değil!**

Merhaba

Seçim ağırlıklı yazılardan oluşan yeni sayımızla yine birlikteyiz. Berkin Elvan'ı kalabalık bir kitleyle sonsuzluğa uğurladığımız bu günler, sadece seçimin değil, her gün yeni bir yolsuzluk haberinin, yeni bir yasaklamanın ortaya çıktığı, konuşulduğu ilginç bir süreç. Son olarak twitter yasaklamasıyla tüm dünyada kendinden söz ettiren AKP hükümeti, kötü şöhretini daha artıracak gibi görünüyor. Peki bu duruma biz ne kadar hazırız? Parti kültür yazımız, bu soruya odaklanıyor.

Bugüne kadar iktidarı paylaşan AKP ve Gülen Cemaati arasındaki gerilimin sınıfsal izdüşümü, bir başka yazımızın konusu.

Haziran günlerinden bu yana politik temposu hiç düşmeyen süreçler birbirini takip ediyor ve tempo daha da yükselecek gibi görünüyor. Tüm bu süreçlerin takipçisi değil, öznesi olmak, sürüklenen değil, sürükleyen olmak için önümüzde duran birçok görev var. Devrimci müdahale gerçekleşmedikçe sistem, en kötü krizini bile atlatacak fırsatları bulur. Bu yüzden şunu söylemek yanlış olmayacaktır: Görevler bizi beklemiyor, onların ardından koşacak enerjisi olmayanları bir kenarda bırakıp kaybolup gidiyorlar. Mahir'ler bu enerjiyi yakaladıkları için bu toprakları bir daha asla eskisi gibi olamayacak biçimde değiştirdiler. Daha azına razı değiliz... Ne biz, ne de tarih...

Bir sonraki sayımızda buluşmak üzere, iyi okumalar.

Barikat

İÇİNDEKİLER

Düzen Çürüyor

Her Şey Parti ve Devrim İçin..... 1

AKP ve Cemaat Mi? İktidar Kavgası Mi?..... 7

Haramilerden Hesap Sormak İçin

Sokağa Eyleme.....21

Yerel Seçim ve Devrimci Tavrımız..... 23

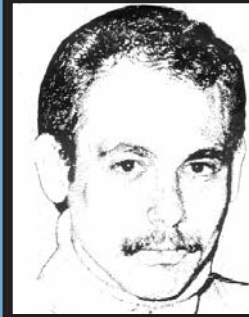
Neo-Liberal Politikalar Ezilenlere İnsanca Yaşam

Alanı Bırakmıyor 35

Kızıldere Yol Gösteriyor..... 39

2014 Yılıni Kazanacağız..... 45

GÜLÜŞÜN BİZİ ASLA TERK ETMEYECEK...

Rasih Ulaş Bardakçı
19 Şubat 1972

Mahir Çayan
30 Mart 1972

Kızıldere Son Değil...

Hüdayi Arıkan, Saffet Alp, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Sabahattin Kurt, Sinan Kazım Özüdoğru, Ertan Saruhan, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy Ölümsüzdür

YAŞIYORLAR, SAVAŞIYORLAR

İbrahim Özalp
1 Mart 1981

Bedrettin Şınnak
Şubat 1982

Serpil Polat
17 Şubat 1999

Davut Günay
19 Şubat 1977

Koray Doğan
8 Mart 1972

Nazım Kuru
26 Şubat 1978

Yüksel Parlıt
30 Mart 1988

BARİKAT/Aylık Sosyalist Dergi / Sayı: 8 / Şubat-Mart 2014 Fiyatı: 3 TL (KDV Dahil)

Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Mehmet Sinan Dardimet Yönetim Yeri: Şehit Muhtar Mah. Yoğurtçu Faik Sk. No:12-14/4 Beyoğlu / İstanbul
Basıldığı Yer: Özdemir Matbaacılık Davutpaşa Cad. Güven San. Sitesi C Blok No: 242 Topkapı/İSTANBUL Tel: 0212 577 54 92

Abonelik için: Hasan Yüksel, Garanti Bankası Hesap No: 459-6673507

Web: www.barikat-lar.de, e-mail: sbarikat07@gmail.com

Avrupa Web: www.eoc-avrupa.org, e-mail: avrupa.emekozgurluk@googlemail.com

Düzen Çürüyor Her Şey Parti ve Devrim İçin

17 Aralık 2013 adeta bir milat oldu. “Adeta” diyoruz; çünkü, asıl milat Gezi ve Haziran halk direnişidir, halkın gücünün sokakları özgürleştirmesidir, 17 Aralık bu sürecin önemli bir aşamasıdır.

Bir sabah ülke ve halk “rüşvet ve yolsuzluk operasyonu” ile uyandı. Ve artık hiç bir şey eskisi gibi olmadı; Haziran günlerinde darbe alan, baş aşağı giden AKP çatırdadı, sadece AKP için değil, tüm iktidar organlarının meşruluğu yerle bir oldu, yağma düzeni açığa çıktı, pislik her yere saçıldı. Ne 11 yıllık AKP iktidarı, ne “egemen sınıfların yönetim kurulu” olan oligarşik devlet, ne “tarihin sonu” yalanlarıyla kutsanan neo-liberal sömürü düzeni, ne ülke ve halk, ne bu coğrafyanın ağırlaşmış sorunları, ne de sol ve devrimci hareket; hiç bir şey eski konumunda değil. Her şey yeniden biçim alıyor; yeni bir yerden yaşama ve sorunlara bakılıyor, devrimcilik yeniden üretiliyor, eski ilişki ve örgüt biçimleri sürece yanıt vermiyor, ayrışma, yeniden saflaşma, yeni ilişki ve ittifak biçimleri ortaya çıkıyor.

Tüm bunlar birden, aniden, bir hamlede yaşanmıyor, sancılı, çatışmalı, sürece yayıla-

rak yaşıyor.

Bu açıdan, 17 Aralık adeta bir milat oldu...

Biliniyor, devrimci sosyalizm, burada, Barikat Dergisinde, çeşitli yazılarımızda, neo-liberalizmin kriz sarmalından kurtulamadığını, kendi sınırlarını tükettiğini ifade ediyor, devrimin güncelliğinin altını çiziyor. Bu rastgele, aklımıza esince yapılan bir değerlendirme değil, bilimsel sosyalizm ışığında, tarihsel ve sosyal olgulara dayanıyor. Bu gerçek şimdi günlük ilişki içinde her gün, her saat karşımıza çıkıyor; Gezide, Haziran günlerinde, rüşvet ve yolsuzlukta, ortaya dökülen yağma düzeninde, oligarşi içi çatışmada, seçimde, sokakta, Roboskide, Berkin Elvan için yürüyen milyonlarda çıkıyor.

17 Aralık 2013’de, rüşvet ve yolsuzluk çuvalı açılınca, rezillik ortalığa dökülünce, sadece AKP çökmedi, AKP somutunda neo-liberal sömürü düzeni, onun üzerinde biçim alan sömürge tipi faşizm tel tel döküldü. “Hak-hukuk” koca bir yalan oldu; adalet, mülk sahiplerin temelidir, adalet hırsızları, arsızları, emperyalizmin işbirlikçisi sermayeyi korumakla mükelleftir. Burjuva demokrasisinde

temel ilke olan “kuvvetler ayrılığı” sözlerine artık kimse inanmıyor. İktidar olan, çeşitli iktidar odakları her şeyi kendisi için yapıyor; dün “darbeci” olan halk düşmanı İ. Başbuğ, bugün “kahraman” oluyor. “Demokrasi”, oligarşi ve onun partilerinin dilinden düşmüyor; hırsızlık, arsızlık, yağma için “demokrasi”, halk için diktatörlük olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Aman tanrım; “koca cumhuriyet tarihi” nasıl da, Osmanlıdan devir alınan, her gün üzerine konularak güncellenen kontra, kirliliğe savaştıran tarihiymiş; AKP-cemaat çatışmasında etrafa dökülen bu kontra taktikler, çeteler savaşıdır. “İleri demokrasi” mi, haydi oradan, bal gibi sürekli faşizm var, “demokrasi paketleri” boş, faşizm “tek parti-tek adam” diktatörlüğü biçiminde tezahür ediyor. T. Erdoğan kim; Başbakan mı, AKP genel başkanı mı, belediye başkanı mı, park ve bahçeler müdürü mü, imar müdürü mü, ihale takipçisi mi, gazete müdürü mü, imam mı, içişleri bakanı mı, dışişleri bakanı mı, adalet yüksek bakanı mı, futbol takımı kaptanı mı, şirket yöneticisi mi, Halk Bankası müdürü mü, işadamlarından haraç toplayan mafya mı, canı sıkılınca bizi azarlayan baba mı, “İslam aleminin lideri” mi, “BOP eşbaşkanı” mı... yoksa aklınıza ne gelirse bunların tümü mü? “Kimsenin yaşam biçimine karışmadık”; yıllardır tekrar edilen yalanlardan biri, kaç çocuk doğuracağımıza, içki içip içmeyeceğimize, her şeyimize karışıyor, dahası yeni bir toplum mühendisliği yapıyor. “Özgür basın” mı kontra güçlerin silahı mı; şimdi AKP ve cemaat yayınlarına bakınca bu gerçek daha iyi anlaşılıyor. Eskiden Afrika ülkeleri için

söylenirdi, “erken kalkan darbe yapar” diye; şimdi kim erken kalkarsa, T. Erdoğan ya da F. Gülen kim erken kalkarsa o diğerine “darbe” yapıyor, ortalık rüşvetten, yolsuzluktan, telefon tapelerinden, kasetlerden, yalandan geçilmiyor. Haziran günlerinde “destan yazan polisim” bu kez “paralel devlet, ajan” oluyor. Haziran günlerinde bizim çocuklar ölüyor, onların çocukları hırsızlığa, hem de babaları tarafından ortak ediliyor...

Kısaca bir şarkı sözleriyle, nereden bakarsak tutarsızlık nereden baksak ahmakça. AKP ve T. Erdoğan bizim aklımızla, zekamızla alay ediyor...

AKP 11 yıl içinde, sadece neo-liberal sömürüyü, vahşi kapitalizmi halka dayatmadı, bununla birlikte, emperyalizm ve tekelci sermayeye dayanan, burjuva demokrasisiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan sömürge tipi faşizmi “yeniden yapılanma” adı altında yeniden dizayen etti, post-modern söylemle gerici-muhafazakar bir yaşamı adım adım örgütledi. 12 Eylül’den bu yana neo-liberal sömürü oturdu, sadece işçi ve emekçilerin emeği çalınmadı, kentler, doğal kaynaklar vahşice talan edildi; emperyalizm ve tekelci sermayenin “yönetim kurulu” olan devlet, demokratik değil, tam da bu sömürüyü sürdürmek için “baskı aygıtı” olarak örgütlendi; faşizm yeniden ve yeniden kurumsallaştı; topluma deli gömleği giydirildi, her alanda gerici yaşam dayatıldı.

Hiç şüphesiz bu “değişim”di. Bu değişim, en çok da liberallerin dilinde, AKP “eski Türkiye”yi değiştiriyor, “yeni Türkiye”yi inşa ediyordu. Evet, bir “değişim” vardı; ama bu “değişim” öze ilişkin değildi, biçimdeydi. Öz; yeni sömürgecilikti, emperyalizme bağımlılıktı, yeni sömürgecilik üzerine inşa olan devlet biçimiydi, sömürge tipi faşizmdi. Biçim ise, tüm bu sömürü ve egemenlik biçiminin 4. bunalım döneminde, 2000’li yıllarda yeniden biçim almasıydı, buna AKP’nin öncülük etmesi idi. Yani, yaşanan bu süreç aslında “yeni” ve “eski” diye sınıflanan iki ayrı Türkiye değildi; aynı Türkiye’nin iki farklı dönemde yeniden biçim almasıydı. Liberaller bu “değişimi” abarttı, başka anlamlar yükledi, buradan demokrasi bekledi; statükocular bu süreci anlamadı, görmedi, kimi 1930 Türkiye’sini özledi, kimi her şeyi iki kalıplaşmış sözle ifade etti.

Tamda bundan dolayı, yani asıl olan öz olduğu için, tüm “demokrasi ve özgürlük” yalanları, sahte “demokrasi paketleri” Haziran

günleri ve 17 Aralık sonrasında patladı; ne “ileri demokrasi” kaldı, ne “İslam”, “hak”; şapka düştü kel görüldü, oligarşik devlet, Erge-
nekoncu, AKP’ci, Cemaatçi çetelerden oluşu-
yordu, tümü halk düşmanıydı, tümü hırsız,
arsız, yalancı ve katildi.

Tabii, bu durum, sürekli krizin tepe nokta-
sıydı, hatta daha öte kaotik bir durumdu.

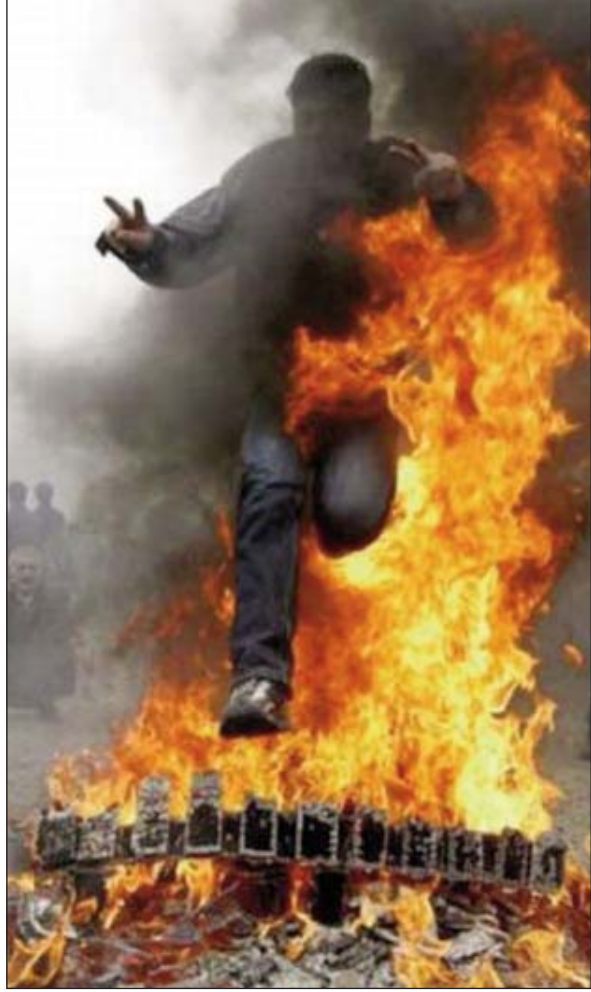
AKP, can derdine düştü, üst üste yeni ya-
salar çıkardı; bu haliyle aslında tüm ülkeye,
tüm halka darbe yaptı....

Gezi Ve Haziran Halk Direnişi Yolu Açtı

Nereden bakarsak bakalım, tüm nesnel
koşullar neo-liberal düzenin tükendiğini, iç-
sel olan kriz dinamiklerin sürekli “patlayıcı
madde” biriktirdiğini bize ifade ediyor. Ama
bu işin bir tarafıdır; eğer işin bu tarafı, yani
nesnel koşullar öznel koşullarla üst üste
düşmezse, toplumun çok daha derin çürüye-
ceği de bir gerçektir. Bu açıdan bakarsak,
neo-liberal düzenin oturma sürecini, bir an-
lamda “çürüme” süreci olarak da tanımlaya-
biliriz. Unutmayalım, kapitalizm ne kadar
tükenirse tükensin, eğer devrimci ve halkçı
bir irade devreye girmezse, şu ya da bu bi-
çimde, sömürü ve egemenliği daha da derin-
leştirerek varlığını sürdürür.

AKP neo-liberal düzenin özetidir; o, hem
ekonomik, hem sosyal, hem de siyasal dü-
zeyde bu düzenin savunucusu ve yürütücü-
südüdür. Biriken nesnel dinamikler, “patlayıcı
maddeler” Gezi ve Haziran halk direnişinde
karşılık buldu; böylece sadece AKP için değil,
neo-liberal sömürü düzeni için sonun baş-
langıcı oldu, yol açıldı. Halk direnişi, neo-li-
beral sömürüye, onu yürüten AKP’ye karşı
büyük başkaldırıdır. Haziran direnişi, düze-
nin savunucularıyla düzenin ezdiği tüm ke-
simleri yeni bir potaya soktu; tüm ezilenler i-
çin umut oldu, sadece başkaldırı değil, “nasıl
bir gelecek” fikri ve sorusu için güçlü veriler
sundu. Halk Haziran günlerinde korku duva-
rını yıktı, kendi kaderini eline alma iradesi
gösterdi. Sokaklar, alanlar direnişle özgür-
leşti; formlar halk demokrasisi için filiz oldu.
Birlikte direnenler birlikte, barış içinde yaşa-
dı; siyasal gidişatla çelişkiye düşen orta sınıflar
dahil, yaşam biçiminden dolayı kaygı du-
yanlar dahil, oldukça geniş bir kesim direni-
şin çatısı altında saf tuttu. Bundan çok ses-
li, çok katmanlı, çok renkli bir özellik göster-
di.

Haziran günleri ezilenler için bayram gün-

leri oldu...

Yeni bir Türkiye için, sol ve devrimci hare-
ketin kendini yeniden kurması için asıl mi-
latta Gezi ve Haziran direnişidir.

Kürt Ulusu İçin Özgürlük

Bu ülkenin en ağır sorununun başında
Kürt ulusunun özgürlük sorunu gelir. Bu de-
mokratik sorun, demokrasi mücadelesinin
kendisi değil, ama ana halkası durumunda-
dır. Bu sorun çözülmeden, demokratik hiç
bir sorun çözülemez; çünkü bu ana sorun
demokrasi mücadelesinin ana halkasıdır ve
tüm sorunları adeta bloke etmektedir.

AKP, bakmayın siz, TV reklamlarında bu
sorunu çözdüğünü iddia etmesine; AKP bu
sorunu çözmedi, çözmek için irade de koy-
madı, ikiyüzlülük ve takiyeyle “Kürt var ama
sorunu yok” dedi, Kürt ulusunun demokra-
tik hiç bir hakkını tanımadı, sorunu “bireysel
özgürlük” noktasına çekti, ancak özgürlük-
lere düşman bir çizgide iktidarını sürdürdü.
AKP, 11 yıllık iktidarında sorunu çözmedi,
sorunu kontrol etme siyaseti izledi.

Son bir yılda ne oldu? Daha önce bu süreci ayrıntılı ele aldık. A. Öcalan'ın başlatmış olduğu "görüşme süreci"ne AKP ve devlet yanıt verdi, ancak ciddi tek bir adım atılmadı. AKP'nin taktiği oyalamaydı, seçimleri atlattı; bunun için A. Öcalan ile görüşüldü, ama bu süreç tıkandı. İçte ve dışta siyasal gericiliğin temsilcisi olan AKP, bu demokratik sorunu çözemez, çözmek içinde bir politikası, planı yoktur. Bu gerçek, son bir yılda bir kez daha anlaşıldı. AKP, Kürt ulusunun özgürlük sorununu çözmek değil, kontrol etmek siyaseti izledi. A. Öcalan ile MİT görüşmesi, özünde budur; sorunu kontrol etme siyasetidir.

Gezi ve Haziran günlerinde halka saldıran AKP, Kürt halkına barış eli uzatmaz. Şimdi can derdine düştü AKP; bir yandan Ergenekoncularla "yeniden yargılana" adıyla ittifak kurdu, Kürt halkıyla da "görüşme" adıyla oyalama taktiğine başvurdu. AKP, demokratik bir adım atmak için Kürt halkına, işçi sınıfı ve Türkiye halkına el uzatmak zorundadır. Ama AKP'nin "demokrasi" derdi yoktur; böylece bir adım için niyeti de, politikası da yoktur. Bundan dolayı zor günler yaşayan AKP, Ergenekon'a sarıldı; "yeniden yargılanma" hamlesi, İ. Başbuğ ve tüm Ergenekoncuların tahliyesi budur.

Bir Deney: Seçim

Tüm bu kaos içinde yerel seçim gündemdedir. 2014 yılı, seçim ve kriz yılı olacaktır; yaşanan tamı tamına budur.

Başta AKP olmak üzere, CHP, MHP ve diğer burjuva partiler, bu sömürü ve zulüm düzenini nasıl sürdüreceklerinin hesabını yapıyor. Tümü neo-liberal yerel yönetim programına sahiptir; her şeyi çürüttüler, halkı da bu çürümüş ilişki içinde kendine bağlama gayreti içindeler. Projeler savaşı, aş, iş, ihale vaatleri budur. Tümü hırsızlıkta, yolsuzlukta, yağmada yarışıyor.

Bunların karşısına hem program olarak hem de siyasal güç olarak çıkmak zorunlu oluyor. Her seçimde "yaşasın devrim ve sosyalizm" demek bir hedefi işaret ediyor, ama işçi sınıfı ve halkın karşısına somut bir programla çıkmak önem kazanıyor. Çok daha önemlisi, Kürt coğrafyasında özyönetim için, Türkiye coğrafyasında direniş ve özyönetim tohumları atmak için, yerel seçimler bir çok imkan sunuyor. Demokratik ve halkçı yerel yönetim programıyla işçi sınıfı ve halkın karşısına çıkmak; cephe siyasetiyle, tüm ezilenleri birleştirmek, burada güç birliği yapmak önem kazanıyor.

Devrimci sosyalizm bu sorumlulukla yerel seçim taktiğini belirledi ve bu taktik politika doğrultusunda adımlar attı...

Kızıldere Meşalemizdir

Yerel seçimler ile Kızıldere üst üste düşüyor. Kızıldere, bizim için hem siyasal hem de tarihsel açıdan son derece önemli bir yerde durmaktadır; bizim için varlık-yokluk sorunudur. Tarihine, şehitlerine sahip çıkamayan ne güncel süreçleri kazanabilir, ne de dönemsel ve stratejik hedeflere yönelebilir.

Bu tarih bizim; Kızıldere'den Haziran'a bu tarih bizim...

Bu tarihsel-siyasal kavşak, yani Kızıldere, tüm tarihimizde, 40 yılı aşkın mücadelemizde bize yol gösterdi. Hiç şüphesiz, Mahir ve yoldaşlarımızın yakmış olduğu bu meşale, sadece bizi aydınlatmadı, 40 yılı aşkın devrim tarihimizi aydınlattı. Bu 40 yılı aşkın tarihte Mahir ve Kızıldere, yol ayrımı oldu; Mahir'in düşüncesi, döneminde kıvılcım oldu, bu kıvılcım ışık oldu ve günümüze dek bizi, devrimci hareketi aydınlattı.

Hiçbir olgu belirli kalıplara sığamaz, o tarihle sınırlı kalmaz, donmaz; her siyasal-tarihsel olgu, sadece ortaya çıktığı dönemi değil, sonrasını da etkiler, çok daha önemlisi yeniden ve yeniden biçim alır. Mahir'in mirası tartışmaları yeniden, güncel süreçlerle biçim alıyor. Mahir'i donduran, bu anlamda daraltan bir yaklaşımda, Mahir'i inkar eden,

yok sayan bir yaklaşımda, Mahir'i kendi konumuna, "isyan değil müzakere" konumuna indirgeyip buradan tarihle bağ kurmaya çalışan yaklaşımda Mahir'i anlamayan yaklaşımlardır.

Mahir; her hangi bir devrimci değildir, devrimci sosyalizmi kuramlaştıran önderdir, yenilenmecidir, kurucu irade sahibidir, isyancıdır...

Mahir'in inşa ettiği devrimci ve sosyalist ideoloji, devrimci duruş, politik tavır, yenilenme ve devrimci irade bizimdir. Mahir'in bizlere bıraktığı mirastan birileri yararlanabilir, bu miras sol ve devrimci hareketi besliyor. Ama Mahir'i biz temsil ediyoruz; ideolojide, politikada, örgütte, kültürde, biz, devrimci sosyalizm temsil ediyor.

Sol Ve Devrimci Hareket Yeni Bir Yol Ayırımındadır

Bu tarihsel ve siyasal birikim üzerinden geleceği kurmalıyız. Bu konuda "yeni" ve "sıfır"dan başlayan bir yerde değiliz, oldukça güçlü bir birikime sahibiz. Türkiye devrimine yol gösteren 40 yılı aşkın eskimeyen, tam tersine bu süreçte yenilenme eylemini içselleştiren devrimci ideolojimiz en güçlü yanımızdır. Sadece bu değil, büyük bir direniş tarihi, yenilgi ve zaferlerle dolu politik süreçler, silahlı ve barışçıl bir dizi mücadele biçimi, hatta devrimci bir geleneğimiz var.

Gezi ve Haziran günleri, alaca karanlık günler içinde yeni bir umut, geleceği kurma iradesi, asıl milatsa; bu siyasal ve tarihsel birikim üzerinden kendimizi, devrimci hareketi ve geleceği yeniden kurmalıyız.

Tam bu noktada, Gezi ve Haziran günlerinde direnişe katkı sunan, öncü değil artçı olan sol ve devrimci hareket, oturup kendine, sürece, halka karşı samimi bir hesaplaşma içinde olması gerekirken, bu hesaplaşmadan doğru ve devrimci sonuçlar çıkarması gerekirken, elbette bu yönde samimi adım atanları göz ardı etmeden ifade edelim, bu konuda zayıf kaldı. Devrimci hareket, hem ideoloji ve politika, hem örgüt ve devrimci pratik, hem de halkla ilişkide yeni bir düzey inşa etmelidir. Bunun için önce "niyet" etmeli, bu yönde güçlü bir irade ortaya koymalı, sonra bunların gereğini yapmalıdır. Zayıflıkta buradadır; ders alma değil, bilineni tekrar varsa, basit biçimde kendi kendini övme seansları varsa, orada sorun var demektir. Hem sol ve devrimci hareketin oluşturduğu çeşitli platformlara, buradaki düzey ve ilişkiye bakalım, hem

de Gezi, rüşvet ve yolsuzluk, seçim gibi süreçlere bakalım, zayıflıkları gözlemek mümkündür.

Burada, "bundan bir şey çıkmaz" demek belki bir söylem, ama boş bir söylemdir. Buradan çok şey çıkacağını Gezi ve Haziran günlerinde, formlarda, artan ve azalan sokak eylemlerinde, en son Berkin Elvan'ı ölümsüzlüğe uğurlarken gördük. Devrimcinin işi devrim yapmaktır, devrimcinin işi "boş" şeylerden yeni bir yaşam ve politik tutum çıkarmaktır, devrimcinin işi kendini, çevresini, halkı örgütlemektir, devrimcinin işi devrimci bir hareketi inşa etmektir.

Ufku daralan, küçük dünyasında var olanla yetinen, nereden aldığı bile artık çok anlam ifade etmediği bir-iki kalıplaşmış sözle her şeyi açıklamaya çalışan sol ve devrimci hareket, sınıfta kalmaya mahkumdur. Az çok direnen, Geziden bu yana, toplum ve sınıflar alt-üst olurken, devrim için nesnel koşullar son derece uygunken, kendine, solla ciddi bir önermede bulunmayan, klavye devrimciliğine meyil eden ve kim tarafından çağrıldığı bile bilinmeden Taksim ara sokaklarda az çok dövüşen bir devrimcilik, yeniden kuruluş iradesine yanıt olamaz. Gezide birleşik irade ve tavrı kaçırdık, tamam; peki, rüşvet ve yolsuzlukta, seçimlerde ne yaptık? Onardık mı, yoksa 40 yıldır ezberlediğimizi mi

savunduk; direnişi, halkı mı öne aldık, devrimci siyaseti mi yoksa dar dünyamızı mı buradan kurduk?

Stratejik ve dönemsel hedefler için, neoliberalizmin, AKP'nin çöküş yaşadığı bu günlerde güncel süreçleri yakalamak son derece yaşamsaldır. Bunun için hem programa hem de iradeye sahip olmak zorunludur. Günceli görmeden stratejik olanları yenileyen; stratejik olanı unutan güncelin içinde boğulan bir sol ve devrimci hareket kendini yeniden inşa edemez. "Bu pisliği devrim temizler" demek, doğrudur; ama bu tek başına eksiktir, siz bununla birlikte halkın içinde çıkan şiarlara da sahip çıkacaksınız. Güncel süreçlere yönelik programınızda, bu ilişkiyi kurmuyorsanız, ortaya çıkan şu ya da bu talebi, örneğin "hükümet istifa" talebini kalıpcı bir mantıkla "bunu reformistler/ulusalcılar söylüyor" biçiminde yok sayıyorsanız, kendinizi nasıl tarif ederseniz edin, siz ne süreçten, ne de görevlerden hiç bir şey anlamamışsınız demektir.

Sol ve devrimci hareket yeniden tasnif oluyor, olacaktır; böylesi ağır sorunlar içinde, böylesi süreçler bunu zorunlu kılıyor, kimse bundan kaçamaz.

Devrimin Yolu:

Devrimci Kurtuluş

Yeniden kuruluş, kapsamlı siyasal projedir, yaklaşımdır; ideolojik, politik, örgütsel ve kültürel ayakları vardır. Bu kavram ve bu kavramda ifadesini bulan devrimci içerik kapsamlı hedef ve görevleri ifade ediyor. Bu anlamda, kısa süreli, güncel değil, dönemsel karakteri içerir. Ancak bu dönemsel hedef, her gün, her güncel süreçte, örneğin Gezi, rüşvet ve yolsuzluk, seçim gibi her güncel süreçte yeniden üretilir. Eğer siz bu bağı kuramazsanız, stratejik ve dönemsel görevlerle güncel görevler arasında sıkı ilişkiyi kuramazsanız, "yeniden kuruluş" gibi kapsamlı politik projenin kağıt üzerinde kalmasını önleyemezsiniz.

Yeniden kuruluş, her alanda yeniden inşa demektir; ideolojide, siyasette, örgütte, kişilikte, örgütsel ilişkiler ve halkla ilişkide, günlük yaşamda, bir görevi yaparken, bir eylemi örgütlerken her alanda kendini dışa vurur. Bu sürekli eylem, büyük bir irade, emek, sabırla yapılabilir. Bu eyleme yön veren, günlük başarı ya da başarısızlık değil, sabırla, ınatla, sürekli bir devrimciliktir. Ufuk net, hedef net, berrak bir bilinç, bıkmıyıp usanmaz bir

enerji, başkası üzerinden kendini tarif etme değil görevler üzerinden kendini tarif etme, sosyalizme, devrime, partiye bağlılık ve inanç, günlük yaşamın içinde erime değil her alanda direniş ve kendini inşa etme; tüm bunlar üzerinden yeni bir devrimcilik.

İşte yeniden kuruluş ve inşa için bize gerekli olan budur!

Devrimci sosyalizm, böylesi bir süreçte, bu irade ve hedefi yeniden tarif ediyor. Bu dağınık, örgütsüz, zayıf sol ve devrimci hareket içinde bir başkaldırıdır, isyandır, kendini yeniden örgütlemek, yolu açmak iradesidir.

Bu irade ve perspektif bizde vardır. Bıkmıyıp usanmadan bu hedef için ilerleyeceğiz...

Devrimciliğin yeniden sınandığı, halkın direnişi az çok öğrendiği, düzenin çürüdüğü ve döküldüğü, devrim için nesnel koşulların son derece olgunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Bu süreçte, bir kez daha kendimize dönüp samimi bir devrimcilikte ısrar edip, bir adım öne çıkıyor ve yeniden kuruluşun, kapsamlı görev ve hedeflerin altını çiziyoruz.

Kolay bir devrimcilikten bahsetmiyoruz, basit görevlerden söz etmiyoruz. Büyük bir dava ortaya koyduk, bunun altını çiziyoruz. Bu zorlu, zahmetli, bedel ödenen bir yoldur; kolayı hiç seçmedik, bu yoldan ilerleyeceğiz. Kendimizi yeniden örgütleyeceğiz, devrimci kuruluşun yolunda yeniden kuruluş/inşanın sürecinin birer savaşçısı olacağız. Tüm geri, zayıf, hatta çürüyen yanlarımızı temizleyecek, yıkma ve yeniden yapma eylemini sürekli kılacağız.

Kızıldere'yi, Mahir ve şehitlerimizi andığımız bugünlerde, bu görevler için, şehitlerimiz bize yol gösteriyor. Bu günlerde, bir yandan bir dizi imkanın ortaya çıktığı, diğer yandan tarihsellik içinde ortaya çıkan çürüme eğilimlerin solu, devrimci hareketi, bizi şu ya da bu biçimde etkilediği bu günlerde, "nasıl devrimcilik", "nasıl kadro", "nasıl örgüt", "nasıl devrim", "nasıl sosyalizm" gibi can alıcı soruların yanıtı çok açıktır.

Bu soruların yanıtı, parti çizgimizde, ideolojik-politik tezlerimizde, strateji, program ve taktiklerimizde vardır; bu soruların yanıtı, Mahir, Ulaş, Cevahir, Atilla, Tamer gibi kurucu kadrolarımızda somut biçim almıştır.

Bize lazım olan, eskimeyen, yorulmayan bir devrimcilikle ileri taşıyan her şey burada, parti çizgimiz ve değerlerimizde vardır. Buradan güç alıp ileri bir değil, birkaç adım öne fırlayalım. Görevlere sım sıkı sarılalım; her şey parti için, her şey devrim için!

Akp ve Cemaat mi, İktidar Kavgası mı?

17 Aralık 2013 “yolsuzluk ve rüşvet operasyonu”ndan bu yana, “Cemaat-AKP çatışması” üzerine çok şey söylendi, çok şey yazıldı. Tayyip Erdoğan, kendisinin merkezinde olduğu rüşvet, yolsuzluk ve yağmayı örtmek için, her fırsatta, devlet içine yuvalanmış “paralel devletten” söz etti, miting alanlarından tehditler savurdu, hatta yargı ve yürütme, özellikle polis örgütlenmesi içinde binlerce kişiyi sürdü, yer değişimine başvurdu. Fetullah Gülen boş durmadı, beddua etti, ilişkide olduğu iddia edilen ruhani güçlere, hükümet ortaklarının “evlerine ateşler salınması”, “birliklerinin bozulması” ve “bir şey olmalarına izin verilmemesi” yönünde talimatlar verdi. Sadece bu değil, adeta bir savaş yürütüldü, Kemalizm’den sürekli faşizme tüm kontra taktikler devreye girdi, tüm burjuva demokratik kavramlar yerle bir oldu. Yaşanan kaostu. CHP, MHP gibi düzenin diğer partileri ise sürecin aktörlerinin ağzına bakarak, her söylenenden bir kaçaronluk malzemesi çıkarmak ve kurulacak yeni ittifaklarda bir yer edinmeye çalışmaktan bir şey yapamadılar.

Etki alanlarındaki basın yayın organlarında AKP çevreleri, 17 Aralık operasyonunun “devlet içerisindeki paralel yapılanmanın”

başının altından çıkan bir “darbe girişimi” olduğunu, Cemaat çevreleri yolsuzluğun rüşvetin alıp başını gittiğini ve başbakanın iyice tiranlaştığını savundular. AKP, kendini koruma, klasik devlet refleksi ve saldırma taktiği, Cemaat ise, “hukuk” diyerek masum görünme ve kasetlerle saldırı taktiği izledi. Akşamları televizyon kanallarını işgal eden açık oturum programlarında, her konuda bilirkişi olma vasfına haiz “stratejist”ler ise, kasılarak yaptıkları “analizlerde” genellikle gerilimin kaynağını hükümetin dershaneleri kapatma girişiminde aradı, biraz daha zeki geçinenleri de Oslo Görüşmeleri’nin basına sızdırılmasını işaret etti. Bunların bir kısmı doğruduydu, ama yaşanan süreci ve çatışmayı bütünsel açıklamaktan uzaktı.

Tüm bunlara, tüm toplumu doğrudan ilgilendiren bu sürece ve ilişkiye sol ve devrimci hareket kayıtsız kalamazdı, şu ya da bu biçimde gündem oldu. Reformistler, önce bu çelişki ve çatışmayı seyretti, “birbirini yesinler” dedi; sonra, pislik her yere saçılınca ellerine geçirdikleri ayakkabı kutularını şuraya buraya bıraktı; sanki ortada tesadüfen patlayveren bir skandal varmışçasına, hırsızlığın nasıl da açığa çıktığını söyleyip durdular.

Devrimciler de genel olarak durumu, “dinci gericilerin kavgası” ya da “AKP ile Cemaat çatışması” olarak tanımladı ve ne AKP’nin ne Cemaat’ın halkın yaralarını sarabileceğini, bu pisliğin ancak devrimle temizlenebileceğini ifade ettiler.

Kürt özgürlük hareketi ise, yine kimseyi şaşırtmayarak, son zamanlarda alışıldığı üzere meseleye “süreç” perspektifinden bakmayı tercih ettiler. Öcalan, “Ülkeyi bir darbe ateşiyle yeniden yangın yerine çevirmek isteyenler, bizim bu ateşe benzin dökmeyeceğimizi bilmelidir.”¹ dedi. Sırrı Sakık en uç AKP savunuculuğu yaptı, Selahattin Demirtaş yer yer doğruları ifade etse de AKP’ye üstü örtülü destek sundu. Kandilden yer yer doğru sözler duyduk. Demirtaş, “Bir darbe planıyla karşı karşıyayız ve BDP buna evet demez. (...) Paralel devletin galip gelmesi ve Erdoğan’ın gitmesi birçok şeyi etkiler. Onun gitmesi diyalog sürecinin bitmesi demektir.”² İfadelerini kullandı; Sırrı Sakık ise meclis kürsüsünden yaptığı konuşmada, “17 Aralık’ta yeni bir süreç başladı. 17 Aralık neydi sevgili arkadaşlar? Aslında çok planlı, projeli bir süreçtir 17 Aralık. Şimdi dönüp soruyoruz biz de. Bakın yolsuzluğun üzerine sonuna kadar gidelim, gitmeyen namerttir, ister adı AK PARTİ olsun, CHP olsun, MHP olsun, BDP olsun, hepimiz bunun üzerine gidelim ama sualler, sualler, sualler var kafamızda. (...) Ne konuşuluyordu 17 Aralık’ta? Ben bunları yolsuzlukların üstünü örterek söylemiyorum ama biz bir farklı pencereden bakıyoruz. Dershaneler konuşuluyordu, İsrail konuşuluyordu, barış süreci konuşuluyordu ama bu egemen güçler bunlardan rahatsız. (...) Şimdi ben bu operasyonu gerçekleştiren yargıçlara sesleniyorum: Ey yargıçlar, siz neredeydiniz, daha

önceleri nerelerdeydiniz? Niye müsaade ettiniz? Kamu malının... Biraz önce arkadaşımız buradan açıldı, milyon dolarlardan bahsediyor, bunların heba edilmesine niye seyirci kaldınız, niye 17 Aralık beklediniz? Şunun için beklediniz: Kürtler oradan ayaklanacak, buradan ayaklanacak, AKP iktidarını devireceğiz. Bütün hesap kitap bu. AKP’yi yenin, AKP’yi sandıkta yenin buna hiçbir itirazımız yok.”³ dedi.

Görüldüğü gibi çok fazla söz havada uçuşmaktadır. Konusunu “gizli cemaatlerin”, “derin odakların” oluşturduğu ve Erdoğan’ın ya da F.

Gülen’in şurada burada sarf ettikleri sözleri bir takım komploların kriptolu delilleri olarak sunan “dahice analizler” her yeri sardı. TV, işgal eden “analistleri” gördük, ama sol adına benzere “analistler”de ortaya çıktı.

Bir örnek vermek gerekirse, kendini sosyalist olarak tanımlayan bir kurumun internet sitesinde, Cemaatin ve AKP’nin “büyük komplolarını analiz eden” bir yazıda şöyle ifadeler yer almaktadır: “F. Gülen Cemaati “Cemaat” görünümünü altında yarı-illegal bir partidir ve amacı bütün partiler gibi siyasal iktidarı ele geçirmek ve teokratik bir biçime sahip faşist bir devlet yapılanması gerçekleştirmektir.”⁴ “Analizin” devamında, yazarın FGP olarak kısalttığı “yarı-illegal Fethullah Gülen Partisi”nin stratejik ve taktik yapısının ele alındığı bölümde ise gerçekten okuyanı “hayran bırakacak” bölümler mevcuttur, aynen aktarıyoruz: “F.Gülen kendi hareketinin iktidar mücadelesini üç stratejik aşamaya bölmüş ve her aşamaya uygun olarak bir taktik tarz geliştirmiş ve mevcut stratejik aşamaya uymayan taktik ve yöntemleri yasaklamıştır. Bu noktada kendi hareketi içerisinde bir bilinç oluşturmuştur. Bu stratejik aşamalar Stratejik Savunma, Stratejik Denge ve Stratejik Saldırı aşamalarıdır ve “Tarikat Kapısı”na yani iktidardan önceki aşamaya denk düşerler.”⁵

Gerçekten enfes bir salata değil mi? “Bütün partiler gibi siyasal iktidarı ele geçirip teokratik bir biçime sahip faşist bir devlet yapılanması gerçekleştirmeyi amaçlayan yarı-illegal Fethullah Gülen Partisi”(?! ve halk sağasının üç temel aşaması ⁶...

Bu tür “dahice analizlerin” gündemi doldurduğu ve sapla samanın birbirine karıştığı yerde, doğal olarak gerçek siyasal hedefler

gözden kaçmaktadır. Bu kaotik ortam, özellikle Haziran Halk Direnişi sonrası mücadeleye katılan genç devrimci ve sosyalistler için salgın bir hastalık kadar ciddi tehlike oluşturmaktadır. Büyük bir coşkuyla kendini yetiştirmeye çalışan genç devrimci ve sosyalistin, bolca emek ve vakit harcayarak yaptığı okumalarda genellikle bu tür “dahice analizlerle” karşılaşması, ülkedeki kriz ortamının kaynağını, cemaatlerde, gizemli imamlarda, özcesi sınıflardan ve sermaye gruplarından başka her yerde aramasına yol açmaktadır.

Oysa bilindiği gibi Marksist-Leninistler, siyasal hedeflerini boş dedikodular üzerinden değil, tarihsel maddeci yöntemin ışığında yapılan somut sınıf tahlilleriyle oluştururlar. Marksist-Leninstlere göre tarih, bir takım kişilerin ya da cemaatlerin değil, sınıf mücadelelerinin tarihidir.

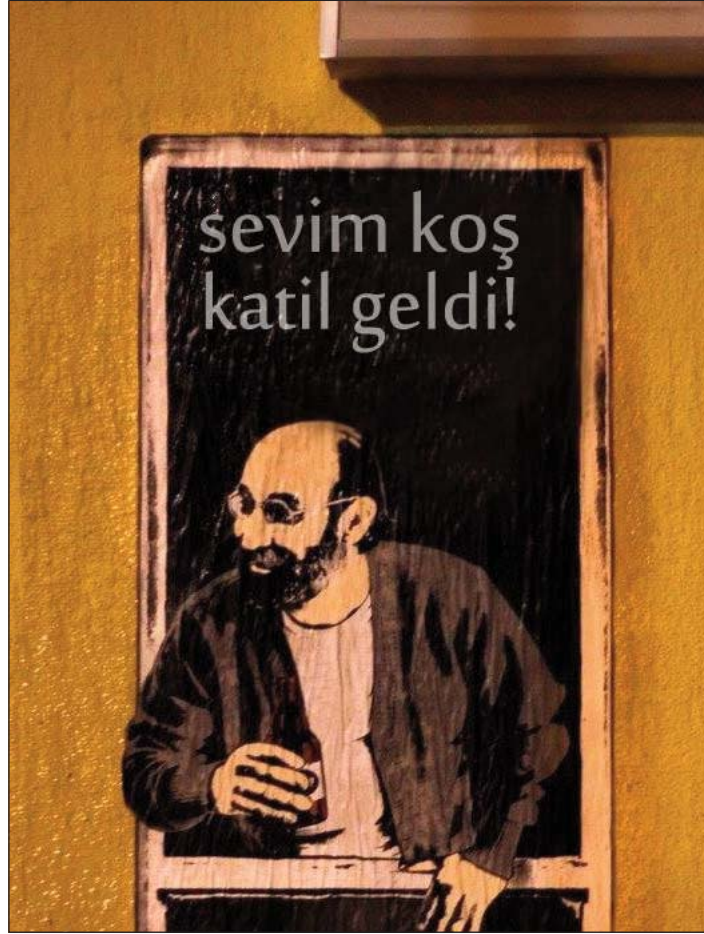
Dolayısıyla gün itibariyle yaşanan siyasal krizini anlamak için ya da en basitinden AKP-Cemaat çatışmasının gerçekte hangi odaklar arasında yaşandığını kavrayabilmek için, iktidar odaklarının gerçekte kimler olduğuna yani görünen siyaset aktörlerinin temsil ettikleri sermaye çevrelerine bakmak gerekmektedir.

Biz bu çalışmamızda, çok boyutlu olan bu çatışmanın bu boyutuna, sınıfsal zeminine özetle bakacağız. Bu konuda detaylı bir tahlil yapmak elbette yazımızın kapsamını aşacaktır. Konuyu çeşitli biçimlerde, Barikat'ın bu sayısında ele aldık, başka yazılarımızda da ele alacağız. Bu yazımızda, asıl olarak sınıfsal zemine bakacağız; yapacağımız yalnızca doğru olduğunu düşündüğümüz yöntemle, sürece göz atmaktan ibarettir.

Yaşanan Krizin Sınıfsal Temelleri

Yaşanan çelişki ve çatışmayı daha iyi kavrayabilmek için AKP hükümetinin sınıf temellerine bakmak gerekmektedir. AKP'nin sınıfsal bileşkesi, nasıl bir koalisyon olduğu anlaşılmadan yaşanan siyasal krizi ve onun toplumsal zemini anlamak mümkün değildir.

Bu bağlamda, İkinci emperyalist paylaşım savaşı'ndan bu yana ülkemizde iktisadi-toplumsal değişimin bazı temel dönüm noktalarına ve bu noktalarda sermaye birikim süreç-

lerine, bu süreçleri desteklenen sermaye unsurlarına çok kısa olarak göz atmakta yarar var.

Bilindiği gibi 1946 yılıyla beraber Türkiye'de, bir dönem kapandı ve yeni bir dönem açıldı. Kemalizm, “ulus devlet” projesidir; bu “ulus devlet”in sınıfsal temeli, Türk burjuvazisidir. Bu açıdan, 1920-1930 yılları arasında yürütülen “devlet eliyle yerli burjuva yetiştirme”⁷ politikası ve bunu takiben 1930'lar da devreye giren “devlet kapitalizmi”, bir başka ifadeyle kalkınma planlarıyla şekillenen “korumacı-devletçi sanayileşme politikası”, yeni sömürgecilikle geride kalmıştır.

Korkut Boratav, bir dönüm noktası olarak nitelediği 1946 yılı ile birlikte oluşan iktisadi tabloyu şöyle tasvir ediyor:

“1946 yılına salt iktisadi bakımdan da bir dönüm noktası niteliği kazandıran özellik, 16 yıldır kesintisiz olarak izlenen kapalı, korumacı, dış dengeye dayalı ve içe dönük iktisat politikalarının adım adım gevşetildiği; ithalatın serbestleştirilerek büyük ölçüde artırıldığı; dış açıkların kronikleşmeye başladığı; dolayısıyla dış yardım, kredi ve yabancı sermaye yatırımları ile ayakta duran bir ekonomik

yapının yerleşmesi olmuştur. Bu dönemde serbestleşmeye yönelik bir dış ticaret rejiminin sonucu olarak, iç pazara dayalı bir sanayileşme programı değil, dış pazarlara dönük ve tarıma, madencilığe, alt yapı yatırımlarına ve inşaat sektörüne öncelik veren bir kalkınma anlayışı gündemdedir.

(...) Savaş sonuna 250 milyon dolarlık, yani 1946 ithalat hacminin iki mislinden daha fazla bir döviz rezervi ile giren ve 1946 yılında da 100 milyon dolara yakın bir dış ticaret fazlası veren Türkiye'nin, hiçbir ekonomik mantığa dayanmadığı halde yoğun bir dış yardım arama çabasına girmesi, önce Truman Doktrini, sonra da Marshall Planı çerçevesi içinde yardım almaya başlaması, CHP ve DP hükümetleri dönemlerinde kesintisiz olarak ve aynı yaklaşım içinde süregelmiştir.

(...) Bu gelişmeler Türkiye'nin, beynelmilel kapitalizmin savaş sonrası kurulan üst organlarına üye olması ve ülkenin Batılı (ve özellikle Amerikalı) uzman ve danışmanların sürekli bir uğrak yeri haline gelmesi ile birlikte gelişmiştir.⁸

Elbette bu yılın bir dönüm noktası özelliği taşıması ve Boratav'ın tasvir ettiği tablo tesadüf eseri değildir. Bu Kemalist dönemin sermaye birikimi üzerinden oluşan kapitalizmin yeni bir düzeyidir. Yeni sömürgecilik, yeni bir sermaye birikim sürecidir ve bu süreç kendine özgü sınıfsal zemin ve sorunları ortaya çıkarmıştır. Emperyalizm 1. ve 2. bunalım dönemlerinde toplumsal süreç, feodal veya yarı-feodal, bağımlı ülkeler sömürge ve yarı-sömürge, emperyalizm dışsal olgudur; III. bunalım döneminde ise toplumsal süreç kapitalizmdir, yeni sömürgecilik bunun üzerinden biçim almış, emperyalizm içsel olgudur.

Mahir Çayan Yoldaş şöyle diyor: "Yankee emperyalizmi özellikle 1946'dan sonra yeni- sömürgecilik metodunu geliştirdi. Ve bu yeni-sömürgecilik politikasını Truman, Marshall doktrinleri ve askeri paktlarla, ikili anlaşmalarla tezgahladı.

Bu politikanın esası, daha az masrafla, daha geniş pazar imkanı sağlayan, daha sistemli ve ulusal savaşlara yol açmayacak, daha üst seviyeye çıkmış emperyalizmin politikalarını daha fazla tatmin etmeye dayanmaktadır. En temel metodu sermaye ihrac ve transferinin takribindeki değişikliktir. Sermayenin 5-6 elemanı arasında yeni bir oran yaratılmıştır. Şöyle ki savaş öncesi nakit sermaye ihracı, sermayenin isim, patent hakkı, yedek parça, teknik bilgi, teknik eleman, vs. gibi diğer elemanlarına kıyasla çok daha fazla yer tutarken, savaş sonrası dönemde özellikle 1960'dan sonra bu işleyiş tersine dönmüş, nakit sermaye ihracının dışındaki sermayenin yukarıda özetlediğimiz elemanları ağırlık kazanmıştır.

Bugün geri bırakılmış ülkelerde, yabancı nakit sermaye oranının yerli nakit sermayeye oranla çok az olduğu fakat mutlak dışa bağımlı birçok sanayi kuruluşu mevcuttur. (Örneğin oto sanayi). Birkaç yüzde yüz dışa bağımlı temel sanayi tesisi kurulmakta ve bunlara bağımlı olmaya mahkum hafif ve orta sanayi belli ölçülerde geliştirilmektedir. (Bu sermaye kuruluşlarının temelinde ise yabancı sermayenin nakit sermaye dışında kalan elemanları yatmaktadır).

Kısaca özetlediğimiz bu yeni sömürgecilik metodu, bir yandan emperyalizmin ülkeye iyice yerleşmesi (yani emperyalizmin sadece dışsal bir olgu değil aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmesi) sonucunu doğururken, öte yandan geri bırakılmış ülkelerde, geçmiş döneme kıyasla, izafi olarak —feodalizmin etkin olduğu eski sömürgecilik dönemine kıyasla— belli ölçülerde pazarın genişlemesine paralel olarak toplumsal üretim ve nispi refahı artırmıştır.⁹

1946-1958 arasında, 2. paylaşım savaşı sonrası ortaya çıkan sosyalist bloğa karşı mevzilerini sağlamlaştırmaya çalışan —özellikle Avrupa'da— emperyalizm, 1958 sonrası yeni-sömürge ülkelere daha yoğun yöneldiğini görüyoruz. Ülkemiz açısından söylemek gerekirse, Kemalist dönemin sermaye birikimi üzerinden biçim alan kapitalizm, yeni sö-

mürgecilikle hızlandı ve 1960'lı yıllarda ege- men oldu. Bu yıllarda emperyalist tekellerin, çokuluslu şirketlerin sayısında ve etkinliğinde ciddi anlamda artış gözlemlenmekte ve bu artış 1970'ler boyunca devam etmektedir.

“Çokuluslu şirketler özellikle 1958'den sonra hızla gelişmiştir. Yabancı ülkelerdeki ortaklıklara bu gelişimin bir göstergesi olarak alınır, ABD'deki 187 çokuluslu tekelin yabancı ülkelerde imalat sanayindeki ortaklıkları toplam olarak 1901'de 47, 1929'da 467, 1950'de 988, 1958'de 1891 iken bu sayı 1967'de 3646'ya ulaşmıştır.

(...) Sermayenin ulusal sınırları aşması ve çokuluslu şirketler III. bunalım dönemine özgü değildir. I. ve II. bunalım dönemlerinde de dış ülkelere mal ve sermaye ihracı yapılırdı; ayırıcı nitelik dış ülkelerde üretim birimlerinin kurulması, üretimin çokuluslaştırılmasıdır. Şirketlerin kazanç kaynaklarında meydana gelen değişim bunu açıkça gösterir. 1914'de uluslararası şirketlerin %90 yatırımı mali kazanç (portfolio) ile ilgilidir. II. yeniden paylaşım savaşı sonrası mali kazanç yerini doğrudan yatırıma bırakmıştır. 1970'lere varıldığında doğrudan yatırım tüm yatırımların %75'ine ulaşmıştır.”¹⁰

Böylece, Kemalist dönemde ortaya çıkan ticaret burjuvazisi, giderek sanayici konuma yükselmiş; bu süreç emperyalizmden bağımsız değil, onun kucağında yaşanmıştır. Tekelci ve işbirlikçi karaktere sahip burjuvazi, elbette tek başına iktidarı elinde tutamamıştır. Kapitalizm yukarıdan aşağı, emperyalizmin çıkarlarına göre biçim alırken, adım adım feodalizm çözülme süreci yaşadı; ama böyle de olsa, bu süreçte tekelci burjuvazi, feodal toprak sahipleriyle ittifak içindedir. Bu gerici ittifak, yani egemen sınıflar bloğu, oligarşidir. Bu ittifak, özellikle 12 Mart açık faşizmiyle tekelci sermaye lehine bozulmuştur; 12 Mart açık faşizmi hem yükselen devrimci hareketi kırmak, hem de içsel olgu olan emperyalizm ve yerli tekelci sermayenin çıkarlarını tesis etmek için örgütlendi. Bu süreç, emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı kriz ve bu krizin ülkemize yansımaları; “ithal ikameci kalkınma” modelin tıkanması ve yerini “ihracata yönelik sanayileşme” modeline bırakması, neo-liberal politikanın yeni bir sömürü ve egemenlik biçimi olarak hakim olmasıyla yeni boyut kazandı; artık emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermaye egemenliği tümünden kurmuştur, oligarşinin sınıfsal bileşkesi daralmıştır.

3. bunalım dönemi, düz bir hat üzerinden gelişmedi, ilerlemedi. Yeni sömürgeci (bağımlı) kapitalizm, çeşitli sermaye birikim süreçlerinden geçti. Yeni sömürge kapitalizmde kriz içseldir, sürekli; ama sürekli kriz kimi dönemlerde derinleşir ve her kriz süreci yeni sömürgeci kapitalizm için “yeniden yapılanma”yı içerir. Her kriz süreci adeta yeni bir sermaye birikim modeliyle aşıldı, sömürü ve egemenlik biçimleri yeniden biçim alır. Bu açıdan, 1958, 1970, 1980 yılları sadece sürekli krizin dibe vurduğu yıllar değil, sadece toplumsal ve siyasal sürecin yeniden örgütlendiği aşamalar (yapılan devülasyonlardan tutalım oligarşik devletin yeniden biçim almasına -12 Mart, 12 Eylül açık faşizmi gibi) değil, aynı zamanda yeni sermaye birikim süreçleridir. Her sermaye birikim süreci sınıfsal yapıya yeni unsurlar katıyor, ya da eksiltiyor. Tüm bu süreçler, yukarıdan aşağı kapitalizmin gelişme ve feodalizm adım adım çözülme eğilimiyle iç içe yaşanıyor. Tekelci sermaye, sanayi ve mali sermaye adım adım gelişiyor; 1970'li yıllarda sanayici sermaye, 24 Ocak ve 12 Eylül sonrası, neo-liberal politikalarla birlikte mali sermaye giderek ön plana çıkıyor. Sınıf ilişkileri, sömürü ve egemenlik biçimleri, devlet ve toplum örgütlenmesi buna göre biçim alıyor, yeni sömürgeci kapitalizm yeniden kendini örgütlüyor, yeni çelişki ve ilişki biçimleri ortaya çıkıyor.

İşte tüm bu süreçler sürekli kriz içinde, oligarşik yapı içinde sürekli sorunlara zemin sunuyor. Başka tarihsel, toplumsal ve siyasal çelişki dinamikleriyle birlikte, işaret ettiğimiz bu zemin, oligarşi içi çelişki ve çatışmalara yön veriyor; çok daha önemlisi, bu çelişki ve çatışmaya, başta orta sınıflar olmak üzere, tüm toplum ortak edilmeye çalışılıyor. Kemalizm-liberalizm, CHP geleneği-AP, ANAP, DYP, AKP geleneği, Ergenekon-AKP, AKP-Cemaat tüm bu çelişki ve çatışmalarda bunları görmek mümkündür.

Buradan bir adım daha öteye gidelim...

Hiç bir dönem, ne kapitalizmin ilk filiz verdiği dönem, ne egemen olduğu dönem, ne de günümüzde, “ulusal pazar” için ulusal bir burjuva sınıf ortaya çıkmadı. Türk burjuvazisi, baştan itibaren “ulusal/milli” ya da “demokratik” değil, emperyalizmin işbirlikçisi, ırkçı, şövenist ve ilhakçidir. Bundan dolayı ne demokratik bir geleneğe sahiptir, ne de ulusaldır. Böyle bir sınıf olmadı, bir başka ifadeyle politik bir güç olarak hiç bir süreçte yer almadı.

Bununla birlikte, yeni sömürgecilik, içsel tüm dinamikleri çarpıttı, emperyalizm içsel olgu oldu ve ortaya çıkan yeni sömürge kapitalizm mevcut toplumun alt yapısı oldu. Bu yeni sömürgeci kapitalizmin asıl omurgası, emperyalist tekeller ve onunla iç içe işbirlikçi yerli tekellerdir. Hem egemen sınıf bloğu hem de azınlık yönetimi olarak oligarşi, bu omurganın kendisidir. Ama yeni sömürge kapitalizmi bu omurga ile sınırlı ele almak kapitalizmi bilmemektir; bu omurga, yani emperyalist sermaye ve tekelci sermaye, pazar ilişkisi içinde, yukarıdan aşağı, tüm burjuva sınıfları, burjuva ve orta burjuvaziyi kendine bağlar; bu sınıflarla bin bir ilişki içinde olur.

Anlaşılabileceği, tarihsel ve siyasal olarak mevcut olmamış bir "ulusal burjuvazi" tam da bu ilişki içinde ortaya çıkamaz. Örneğin, emperyalizmin 1. ve 2. bunalım döneminde, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde, daha çok orta burjuvaziye dayanan bir "ulusal burjuvazi" tarihsel ve siyasal bir rol oynarken, ülkemizde, yeni sömürge Türkiye'de hem bu sınıf yoktur ("ulusal burjuvazi" yoktur, "orta burjuvazi" değil), hem de böylesi bir rol oynamamıştır, oynayamaz. Bundan dolayı, 1. ve 2. bunalım döneminde, anti-emperyalist anti-feodal devrimler, feodalizm ve komprador/işbirlikçi kapitalizme yönelip, sosyalizm için, bir "ara aşama" olarak, kapitalizmin "özgür gelişimini" sağlarken, 3. ve 4. bunalım dönemlerinden bundan söz edemeyiz. Halk devrimi, yeni sömürge kapitalizme yönelir, onun omurgası olan emperyalizm ve oligarşiye yönelir, "demokratik bir kapitalizm" için değil, kapitalizmi tümünden ortadan kaldırmayı, halkın iktidarı ele almasının hemen "ertesini", hiç bir "ara aşama" yaşamadan, "kapitalizmin özgür gelişimini" değil, adım adım sosyalizmi inşa etmeyi önüne koyar.

Devam edelim...

Bu açıdan yeni sömürgecilik, Anadolu burjuvazisini adım adım emperyalist ve tekelci sermayeye bağladı. Bir yandan tarımda kapitalistleşme yaşanırken, öte yandan orta Anadolu kentlerinde sanayileşme politikaları uygulamaya kondu. Emperyalist yardımların ve akıl hocalarının desteğiyle kurulan organize sanayi bölgelerinde ortaya çıkan küçük "şirketçikler" bunlardır. Bunlar, bir yandan emperyalist ve yerli tekelci sermayeye, üretim ve pazar ilişkisi içinde "yan destek", "aramal" üzere ve pazarlayan oldu; öte yandan adım adım yönünü tekelci sermayeye döndü,

tekelleşme süreci yaşadı.

Daha sonra ortaya çıkan "Anadolu kaplanları" gibi isimlerle de anılan bu sınıf, AKP'nin dayandığı güçlerden biri olacaktır.

Konuyu daha iyi kavramak için bir örnek üzerinden yürüelim. Bu "şirketçiklere" Boydak Holding'i örnek olarak gösterebiliriz. Holdingin geçmişine bakıldığında, Kayseri'nin Hacılar köyünde doğup büyümüş, ilkokul birinci sınıftan terk bir marangoz çırağı olan Mustafa Boydak'ı göreceğiz. Mustafa Boydak'ın kardeşleriyle birlikte kurdukları marangoz atölyesinin bugün "Boydak Holding" halini almış olması kesinlikle kapitalizmin bir fırsatlar sistemi olduğunun ve her marangoz çırağının bir gün tekelci kapitalist olabileceğinin göstergesi değildir.

1956 yılında Kayseri'nin ilk sanayi bölgesi kuruldu ve tüm küçük zanaatçılar buraya yerleştirildi. Boydak Kardeşler'in ilk atölyelerini kurma öyküleri de burada başlıyor. 1960'lar ve '70'ler boyunca küçük bir kuruluşa sahip olmanın ötesine pek geçemeyen Hacılar'lı Boydak kardeşler, 1979 devalüasyonu ve 1980 24 Ocak kararları ile birlikte dışa açıldılar. Bugün holdingin yıllık cirosu 6 milyon TL civarındadır ve bünyesinde, aralarında İstikbal, Bellona, Mondri, HES Kablo (Hacılar Elektrik Sanayi), Türkiye Finans Katılım Bankası gibi kuruluşların olduğu 38 şirket bulundurmaktadır.

Devletin özel sektöre desteğinin kurumlaştığı 1950'lerin ikinci yarısından itibaren Boydak benzeri kuruluşlar Anadolu'nun çeşitli yerlerindeki sanayi bölgelerinde ortaya çıkmaya başladı. Bunlar yüzde yüz dışa bağımlı, temel sanayi tesislerine bağımlı olmaya mahkum hafif ve orta sanayi kuruluşlarıdır. Bunların yanı sıra, 1956 sonrasında hızla artan kent nüfusu özellikle taşrada hizmetler sektöründe (inşaat da buraya dahil) önemli bir patlama yaratmıştır.

1960'lar ve '70'ler boyunca sanayi ve hizmetler sektörlerinin tarım karşısında ciddi bir gelişme kaydettiğini görmek mümkündür. 1960-61'de sanayinin cari fiyatlarla GSMH'dan payı %17.5, tarımın payı %36.5 iken, 1976'da bu oran sanayi için %21,2, tarım için %27'dir. Yine 1976 yılına gelindiğinde hizmetler sektörünün milli hasıladan aldığı payın %50'yi aştığını görüyoruz. İstihdam alanında, sektörün faal nüfustan aldığı payın da 1960'da %15,4 iken, 1980'e gelindiğinde % 29,5'e yükselmiştir.¹¹

1950'lerin sonundan itibaren ortaya çık-

maya başlayan ve 1920'lerden beri "devlet eliyle yetiştirilip" emperyalist ortaklıklarda bulunan Koç Holding gibi tekellere bağımlı olarak gelişen bu taşra şirketleri, 1960 ve 70'lerin içe dönük, dışa bağımlı genişleme yıllarında ciddi sayılabilecek miktarda sermaye biriktirmiş, 1977-79 bunalımı ve takip eden 24 Ocak Kararları'ndan sonra dışa açılmış ve özellikle ABD emperyalizminin Arap coğrafyasında sosyalizm korkusuyla besleyip büyüttüğü Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri menşeli şirketlerle ortaklıklara girerek ve 1980'ler boyunca gözle görülür bir büyüme gerçekleştirmişler, 1990'lara gelindiğinde ise Türkiye ekonomisinde önemli ölçüde pay sahibi olmaya başlamışlardır. Artık bu şirketler gazetelerde, televizyonlarda "Anadolu Kaplanları" olarak anılmaya başlanacaklardır.

Siyaset alanında ise ilk olarak Refah Partisi'nde, daha sonra Fazilet Partisi'nde ve 2000 yılında Fazilet Partisi 1. Olağan Kongresi'nde "yenilikçi kanat" olarak, Mustafa Boydak'ın hemşerisi olan ve uzun yıllar İslami Kalkınma Bankası'nda görev yapmış Abdullah Gül öncülüğündeki hizipte yer almışlardır. 2001 yılında ise de AKP'yi oluşumuna katkı sundular ve 2002 Kasımında iktidara geldiler.

Anlaşılabacağı üzere, bugün Türk burjuvazisi, iki kaynaktan beslenerek egemenlik kurmuştur. Birincisi, Koç holding örneğinde (siz bunu sadece Koç holding değil, Sabancı, Çukurova, Doğuş, İş bankası, Eczacıbaşı, A. Doğan gibi okuyun) olduğu gibi, 1920-30 döneminde ortaya çıkan, "İstanbul sermayesi" gibi adlarla da tanımlanan, TÜSİAD'ın ana

gövdesini oluşturduğu sermaye; ikincisi ise, Boydak holding örneğinde (siz bunu sadece Boydak holding değil, Çalık, Kombasan, Koz, İpek gibi okuyun) olduğu gibi, 1960'lı yıllarda ortaya çıkan ve 1980-90 sürecinde tekelleşen, MÜSİAD'ın ana gövdesini oluşturduğu sermaye. Bu sermaye grupları, her kriz ve sermaye birikim sürecinde yeniden biçim alıyor, yeni çelişki ve çatışmalar içine giriyor. Bununla birlikte, bu sermaye grupları, emperyalizmle çeşitli ilişki kuruyor, hem kapitalizmin iç evrimi ("ithal ikameci model" ya da "ihracata yönelik sanayileşme" süreçlerine bağlı olarak), hem bölgesel gelişme ve yeni imkanlar, hem de oligarşinin emperyalist-kapitalist sistem içinde aldığı yer ya da uluslararası iş bölümüne uygun olarak sermaye yeniden yapılanıyor.

AKP, bu sermayenin yani eski ve yeni tekelci sermayenin partisidir, asıl olarak bu sınıfın temsilcisidir. Sadece bu sınıfı değil, burjuva ve orta burjuvazinin bir kısmını çatısı altında toplamıştır. Bu anlamda hem sınıfsal olarak, hem de son AKP-cemaat çatışmasında ortaya çıktığı üzere, siyasetten de bir koalisyonudur.

Yeni Sermaye Örgütleri; ASKON, TUSKON, MÜSİAD

Tıpkı işçi sınıfının örgüte duyduğu ihtiyaç gibi, sermaye sınıfı da örgüte ihtiyaç duyar. Yine tıpkı işçi sınıfı gibi, sermaye sınıfı da örgütlülüklerini, yasal partiler, dernekler, sendikalar biçiminde oluşturabileceği gibi, uluslararası kuruluşlar ve yeraltı örgütlülükleri biçiminde de olabilir. İşçi sınıfı örgütleriyle sermaye örgütleri arasındaki temel fark, işçi

sınıfı örgütü sömürü düzenin sonlandırılması ve emeğin kurtuluşu için mücadele ederken, sermaye örgütleri sömürü düzeninin sorunsuz biçimde devamı için sermayenin bir takım ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kurulmaktadır.

Burada sermaye örgütleri derken “derin devlet” ya da “paralel yapı” gibi uydurma, işin özünü örten, devletin asıl niteliğini gizleyen kavramları kastetmiyoruz. Kastettiğimiz örgütler ağırlıklı, sermaye kuruluşlarının yönetici kadrolarını yetiştirmek, ticari bağlantılar sağlamak, istihbarat akışı sağlamak, siyasal lobicilik faaliyetleri yürütmek gibi amaçlar doğrultusunda oluşturulmakta ve genel olarak “hizmet etme” gayesi taşıdıkları iddiasındadırlar.¹²

Sözünü ettiğimiz sermaye örgütlerine bir örnek olarak, Rotary Kulüp’ü gösterebiliriz. Kulüp 1905 yılında ABD’nin Illinois eyaletinde Paul Harris öncülüğünde kurulmuş ve 10 yıl içinde tüm Amerika’ya yayılmış ve Rotary Kulüpleri Birliği adını almıştır. Ekim Devrimi’nin dünyayı sarstığı 1917 yılında “tüm dünyada hizmet yapmak” amacıyla bir bağış fonu oluşturan Rotary Kulüpleri Birliği, 1922 yılında Rotary International halini aldı. Türkiye’de de faal olan Rotary International, bugün 160’dan fazla ülkede 33.976 Rotary Kulübü ve 1,2 milyon üye barındırmaktadır. Yılda toplanan bağış miktarı ise, kulübün kendi ifadesiyle 80 milyon doları geçmektedir.

Kulübün temel şiarı ise yine kendi ifadeleriyle “Kendinden Önce Hizmet” biçimindedir.

Rotary International, 1997’den beri her yıl İstanbul Boğaziçi Üniversitesi’nde bir Gençlik Forumu düzenlemektedir. Yaklaşık 70 liseden 200’e yakın öğrenci, öğretmenlerinin yaratıcı ve zeki oldukları yönündeki tavsiyeleri doğrultusunda foruma davet edilmektedir. Gün boyu süren forumda, sekizerli-onarlı gruplara ayrılan öğrenciler, önceden belirlenen bir konu üzerinde iki seans grup çalışması yapmakta ve gün sonunda bu çalışmaların sonuçlarını tüm katılımcılara sunmaktadırlar. Bu çalışma sonunda seçilen bazı gençler lider yetiştirme programlarına gönderilmekte, bazılarıyla temas bir biçimde sürdürülmektedir.

Sermayenin iç örgütlenmesinde dinsel motiflerin kullanılması da aynı biçimde, “yeni” ya da “ülkemize özgü” bir şey değildir. Dünyada pek çok sermaye örgütü çeşitli dinsel motifler kullanarak örgütlenmekte ve yine aynı motifler sayesinde örgütün bir ülkedeki mensubu ile dünyanın bir başka ülkesindeki bir başka mensubu arasında ortak bir zemin oluşturulabilmektedir.

Burada dikkat çekmeye çalıştığımız, bu türlü örgütlenme yöntemlerinin zaten kapitalist üretim ilişkilerinin başlangıcından beri var olduğu, kesinlikle Fethullah Gülen’in ya da bugün AKP etrafında saf tutan sermaye sahiplerinin cin fikirlerinden doğmamış ol-

duğudur. Sermaye bu tür örgütler olmadan varlığını sürdüremez, sermaye var oldukça onun örgütleri de var olacaklardır.

Şimdi de Anadolu'da 1950'lerin ikinci yarısından itibaren ortaya çıkmaya başlayan ve 1980'lerle birlikte serpilip 4. bunalım dönemi ile birlikte siyaset sahasına çıkan yeni burjuvazinin örgütlenme metotlarına kısaca bakalım.

“Avrupa İstikrar Girişimi”¹³ adlı burjuva kuruluşunun, Abdullah Gül'ün de memleketi olan Kayseri'nin Hacılar kasabasındaki sınai gelişimi ve buradaki İslamî ilişkileri inceleyen raporda, buradaki İslam motifli sermaye unsurları “İslami kalvinistler” olarak tanımlanıyor ve “İslami idealler ve 1980'lerin ilk yıllarında ortaya yeni orta sınıfın maddi çıkarları arasında giderek büyüyen bir ilişki”¹⁴ olduğu vurgulanıyor.

Raporda ayrıca şu ifadelere yer veriliyor:

“Sanayi havzaları ortak bir siyasi görüşün de paylaşıldığı yerlerdir. (...) Hacılar'da (hem birbiriyle rekabet eden hem de birlikte çalışan) iş adamlarını birbirine bağlayan şey, aynı dini paylaşımları ve yerel toplumlarıyla gurur duymaları. Gerçekten bu ikisini birbirinden belirgin biçimde ayırmak çok güç. Hacılar müftüsü, yapılan yıllık bir toplantıda İslami girişimciliğin erdemleri hakkında konuşurken, dinleyenlerin kafasında iş hayatının ve kültürün iç içe geçtiğine dair hiçbir soru işareti kalmıyor. Aynı dinamikler, şehirdeki zengin örgütlü hayatta (dernekler, vakıflar vs.) da, burada yaşayanların sınırlı kaynaklarını kalkınma amacıyla bir araya getirmede sağladıkları üstün başarıda da açık olarak görülüyor.

Hacılar'da sivil toplumun ana temsilcisi, 18 yönetim kurulu üyesi de ilin en önemli iş adamlarından (biri de müftünün oğlu) ve belediye başkanından oluşan Hacılar Yardımlaşma Derneği bulunuyor. Derneğin amacı eğitimi ve dini yaygınlaştırmak ve bunu da çok etkin biçimde gerçekleştiriyor. Her yıl, Hacılar'dan 345 öğrenciye Türkiye'deki üniversitelerde okuması için burs sunuluyor. Başka bölgelerden gelerek Hacılar'da çalışan öğretmenlerin kalması için 15 yeni lojman yaptırılıyor. Kasaba camiinin bakımı için para, müftüye lojman veriliyor. Söz konusu harcamalar oldukça önemli meblağlara ulaşmakta. 2004 yılında Derneğin bütçesi 1,1 milyon USD'den fazlaydı.

(...) Açıkça görüldüğü gibi Hacılar'da yaşayanlar toplumlarının geleceğiyle ilgili bir viz-

yonu paylaşıyorlar. Bu vizyonu gerçekleştirmek için gereken kaynaklara da sahip durumdadılar. Bugün Türkiye'nin en büyük 500 şirketinden 9'u Hacılar'lı ailelere ait.”¹⁵

Tablo bu şekildedir. Sanırız bu yerel dernek üzerinden, İslam motifli sermaye örgütü derken ne kastettiğimiz şimdi daha iyi anlaşılacaktır. Bu küçük dernek çok daha geniş ve güçlü örgütler de öz itibarıyla bu yerel dernekle aynı işlevi görmektedirler.

1950'lerin ikinci yarısında devletin desteğiyle bu gibi küçük Anadolu kasabalarında sanayi bölgeleri kurulurken, emperyalizm, “sanayi havzalarının ortak bir siyasi görüşün de paylaşıldığı yerler” olduğunu gayet iyi bilmekteydi. Ve en büyük korkusunu da bu siyasi görüşün komünizm olması oluşturuyordu. Zira İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası tüm dünyada komünizm heyulası güçlenmişti ve Türkiye'de de 1930'larda “devlet kapitalizmi” esas alınarak uygulanan 1. Beş Yıllık Kalkınma Planı ile bizzat Sovyet mühendislerce kurulan Sümerbank ve benzeri kamu iktisadi teşekkülleri bu küçük kasabalarda yeni oluşmakta olan işçi sınıfı için “kötü” birer örnek teşkil etmekteydiler. Böylesi bir ortamda emperyalizm, kendi eliyle ve tümünden kendine bağımlı olarak oluşturduğu yeni sermaye sınıfının iç örgütlülüğünde İslam motiflerini teşvik etti. Böylece zaten muhafazakar kitleye sahip Anadolu coğrafyasında, yeni oluşturulan sanayi havzalarında “paylaşılan siyasi görüş” siyasal İslam olacaktı. Küçük kasabalarda oluşturulan sanayi havzalarında sermaye sınıfı için teşvik edilen siyasal İslam örgütlenmeleri, beklendiği biçimde işçi sınıfına da sirayet edecek, yeni yeni ortaya çıkan —daha doğrusu çıkarılan — ve bir komünist partisinden yoksun olan taşra işçileri, feodal ilişkilerin de etkisiyle küçük kasabaların büyük başlarının cemaatlerine üye olacak, camilerine devam edecek ve aldıkları azıcık maaşın bir kısmını “hizmet” için bu cemaatlere vereceklerdi. Cemaatler de bu yoksul işçilerin zeki çocuklarını alacak, burs sağlayıp üniversiteye gönderecek ve gelişen şirketlerinde belirli pozisyonlarda değerlendirileceklerdi. Ayrıca Türkiye'de gelişen siyasal İslam örgütleri, Ortadoğu'da komünizm tehlikesine karşı desteklenen diğer siyasal İslam örgütleriyle belirli bir koordinasyon da sağlayabilirdi. Özcesi emperyalizm elverişli toprağa siyasal İslam tohumları eker, bir taşla bolca kuş vuracaktı.

Bu dönemde emperyalizm tarafından teş-

vik edilen nur hareketi yeni doğan bu sermaye sınıfının temel örgütlülüğünü oluşturmuş, 1990'larda bu yeni sermaye sınıfının siyaset alanına çıkışıyla hızla gelişmiştir. Daha sonra bir kısmı "Gülen Hareketi" ya da "Cemaat" olarak karşımıza çıkacak olan Nur Hareketi'nin temel çıkış noktası budur. Yani Nurculuk, aslında Said-i Nursi'den çok Harry Truman'dan ilham almıştır. 2005 yılında Avrupa İstikrar Girişimi'nin raporunda Kayseri'deki nurcu örgütlenmeden şöyle söz edilmektedir: "Hareketin Türkiye'de sayıları 5-6 milyon arasında olduğu tahmin edilen taraftarı var. Nur öğrencileri dersanelerde nurcu metinleri çözümlenmek ve yorumlamak amacıyla toplanıyor. Kayseri'deki Nurcu dersanelerin sayısı 1970 yılında 2 iken, 2000 yılında 60'a ulaşmış. Eğitimli sınıf içinde kendine yer bularak güçlenen bu topluluklar, aynı zamanda ticari bağlantılar için de kullanılıyor; iş olanakları, hatta iş için sermaye bile sağlanıyor."¹⁶

1990'lara gelindiğinde Anadolu Sermayesi'nin temel ilişki ağını sözü edilen Nur Hareketi sağlıyordu. Ancak siyaset alanına bu tür bir cemaat örgütüyle çıkmak mümkün değildi. Bu noktada, mayasında pragmatizm olan bu cemaatler, önceleri AP, ANAP gibi partiler içinde, sonra da RP, AKP gibi partiler içinde yer aldılar.

Anadolu Sermayesi'nin 1980'lerdeki hızlı gelişimi dolayısıyla, "babasıyla" yani TÜSİAD¹⁷ bileşeni olan tekelci sermayeyle arasında bir ölçüde pazar rekabeti doğmuştu. Bu rekabet 4. bunalım döneminde kurulan yeni dengelerle birlikte üstü örtülü bir siyasal rekabete dönüştü. Bu bağlamda, 1990 yılıyla birlikte TÜSİAD'a alternatif olarak İstanbul merkezli MÜSİAD¹⁸ adlı bir dernek kurulmuştur. Bunu takiben 1990'lı yıllar boyunca Anadolu'nun çeşitli yerlerinde oluşturulan Nurcu sermaye dernekleri de 2005 yılında bir araya getirilerek TUSKON'u¹⁹ oluşturmuşlar, 1998 yılında da yine Anadolu menşeli küçük ölçekli sermaye kuruluşlarının bir kısmı ASKON²⁰ adlı örgütlülükle bir araya gelmişlerdir.

Bu ve benzeri açık örgütler, bu sermaye çevrelerinin görünen yüzleridir. Bunlar dışında da cemaat örgütlenmelerini sürdürmüşlerdir. Şu bilinmelidir ki, bu tür açık ya da örtülü örgütler olmadan, sermaye çevrelerinin kadro yetiştirmesi, ticari ve siyasal ilişkileri oluşturması, herhangi bir ihale alması ve ön önemlisi siyasal üst yapıda söz

söylemesi mümkün olmaz. Anadolu burjuvazisinin İslam motifli, açık ve örtülü sermaye örgütleri, cemaatleri, tarikatları, Kemalist dönemde yetiştiren ve yeni sömürgecilikle birlikte tekelleşen sermayesinin bir asra yakın zamandır işlettiği örgütlerden özü itibariyle kesinlikle farklı değildir.

Göze çarpan biçimsel fark şundan kaynaklanmaktadır: Türkiye'nin ilk kuşak tekeli burjuvaları cumhuriyetin ilk yıllarından beri devlet eliyle yetiştirilmiş, kadroları siyasal üst yapının ve bürokrasinin her kilit noktasına yine devlet eliyle yerleştirilmiş ya da tersten bu noktalarda görev yapan bürokrasi kadroları bu sermaye kuruluşlarının ortağı haline getirilmişken, emperyalizmin 4. bunalım dönemiyle birlikte siyasal alana çıkan Anadolu burjuvaları, eski kadroların tasfiyesi ve yerlerine yerleşme sürecinde bu örgütleri kullanmışlardır. Yani iktidarın yeni ortakları, 1920'lerde yaşanan aksine, yani "devlet eliyle burjuva yaratma" değil, Anadolu burjuvazisi devletin imkanlarını da kullanarak gelişmiş ve bunu dinamik ve acımasız bir biçimde, herkesin gözü önünde yapmışlardır.

AKP: Tekelci Sermayenin İktidarı

Yazımızın önceki bölümlerinde, 2002 yılında Türkiye'de hükümet etme görevinin eski ve yeni tekeli sermayeye teslim edildiğini belirtmiştik. Demek istediğimizin net olarak anlaşılması için 2002 yılının güz aylarında tekeli basının yaptığı yayınlara bakmak yeterli olacaktır. Bu yayınlarda temel ortak özellik, hiç birinin, AKP'nin seçimleri kazanıp kazanmayacağına dair en ufak bir soru işareti barındırmamasıdır. Heyecanla sorgulanan ve tartışılan şey ise, Tayyip Erdoğan'ın nasıl yapıp da siyasal yasağını atlatarak meclise gireceğidir. Yani 2002 yılı Ekim ayındaki bir gazeteyi okuyan kimse, 3 Kasım'da yapılacak seçimleri sandıklar kurulmadan çok daha önceden AKP'nin kazanmış olduğunu fark edecektir.

Bu tesadüf değildir. 2001 yılının önemli bir dönüm noktası olduğunu biliyoruz. Bu süreç, sürekli krizin derinleştiği, merkez burjuva partilerin çöktüğü, bölgesel gelişmelerin yeni boyut kazandığı bir süreçtir. AKP'nin de tam bu yılda kurulmuş olması tesadüf değildir. AKP, önce emperyalizmden icazet aldı, Kemal Dervişin IMF programını savundu, tekeli sermayeye güvence verdi. Ve kriz içinde, çöken DSP, ANAP, DYP karşısında, 2002 yılında iktidar oldu. Bu geleneksel burjuva

çizgisini biraz aşan durumdu; “hükümet” oldu, ama “iktidar” olması süreç işiydi. Bundan emperyalizme, tekelci sermayeye, geleneksel devlet yapısı içindeki çeşitli iktidar odaklarına güvence verdi. Neo-liberal programda ısrar etti, 24 Ocak kararlarıyla devreye giren özelleştirme programlarını sürdürdü, devlet aygıtını, sürekli faşizmi emperyalizm ve tekelci sermayenin yeni ihtiyaçlarına göre “yeniden yapılandırdı, ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarını “eşbaşkan” olarak savundu ve “Sürekli Özgürlük Operasyonu” kapsamında yürüteceği “teröre karşı savaş” alanlarında destek oldu, anti-terör perspektifine ülke içinde işlerlik kazandırmak için yasal düzenlemeler yaptı. Böylece toplum ve devlet yeniden dizayn edildi. Tabi bu bir günde olmadı; önce “geçiş süreci” yaşadı, sonra 2010-11 yılında, “ustalık” olarak tanımladığı süreçte egemen oldu. Bu süreç, aynı zamanda, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, sadece eski tekelci sermaye değil, 1980 sonrası adım adım tekeleşen sermaye sınıfa dayandı, onların çıkarını temsil etti. Yeni sermaye kesimi daha aç, daha hoyrat, daha saldırgan: bu aynı zamanda üretim ve pazar ilişkisinde yeni sorunların kaynağıdır.

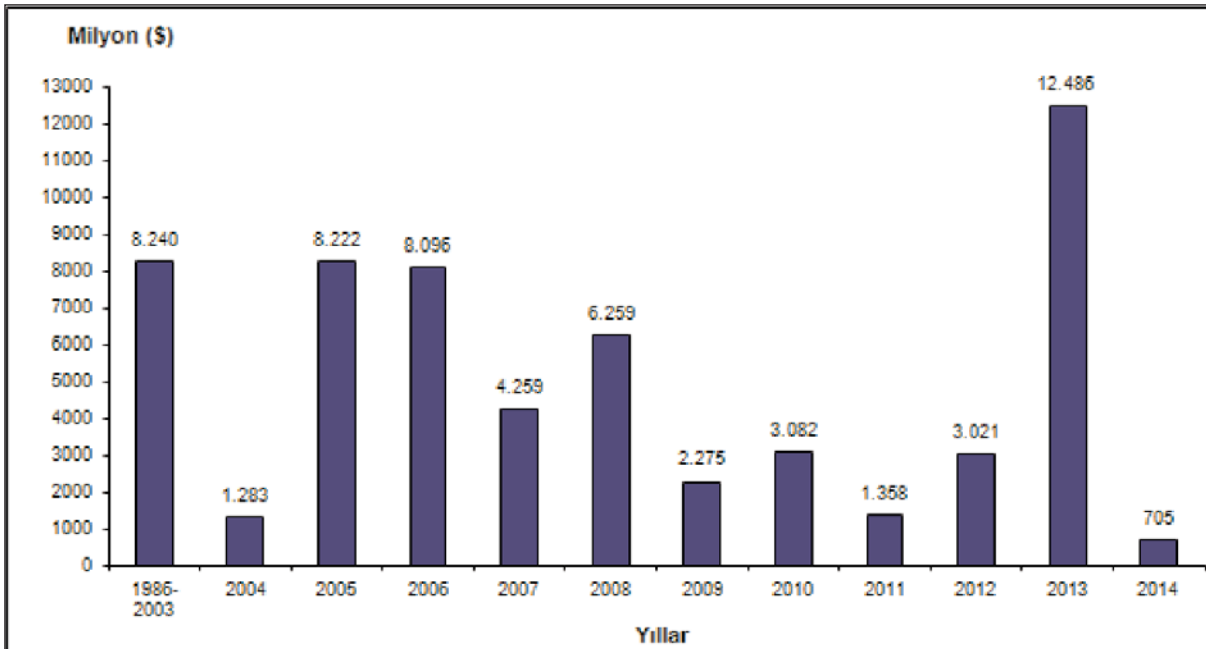
Anadolu Sermayesi ve AKP, Emperyalizmin bugüne dek görülen en vahşi ve ölümcül bunalımını yaşadığı bu döneme saldırganlığı ve dinamik örgütlülüğüyle uygun düşmesinin yanında, taşıdığı İslami motiflerle günün savaş sahası olma özelliği taşıyan Ortadoğu’da da etkin olarak kullanılabilir bir ör-

nek olarak emperyalizmin ilgisini çekmiştir.

Gerçekten de AKP hükümet ettiği yıllar boyunca emperyalizmin kendisinden beklemediğini büyük ölçüde yeterli biçimde yerine getirmiştir. Aşağıdaki grafik, özelleştirme miktarının yıllara göre dağılımını göstermektedir²¹. Görüleceği gibi yalnızca geçtiğimiz yıldaki özelleştirme miktarı, 1986-2003 yılları arasında yapılan toplam özelleştirmenin bir buçuk katıdır.

AKP’nin böylesi bir özelleştirme programını uygulamaya koyabilmesi için ülkenin nasıl bir yapısal değişikliğe uğraması gerektiğini tahmin etmek zor değildir. Yapılan bu değişiklikler, doğal olarak geçmiş döneme ait bürokrasi kadrolarının da tasfiyesini içermektedir. Tasfiye edilecek kadroların ise nasıl doldurulacağını öngörmek mümkündür.

Yıllarca, “AKP bürokrasi içinde kadrolaşıyor, cemaatçiler her yere yayılıyor” diyerek koparılan yaygara asıl itibarıyla, bir gizli cemaatin komplosu olmaktan uzaktır. Aslında söz konusu olan iktidarın ortağı olan sermaye sınıfının restore ettiği bürokrasi kademelerine kendi yetiştirdiği kadroları, daha örgütlü ve eğitilmiş olduğu için, bu koalisyonda AKP ile cemaatin kendi kadrolarını yerleştirmesidir. Bundan öncesinde de yöntemi bir miktar farklı olmakla birlikte aynı işlem yapılmaktaydı. Sonuçta bu tasfiye ve restorasyon dönemi boyunca, devletin yeni bürokrasi kadrolarını, bekleneceği gibi, o güne dek Anadolu Sermayesi’nin temel kadro ihtiyacını karşılayan Nur Hareketi yani bir diğer deyiş-

le Gülen Cemaati sağlamıştır.

Değişiklikten memnun olan Kayseri Hacılar'lı Mustafa Boydak, 2011 seçimleri arefesinde Bugün gazetesine verdiği röportajda "Tayip Bey delikanlı bir insan"²² diyor ve ekliyordu: "Devlet bürokrasisi çok değişti. Anlatamam yani. Hükümetin hızına ayak uydurabilmek için 9 yılda olağanüstü değişti. Artık her işimi kendim yapabiliyorum. Eski yılları da bildiğim için böyle konuşuyorum."²³

Ancak Boydak'ın yıllar yılı "delikanlı" bildiği T. Erdoğan'a dair fikri kısa zaman sonra değişecektir. 2011 seçimlerinden altı ay sonra "kırılma" başlayacaktır.

Kırılma: 17 Aralık

Yukarıda her sermaye birikim sürecinin yeni sorun ve yeni imkanlar yarattığına işaret etmiştik. 2007 yılı da aslında böylesi bir süreçtir. 2002 yılında TÜSİAD'ın da desteğiyle iktidara gelen Anadolu Sermayesi, 2007'ye gelindiğinde artık siyasal gücünü kullanarak yeni hamleler peşindedir, ana gövdesini TÜSİAD'ın oluşturduğu İstanbul sermayesine saldırmakta, önemli ihalelerin neredeyse tamamını kendi holdinglerinin almasını sağlamaktaydı.

Nihayet TÜSİAD'ın ana gövdesini oluşturduğu tekelci burjuvazisi eğer harekete geçmezse kendisini var eden devlet bürokrasisini tamamen kaybedeceğini anlayarak müdahaleye yeltendi. 2007 yılında yaşanan, cumhuriyet mitingleri, 27 Nisan Muhtırası ve AKP'ye açılan kapatma davası gibi olaylar bu çelişkinin bir biçimde tezahürü olarak yorumlanmalıdır. Ancak AKP dışında yaratılabilecek herhangi bir siyasal alternatifin bulunmayışı, emperyalizmin de yaşananlar karşısında tarihsel işbirlikçilerinden yana tavır almayışı, bu tekelci burjuvazisinin tekrar AKP ile birlikte hareket etmeye yöneltmiştir. Ancak bu birliktelik, AKP'yi ve Anadolu Sermayesi'ni, hasımlarına karşı yumuşatmamış, 2007 seçimlerinden başarıyla çıkan AKP çok daha pervasız bir saldırı durumuna geçmiştir.

Burada atlanmaması gereken bir detay, 2008 Temmuzunda Başbakan Erdoğan'ın Rahmi Koç ile ilgili olarak, "Bu ülkede bu insanların primum yok, bu böyle bilinsin."²⁴ biçiminde bir ifade kullanmış olmasıdır. Son telefon tapelerinden de anlaşıldığı üzere, benzeri söz ve tavır, her kriz sürecinde devam etmiştir. T. Erdoğan öncesinde herhangi bir başbakanın Koç hakkında bu biçimde ko-

nuştüğünü hatırlamak kolay değildir.

2012 yılında da TÜSİAD, Roboski katliamıyla ilgili olarak alışık olmadığımız biçimde hassasiyet göstermiş, bu bağlamda zamanın TÜSİAD başkanı Ümit Boyner "Vatandaş Uludere'de ne olduğunu anlamak, Afyon'daki patlamanın arka planını sebeplerini öğrenmek, bunların sorumlularını bilmek ister."²⁵ şeklinde açıklama yapmış, Erdoğan'ın buna ilişkin yorumu ise, "Öğrenmek hakkımızdır falan. Kimin hakkı nedir, nereye kadardır? Onun ölçüsünü Ümit Boyner belirlemeyecek. O, işine baksın." biçiminde olmuştu.

AKP ile birlikte iktidarını perçinleyen, devlet bürokrasisini büyük ölçüde restore ederek kendi yetiştirdiği kadroları yerleştiren Anadolu Sermayesi 2007 yılını takiben geçen süreçte ciddi bir büyüme yakalamıştır. Bu gelişim aynı zamanda yeni sorun ve çelişkilerle kaynaklı etmiştir; son yaşanan AKP ve cemaat çatışmasında bu vardır.

Ancak bu kez hükümetin teslim edildiği unsurların başı bozukluğu, gitgide otoriterleşen tutumları ve Ortadoğu'da İsrail'i pas ederek, emperyalizmin tek ortağı olma yönündeki ısrarcı hamlelerin, emperyalizmin çizmiş olduğu sınırları zaman zaman aşması (Mısır, Suriye, Hamas örnekleri budur), özellikle Suriye'de kendi başlarına hareket etme arayışına girmeleri, ciddi bir büyüme gerçekleştirmiş olan ve vahşi dinamizmi yerini istikrar arayışına bırakan Anadolu Sermayesi'ni zor durumda bırakmış ve bu durum dolayısıyla yeni krizlere kaynaklık etmiştir.

Bu kırılma 17 Aralıktan çok önce başlamıştır. Kırılma sürecinin başlangıcın 2012 yılının başına kadar götürebiliriz. Kamuyunda Oslo Krizi olarak anılan ve MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın TMK 10. madde ile yetkili savcılığa ifadeye çağırılmasının ardından, hükümetin TMK'da değişikliğe gitmesiyle gelişen gerilimi aslında yaşanan kırılmanın ilk gözle görülür yansımasıdır.

O tarihten itibaren Anadolu Sermayesi ile TÜSİAD ve TOBB arasında ciddi yakınlaşmalar görülmektedir. En son olarak, TÜPRAŞ'a çıkarılan yüksek vergi cezasına en ciddi tepkiler Boydak Grubu tarafından dilendirilmiş ve bunun üzerine Boydak Grubuna ait 3 işletme hakkında vergi incelemesi başlatılmıştır. TÜSİAD'ın 17 Aralık öncesinden itibaren başlayan ve 17 Aralık'ı takip eden günlerde de devam eden açıklamalarına, buna bağlı olarak başbakanın TÜSİAD aleyhindeki beyanlarına ve özellikle Koç Holding'e bağlı o-

lan TÜPRAŞ'a çıkarılan yüksek vergi cezasına bakmak söz konusu çatışmanın zemini açısından yeterli olacaktır.

Cemaat burada yalnızca bürokrasi kadrolarını elinde bulunduran operasyonel güçtür. F. Gülen'in 1952 sonrası "komünizmle mücadele derneği" içinde, emperyalizmin "yeşil kuşak" projesi içinde rol aldığı, tam da bundan dolayı, her dönem emperyalizm ve mevcut iktidarın yanında olduğu bilinmektedir. Emperyalizm ve oligarşi, daha doğrusu bu güçlerin önemli bir kısmı, neo-liberal sömürü modeli içinde "mafyalışan" bir T. Erdoğan'ı da istememektedirler. Bu kadar açık hırsızlık, İran'a yönelik ambargonun rüşvet karşılığı delinmesi sistem için de sorunludur. Bundan dolayı, emperyalizm ve oligarşi'nin önemli bir kesimi "AKP'ye evet, T. Erdoğan'a hayır" biçiminde formüle edeceğimiz bir seçenek peşindedir. Ama 17 Aralık ile başlayan bu kırılma, nereye sıçrayacağı belirsizdir. Yani evdeki hesap çarşıya uymuyor; T. Erdoğan direniyor, saldırganlaşıyor, "tek parti-tek adam" da ısrar ediyor, buna karşılık her gün yeni pislik ortalığa dökülüyor.

Sonuç

Yaşanan, nereden bakarsak bakalım neo-liberal sömürünün, bu sömürü üzerine kurulan düzenin krizidir. Yeni sömürge kapitalizm kriz üretiyor, bu kriz bazı süreçlerde derinleşiyor ve yeni çatışma dinamikleri oluşturuyor. Bu anlamda, aslında AKP ve cemaat çatışması, bu krizin dışı yansımasıdır, çatışmanın sadece bir boyutudur.

Kriz her alanı vuruyor; sadece siyasal değil, aynı zamanda ekonomik ve sosyal boyutları kapsıyor. Neo-liberal sömürü düzeni, aynı zamanda vahşi sömürü ve yağma düzenidir; "rüşvet ve yolsuzluk" bu düzenin "yan unsuru"dur. AKP koalisyonu sömürüden ve iktidardan pay alma kavgasıyla içten vurulunca meşruluğu kalmadı, seçimde kaç oy aldığı önemsizleşti; hiç şüphesiz AKP en çok da aldığı oy üzerinden bu süreci kurtarmaya çalışıyor, aldığı oyu "her şey" yapıyor. Takke düştü kel görüldü; gerçek açığa çıktı, rüşvet, yolsuzluk, yağma düzeni ortaya çıktı. Bu aynı zamanda AKP'nin çöküşüdür. Bu süreçte görüldü ki, sadece AKP değil, sürekli faşizmin tüm iktidar odakları tel tel döküldü, faşizmin birer örtüsü olan burjuva kavramlar, "parlamento, kuvvetler ayrılığı, demokrasi, özgürlük" gibi tüm kavramlar yerle bir oldu. Ortaya çıkan gerçek ise, devletin, oligarşik/

faşist devletin çetelerin toplamı olduğudur; bu çetelerin tümü halk düşmanıdır.

Dün yan yana sömürüden pay alanlar, bu yağma düzenini kuranlar, birlikte işçi sınıfı ve halklara düşmanlık yapanlar, birlikte emperyalizmin ajanlığını yapıp Ortadoğu'da halklara düşmanlık yapanlar, Taksimde, Gezi, Haziran günlerinde, Roboskide, Pariste, Rojavada halka saldıran, zulüm yapanların bu kez, birbirine karşı nasıl acımasız ve kirli savaş yürüttükleri ortaya çıktı. Dün, devrimcilere, Kürt yurtseverlerine, hatta oligarşi içi çatışmada bir kesime kirli tezgahlar kuranlar, bu kez birbirine kuruyor. Dün "benim polisim kahramanlık yaptı" diyenler, bugün o polisleri sürüyor. Birbirini kasetlerle vuruyor; pişkinlik ve arsızlıkta sınır tanımıyorlar. "Adalet mülkün temelidir"; Adalet sermayenin, kirli oyunları yapanların, arsız ve hırsızların koruyucusu oluyor. "Özgür basın"; koca bir yalan oluyor, asimetrik savaşta birer silah oluyor.

Bu çatışmadan demokrasi çıkar mı? Çıkamaz. Oligarşi içi çatışmadan, hem sınıfsal nedenlerle, hem de siyasal nedenlerle demokrasi çıkmaz. Dün AKP-Ergenekon çatışmasında demokrasi çıkmadı, bugün AKP-cemaat çatışmasında demokrasi çıkmaz. Tam tersine siyasal erk tekellerde toplanıyor, ortaya dökülen pisliği örtmek için internet yasaklarından tutalım, MİT yasasına kadar her adımda "demokrasi" biçim olmaktan çıkıyor, katı bir diktatörlük gerçeği ortaya çıkıyor.

Bu aynı zamanda kavramlar savaşıdır; kavramlar hedef şaşırtmak, pisliği örtmek için ortalıkta dolaşılıyor. Örneğin "paralel devlet" kavramı tam da budur. Bunun rüşvet, yolsuzluk ve yağmayı örtmek için devreye sokulduğu açıktır. Bu kavramı, bazı kesimlerin, örneğin yurtsever hareketin de kullanması şaşırtıcıdır. Halbuki, AKP'nin ve T. Erdoğan'ın dilinde "paralel devlet" ilk kez, Kürt özgürlük hareketine, "demokratik özerklik" hamlesi karşısında kullanıldı; şimdi ise aynı kavram, suç ortağına, cemaate karşı kullanılıyor. Başta Kürt özgürlük hareketi olmak üzere, kimi liberal çevrelerde bu kavrama sarılıyor; böylece güncel olan "rüşvet ve yolsuzluk" örtülüyor, çok daha vahimi devletin özü çarpıtılıyor. Sadece bu değil, "siyasal mühendislik", "dış düşman" gibi kavramlar tümünden başka amaçlara hizmet ediyor, bilinçlerin çarpıtılması için güncelleştiriliyor.

Tüm bunlara karşı, devrimci bir yerde durmak önem kazanıyor...

AKP, ayakta durmak için, bir başka taktiğe başvuruyor: Gezi ve Haziran halk direnişiyi AKP-cemaat çatışmasını aynı yere bağlıyor. Oligarşi ve AKP sonunun Haziran'da ayağa kalkan halkın elinden geleceğini gayet iyi bildiğinden o tarihten beri direnişi ehlileştirme çabasına girmektedir. Koç Divan Otelinin kapısını açmakla övünmekte, Zaman Gazetesi, billboardları polisle direnişçinin birlikte gazete okudukları anlamsız resimlerle doldurmaktadır. Sonuçta hepsi Gezi'yi yedelemeye çalışmaktadırlar. Halbuki, ikisi ayrıdır. Gezi ve Haziran halk direnişi, bu ülkenin onurudur, direniş ve başkaldırıdır. Burada "dış destek" aramak sürekli faşizmin karakterinde vardır, ama bu "destek" bulunamaz.

Bu kirli düzen içinde tek temiz hareket devrimci harekettir; onun bir parçası olan devrimci sosyalizmdir. 40 yılı aşkın bu rezil düzene karşı şavaşıyoruz; biz devrimcilerin eline bu tür hiç bir pislik bulaşmadı. Bizim kirli pazarlıklar içinde, şu ya da bu güçlerle masa altında ilişkilerimiz yoktur. Biz, doğru yerde, doğru kavramlarla kendimizi ifade ediyoruz; bu bizim onurumuzdur.

İşçi sınıfı ve halk örgütsüz olsa da artık direnmeyi öğrenmiştir. Gezi ve Haziran halk direnişi yolu açmıştır, bu yoldan ilerlemek görevimizdir. Sömürücüler, emperyalizmin işbirlikçileri arasındaki kırılmayı büyütmeli, sömürü zincirini kırmalıyız. Bizim için, AKP, bu sömürü düzenin bir parçasıdır, tek başına AKP değil, bu sömürü düzenini yıkmak asıl hedefimizdir.

Bu kırılmadan bugün küçük kıvılcımlar çıkmaktadır. Kıvılcımı yangına dönüştürmeliyiz. Türkiye ve Kürdistan'ı değil, tüm Ortadoğu'yu özgürleştirmeliyiz; bunun için devrimci yangınlara ateş taşımalıyız.

DİPNOTLAR:

- 1) Öcalan: Bu Ateşe Benzin Taşımayacağız, 11 Ocak 2014 Radikal
- 2) Kürt Hareketi Başbakanı Karşısına Alamaz, 14 Ocak 2014 Birgün
- 3) 29 Ocak 2014 tarihli TBMM 54. Birleşim Tutanağı, Birinci Oturum
- 4) Fethullah Gülen Cemaati ve AKP'den Devlete Büyük Komplö, Kemal Erdem, sendika.org, 4 Ocak 2014
- 5) Ibidem
- 6) Stratejik Savunma, Stratejik Denge ve Stratejik Saldırı aşamaları, temel ilkeleri Mao Tse Tung tarafından ortaya konmuş olan Uzun Süreli Halk Savaşı'nın ya da diğer bir deyişle

Direnış Savaşı'nın, temel aşamalarıdır. Bkz. "Mao Tse Tung arkadaş gösterdi ki, düşmanla bizim aramızdaki güç dengesinde meydana gelecek değişikliğe uygun olarak, Direniş Savaşı, stratejik savunma, stratejik durumu-koruma ve stratejik saldırı olmak üzere üç aşamadan geçecektir." (Yaşasın Halk Savaşı'nın Zaferi, Lin Piao)

7) Kemalizm'in "devlet eliyle yetiştirilen bu milli burjuvaları"nın yüzleri aslında İzmir İktisat Kongresi'nin temel tezlerine dönüktür. İzmir İktisat Kongresi'nin açış nutkunda Mustafa Kemal, genç cumhuriyetin "ecnebi sermayelerine lâzım gelen teminatı vermeye hazır" olduğunu bildiriyordu. Buna uygun 1920-1930 yılları arasında kurulan 201 "yerli" anonim şirketten 66'sı yabancı sermaye ortaklığında kurulmuştur ve bunlar tüm şirketlerin toplam ödenmiş sermayelerinin %43'ünü oluşturmaktadır.

8) Türkiye Tarihi 4 Çağdaş Türkiye 1908-1980, İktisat Tarihi(1908-1980), Korkut Boratav

9) Kesintisiz Devrim II-III, B-Emperyalizmin Üçüncü Bunalım Dönemi ve Leninist Çizgi, I-Emperyalizmin Üçüncü Bunalım Dönemi, Mahir Çayan

10) Türkiye Devrimi'nin Acil Sorunları — I

11) Bkz. Türkiye Tarihi 4 Çağdaş Türkiye 1908-1980, İktisat Tarihi(1908-1980), Korkut Boratav

12) İşçi sınıfına ve halka karşı suç işleme konusunda ise bu örgütler ciddi bir iş görmez, zira o alanda sermayenin elinde koskocaman bir devlet aygıtı vardır ve bu aygıtın işçi sınıfına ve halka karşı işlediği tüm suçlar, "teferruatlı" görüntüsüne rağmen, "derin" olmak şöyle dursun, gayet de "sığ"dır.

13) European Stability Initiative Berlin — Brussels - İstanbul

14) İslami Kalvinistler Orta Anadolu'da Değişim ve Muhafazakarlık, Avrupa İstikrar Girişimi, 19 Eylül 2005, Berlin - İstanbul

15) Ibidem

16) Ibidem

17) Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği

18) Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği

19) Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu

20) Anadolu Aslanları İşadamları Derneği

21) Bkz. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı

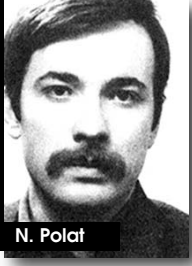
22) Mustafa Boydak Bugün'e Konuştu, Perihan Çakıroğlu, 11 Haziran 2011

23) Ibidem

24) Erdoğan'dan Koç'a: İlkel ve Ayrımcı, Radikal, 4 Temmuz 2008

25) Erdoğan: Ümit Boyner İşine Baksın, Radikal, 17 Eylül 2012

N. Polat

Haramilerden Hesap Sormak İçin; Sokağa, Eyleme

AKP'nin rüşvet, yolsuzluk ve talanları artık gizlenemiyor. Neo-liberal sömürde sınır tanımayan, bu sömürü düzenin hem ürünü, hem de yürütücüsü olan AKP, bir yandan "tek parti ve tek adam" anlayışıyla baskı ve şiddetini tüm topluma dayatıyor, öte yandan iktidar imkanlarını, devlet partisi olma gücünü yolsuzluk ve talan için kullanıyor. Kirli ve çürümüş ilişkiler, "büyüme ve gelişme" adı altında yapılan yolsuzluk ve talanlar AKP ile özdeşleşti; "İslam ve din" dillerden düşmüyor ama her şeyin para olduğu neo-liberal ahlak AKP üzerinden tüm topluma püskürtülüyor.

Bir süredir AKP koalisyonu sancılar yaşıyordu. Bu sancılar dersane üzerinden yeni boyut kazandı ve açık bir çatışmaya dönüştü. Bir yanda AKP ve bunu destekleyen güçler, öte yanda AKP ile iktidar ortağı olan Fethullahçı cemaat; yeni bir çıkar çatışması, ekonomik ve politik mevzi savaşı yaşanıyor. Her gün yeni bir kirli ilişki, yolsuzluk, talan açığa çıkıyor, karşılıklı suçlama ve hamleler birbirini izliyor. Bu iktidar ve güç savaşında her şey kullanılıyor. Dillerden düşmeyen "demokrasi ve özgürlük", "yargının bağımsızlığı", "kuvvetler ayrılığı" gibi burjuva ölçüler yerle bir oluyor; devletin kendisinin bir çete olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Oligarşik devlet içinde çeteler savaşı her şeyin önüne geçiyor; tüm kirli ilişkiler açığa çıkıyor.

Bu tablo, neo-liberal sömürünün, burjuva siyaset ve ahlak anlayışının geldiği son noktadır; çürüme, yalan, çeteleşme, özel savaş taktikleri, yolsuzluk, rüşvet, talanda sınır ve ahlak kalmamıştır, çeteler savaşı tüm hızıyla sürmektedir, yaşanan siyasal bir krizdir.

Hiç şüphesiz, bu durum yeni ortaya çıkmadı. Tüm halkın gözü önünde yaşanan, büyük bir tiksinti ve öfke biriktiren bu çürüme, talan, çeteler savaşı, genel olarak yeni sömürgeciliğin,

özel olarak 12 Eylül açık faşizminden bu yana uygulanan neo-liberal sömürünün, bu sömürü düzeni üzerinden biçim alan sömürge tipi faşizmin "yan ürünü" dür. Bu yoldan Evrenler, Özalpar, Demireller, Çillerler geçti; şimdi devlet partisi olan AKP ve T. Erdoğan geçmektedir. Bu anlamda çöken sadece AKP ve T. Erdoğan değil, neo-liberal sömürü düzeni ve faşizmdir.

11 yıllık iktidarıyla AKP ve koalisyon ortağı Fethullahçı cemaat, devrimcilere, sosyalistlere, Kürt yurtsever harekete birlikte saldırdılar, bin bir komplolar kurdular; hatta bu saldırı ve komplolar oligarşi içi iktidar kavgasında muhaliflerine, Ergenekonculara kadar taşındılar. "Demokrasi ve özgürlük" adına bu iki çete iktidarı ve devleti birlikte ele aldılar, "yeniden yapılanma" adı altında iktidar odaklarını paylaştılar, ABD ve emperyalizmin çıkarlarını savundular. Birlikte neo-liberal sömürüden pay aldılar, yeni bir zenginler sınıfı yarattılar. Birlikte Gezi ve Haziran günlerinde halka saldırdılar, gaz attılar, sokakları savaş alanına döndürdüler, 5 devrimciyi şehit ettiler, 10 bin kişiyi yaradılar, yüzlerce devrimciyi tutukladılar. 10 bin Kürt yurtseveri tutukladılar, Diyarbakır'da, Yüksekova'da, Şırnak'da, tüm Kürt coğrafyasında Kürt halkına saldırdılar. Roboski'de, Gezi'de ölen bizdik, bize bomba, kurşun, gaz atan onlardı. Şimdi, çıkarlar çatıştı, birbirine düştüler. Hırsızlar, arsızlar, haramiler köşeleri tutmuş, yer altı ve yer üstü tüm zenginlikleri talan ediyor. Kentler, "imar", "kentsel dönüşüm", "TOKİ", "üçüncü köprü", "Galata-port", "kanal İstanbul"; doğa ise "altın arama", "HES" gibi adlar altında talan ve yağma ediyor. Pervasız ve fütursuz oldular, "hizmet" adı altında Belediyeler, tüm devler organları kirli ilişki ve yolsuzluk yuvaları oldu. Burjuva muhalefetin etkisiz, devrimci hareketin zayıf olduğu bir dönemde,

“ne istedilerse verdik”, “dershaneleri kapatırsanız terör artar” diyenler, halk düşmanlığında, ABD işbirlikçiliğinde birleşenler şimdi ekonomik ve politik çıkar kavgasında her türlü ahlaksızlığı kullanıyorlar. Tüm bunlar karşısında “bize ne” diyemeyiz, “yesinler birbirini” diyerek bir köşeye çekilemeyiz. Tam tersine ortaya dökülen bu kirli ilişkileri deşifre etmek, hesap sormak için tarafız. Biz işçi ve emekçileriz, halkız, ezilenleriz. Biz, bu ülkede emperyalizm ve oligarşiye karşı dövüşenleriz; bu kavgada bedel ödeyenleriz. Emperyalizm ve oligarşi bizim düşmanımızdır; AKP ve tüm gerici cemaatler, tüm burjuva partiler halk düşmanıdır. Tayyip ve çetesi de, Fethullah ve çetesi de, Ergenekoncu çeteler de halk düşmanıdır. Bunlar gücünü emperyalizm ve oligarşiden alıyor; tüm bunlara cepheden tavır alıyoruz. Bunların kasaları, ayakkabı kutuları, gizli hesapları, kendi ve aileleri üzerine aldıkları mal varlıkları, her şeyleri bizindir; emeğimizdir, alınterimizdir, bizden çaldıklarıdır. Tümünü istiyoruz. Ortaya çıkanlar, her yere saçılanlar koca bir pislik düzenin bir kısmıdır, hem de küçük kısmıdır; bu pislik düzenini bir-iki onarma, birkaç bakanın istifası, Tayyipin bir kaç pansumanı değil, ancak devrim temizler. Şimdi, bu haramilerden yolsuzluk ve talanın hesabını sorma zamanıdır; hesap sokakta, alanlarda sorulur, hesabı halk sorar, biz sorarız.

Gırtlaklarına kadar pislığe batmışlar, bu pislığı devrim temizler; bunun için T. Erdoğan, hükümet istifa halk iktidara diyoruz.

İşçiler, Emekçiler, Tüm Ezilenler;

Merkezinde T. Erdoğan'ın olduğu bu rüşvet, yolsuzluk ve talanların hesap sormak için bir başka burjuva partisine, bir başka hırsıza, rüşvetçiye, haramiye ihtiyacımız yok. Talan edilen kentler, dereler, akarsular bizindir. Biz üretiyoruz, bizim emeğimiz var, onlar alıyor, talan ediyor. Şimdi bizden çaldıklarını paylaşıyor ve iktidarda daha fazla mevzi tutmak için kavga ediyorlar. Bu hırsızların, çetelerin savaşıdır. Bu savaşa, Gezi ve Haziran halk direnişi günlerinde olduğu gibi yalan, tehdit, şantajlar yapılıyor, “iç ve dış düşman” söylemiyle kirli hesaplar, talan ve yolsuzluk gizleniyor. Gezi ve Haziran direnişi yolu açtı, korku duvarı yıkıldı; şimdi sokağa çıkıp bu haramilerden hesap sormak zamanıdır. İşçi, emekçi, esnaf, memur, Kürt, Türk, Alevi, genç, kadın, yaşlı kısaca tüm halk, haramilere ve AKP'ye karşı sokakta, barikat başlarında el ele olalım, hesap soralım!

Tüm Devrimciler;

Devrimci hareketin zayıf olması bu haramilere güç veriyor. Burjuva muhalefet evlere şenlik, çapsız ve ufuksuz; zaten bizim bunlarla işi-

miz yoktur. Devrimci hareket zayıf; bu kader değildir. Gezi ve Haziran direnişinin dersleriyle gücümüzü birleştirecek, halkla aramızdaki mesafeyi azaltabilir, devrimci hareketi yeni bir düzeye taşıyabiliriz. Düzen ve onun özeti olan AKP her alanda çöküyor; Haziran günlerinden bu yana bu gerçek her gün derinleşiyor. Artçı değil, öncü olmalıyız; eğer biz program ve örgütlü irademizle öncü olamazsak çöken bu düzeni bir başka harami doldurur. Devrim ve sosyalizm ufkuyla, mücadelenin merkezine AKP'yi koyarak güçlerimizi birleştirmeli ve mücadele içinde yeni bir ilişki düzeyi kurmalıyız. Devrimci güçler, ortaya dökülen bu talan ve yolsuzluklara, çetelere karşı birlikte mücadeleyi yükseltirse, tüm ezilenler AKP ve yolsuzluk, talan düzenine karşı yan yana daha güçlü olabilirler. Küçük hesaplar, basit yaklaşımlar değil, binleri, milyonları düşünerek devrimin çıkarlarını öne almalıyız. Bu kirlenmiş düzende tek temiz güç devrimcilerdir; bunu milyonlara taşımalıyız. Bunun için merkezi ve yerel her alanda yan yana olmalı, güçlerimizi birleştirmeli ve AKP'den, çetelerden hesap sormalıyız.

Tüm Devrimci Kurtuluşçular;

Bu günler mücadele günleridir; bir an, bir gün bile durmadan önümüze koymuş olduğumuz hedefler için mücadele etmeliyiz. Gezi ve Haziran günlerinden bu yana eşitlik, adalet ve özgürlük talepleri daha somut öne çıkmışır; bunlarla sıkı ilişki içinde yolsuzluk ve talanda bu taleplere eklenmektedir. Tüm bu demokratik taleplere sahip çıkalım, bu taleplerin halk içinde somut biçim alması için çalışalım; örgütlenelim ve mücadelede en önde yerimizi alalım.

Dost ve düşmana ilan ediyoruz; devrimci ve sosyalist bir çizgimiz var, politik bağımsızlığımız her şeyin önündedir. Bu çizgimizde yürüyoruz. Devrimci parti ve devrimci halk hareketini inşa etme gibi ana görevimiz var; bu ana göreve sınıksız sarılalım ve halkın açığa çıkan öfkesinin sesi, vicdanı olup güncel görevlere sahip çıkalım. Dönemsel görevlerle güncel görevler arasında sıkı bağ var; güncel görevler başarılmasından dönemsel görevler başarılmaz.

O halde, militan bir devrimcilik bugünün görevidir. Öne çıkan taleplere sahip çıkıp, halkın öfkesinde öncü olalım, en ön saflarda, sokaklarda, barikat başlarında dövüşelim. Bu mücadelede, kendi şiar ve bayraklarımızla yerimizi alıyoruz, başta devrimci güçler olmak üzere tüm direnişçi güçleri kucaklıyor, birlikte direnmiyor, birlikte dövüşüyoruz.

Gün haramilerden hesap sorma günüdür; hesap soracağız!

Birleşelim, örgütlenelim, dövüşelim!

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Yerel Seçim ve Devrimci Tavrımız

A) Giriş:

Yeni bir seçim sürecine giriyoruz. 2014 yılı adeta seçimler süreci olacak. 2014 yılı, 30 Mart yerel seçimleriyle sınırlı değil, bunu takip eden biri genel, diğeri de cumhurbaşkanlığı seçimi olmak üzere üç seçim sürecini içerecektir. 30 Mart 2014 yerel seçimi bir başlangıçtır ve bu izleyen süreçlerde halkın önüne iki kez daha sandık konacaktır. Bu açıdan 2014 yılı ve genel seçimi (erken genel seçim tartışmalarını bir yana atarak ifade ediyoruz) de ekleyerek 2015 yılı, sadece seçimleri içeren bir süreç olmayacak, aynı zamanda toplumsal-ekonomik yapıdan beslenen ama bunu da aşan biçimde yeni siyasal kriz dinamiklerini de içerecektir.

Bu anlamda 2014 yılını seçimler ve kriz yılı olarak tanımlamak mümkündür.

Böylesi süreçler önemlidir. Böylesi süreçlerde tüm sınıflar, bu sınıflarla çeşitli ilişki içinde bulunan partiler, politik güçler şu ya da bu biçimde söz sahibi olacak, kendi sınıf politikasını halka taşıyacak, siyasal ve toplumsal süreçlerin şu ya da bu biçim alması için çaba göstereceklerdir. Neo-liberal sömürü politikalarının tüm topluma dayatıldığı, bu vahşi sömürü düzenin artık dikiş tutmayıp

her yerden söküldüğü, ekonomik ve siyasal krizin büyüdüğü, “demokrasi ve özgürlük” adına “tek parti-tek kişiye” dayalı faşizmin kurumsallaştığı, devletin çete olduğu ve iktidar savaşında çetelerin her yöntemi kullandığı, buna karşılık işçi ve emekçilerin, Kürt ulusu başta olmak üzere, diğer ulusal toplulukların, Aleviler ve ezilen inanç-kültür sahiplerinin hiç bir sorununun çözülmediği bir süreçten geçiyoruz. Toplumu derinden etkileyen tüm çelişkilerin, sadece oligarşi içi değil, tüm toplumu etkileyen çelişkilerin politik alanda seçimlere yansıdığı bir gerçektir. Seçim süreçleri bunların derin izlerini taşımaktadır, taşıyacaktır.

O halde, böylesi süreçleri önemsemeli ve üzerinden atlamamalıyız. Bu ülkenin her sorununu biliyoruz ve hem sorun hem de çözüm için sözümüz vardır. Hem bu yerel seçimler sürecini, hem de 2014 yılını bu açıdan doğru bir devrimci taktikle ele almak görevimizdir.

B) Mevcut Durumun Ana Çizgileri

Bu noktada, yerel seçimleri ele almadan önce, bu seçimlerin zemini olan, seçimlerle sıkı bağı olan birkaç temel belirleme yapmakta yarar vardır. Çünkü bu belirlemelerle

kopmaz bir ilişki içinde, yerel seçim taktiği-miz, devrimci taktiğimiz somut biçim alacaktır.

Bir: yeni sömürgeci toplumsal sistem, onun özü olan neo-liberal sömürü düzeni her yerinden dökülmektedir. Neo-liberal sömürü düzeni, 2. paylaşım savaşı sonrası oluşan yeni sömürgecilik üzerinden biçim aldı ve bu ülkenin son 35 yılına damgasını vurdu. 11 yıldır AKP eliyle süren bu sömürü düzeni, hem bir yandan oturdu, hem de diğer yandan tüm sınırlarını tüketti. Bundan dolayı, mevcut yeni sömürge sistemin, bu sömürü ve zulüm düzeninin ortaya çıkardığı tüm çelişkiler derinleşmiştir. Bu sömürü ve zulüm düzeninin üç ayağı vardır. Birincisi, her şeyin kapitalist pazarda metalaştığı, yer altı ve yer üstü tüm zenginliklerin emperyalist ve yerli sermaye tarafından talan edildiği, “sosyal devlet” adına ne varsa tasfiye edildiği vahşi bir sömürüye dayanan neo-liberal sömürü biçimi. İkincisi, bu sömürü düzeni üzerinden biçim alan, emperyalist ve yerli tekelci sermayenin çıkarlarına göre kurumsallaşan, açık ve gizli faşizmin özelliklerini iç içe uygulayan sömürge tipi faşizm. Üç, hem sömürüyü, hem de politik hegemonyayı kutsayan, bilinçleri çarpıtıp teslim alan post-modern kültür ve ideolojik aygıtlardır.

AKP, 11 yıllık iktidarında bu neo-liberal sömürü düzenini temsil etti. AKP, özellikle iktidarın birinci döneminde, yani referandum ve son seçim öncesi, oligarşi içi çelişkide ön almak için “demokrasi ve özgürlük” söylemini kullandı. Ancak AKP iktidar olmasına rağmen “iktidarlaşamamıştı”, giderek iktidarlaştı, oligarşi içi çelişkide birkaç adım öne geçti, devlet partisine dönüştü. Böylece, demokratik nitelik ve gelenekten uzak olan AKP, “demokrasi ve özgürlüğü” söylemi bir kenara bıraktı, “yeniden yapılanma” adı altında faşizmi yeni sömürü ve hegemonya ilişkisine göre kurumsallaştırdı. Neo-liberal kapitalist sömürü düzeni ve 12 Eylül açık faşizmin çocuğu olan AKP, ne bu sömürü düzeniyle bir sorunu vardır, ne de burjuva demokratik özelliklere sahiptir. Tam tersine devlet partisi olan AKP, 11 yıllık iktidarıyla emperyalizmin işbirlikçisidir, neo-liberal sömürü düzenin yürütücüsüdür, siyasal gericiliğin temsilcisidir, işçi sınıfı ve halkın, Kürt ulusu ve ezilen ulusal toplulukların, Alevi ve diğer inanç sahiplerinin düşmanıdır.

AKP ve oligarşinin diğer partileri, bu ülke-

nin bağımsızlığı, ekonomik ve toplumsal refahı ve siyasal demokrasi adına ciddi bir adım atmamışlardır, atamazlar. Burjuva partiler, bağımlı kapitalizmi sürdürmek, işçi sınıfı ve halkın sırtından büyük vurgunlar yapmak için varlar. Baştan emperyalizmin kucağında, işçi ve emekçilere, kendinden daha zayıf uluslara (Kürt, Ermeni, Süryani, Rum vb) ve diğer inanç sahiplerine (Aleviler, Ezidiler, Hıristiyanlar, Yahudiler vb) karşı ırkçı ve gericici doğan Türk burjuvazisi ne anti-emperyalist ne de demokratik bir öze sahip olmamıştır. Türkçülük ve İslamcılık iktidar ve devlet projesidir; ne Kemalizm, ne de İslam, ne de bunların çeşitli tonları emperyalizme cepheden tavır almadılar, alamazlar, demokratik öze ve geleneğe sahip değillerdir.

Bu sınıf gerçeği üzerinden biçim alan AKP, CHP, MHP ve diğer burjuva partiler için “demokrasi ve özgürlük” birer aldatmacadır; onlar insana ve doğaya yabancı bu neo-liberal sömürü düzeninin, işçi sınıfı ve halklar üzerinde katı bir diktatörlüğü ifade eden sömürge tipi faşizmin ürünü ve sürdürücüsüdürler.

Bu düzene, bu düzenin tüm partilerine, AKP, CHP, MHP ve diğer burjuva partilerine karşı uzlaşmaz bir tavır alıyoruz, bunlara karşı cepheden savaşıyoruz.

İkt: Bu ülkede demokratik tüm sorunlar kangrene dönüşmüştür. Bu sorunların başında Kürt ulusunun özgürlük sorunu vardır. 100 yıllık bu sorunun kaynağı, emperyalizm ve oligarşidir. Bu kaynak kurutulmadan bu sorun kökten çözülemez; emperyalizm ve oligarşiye dayanarak çözüm aramak, belki dünya ve ortadoğu dengeleri içinde bir alan yol açar, ama bu nihai ve gerçek çözüm olmaz.

Bununla birlikte, AKP 2007 yılında emperyalizmin desteğini alarak yeni bir adım attı. “Demokratik açılım” adı verilen bu adım tümünden oyalama ve tasfiye hareketiydi; bu yaşanarak görüldü. Son bir yılda ise, Kürt halk önderi A. Öcalan’ın başlattığı “görüşme süreci” vardır. Kendi içinde tıkanan bu süreç, asıl olarak A. Öcalan ve yurtsever hareketin çabasıyla yürütülmektedir. Oligarşi ve AKP için, ortada bir de “yol haritası” olmasına rağmen tek bir somut adım söz konusu değildir. Bir yandan oyalama, seçimleri atlatma taktiği, diğer yandan Paris ve Roboski katliamları. “Kürt yoktur”dan “Kürt var ama hakları yok” noktasına gelen oligarşi, Kürt u-

lusunun özgürlüğü için, ulusal ve demokratik haklar için ciddi bir adım atmıyor.

Bu süreçte Rojava Devrimi büyük bir kazanım oluyor. İki alanda devletlerarası sömürge statüsü kırıldı. Birincisi, emperyalistlerin desteğiyle burjuva bir çözümü içeren Güney Kürdistan; ikincisi ise, halkçı ve demokratik bir çözümü içeren, ufku özerklikle sınırlı olan Rojava Devrimi. Rojava Devrimi, hem Kürt coğrafyası için, hem de ortadoğu halkları için ileri ve önemli bir adımdır. Rojava Devrimini savunmak, sadece Kürt ulusunun kendi kaderini, Kürt halkının özgürlüğünü savunmak değil, tüm ortadoğu halklarının özgürlüğü savunmaktır.

Bunun bilincinde olan AKP ve oligarşi, Rojava Devrimini boğmak için, bir yandan Barzani ile kuşatma hareketi içindedir, öte yandan silahlandırdığı, destek verdiği, bu destek ve silahlandırma gün güzüne çıkmıştır. İslamcı ve gerici güçleri sadece Esat rejimi üzerine salmıyor, Kürt halkı üzerine de salıyor. Yani, AKP ve oligarşi, A. Öcalan ile bir yandan görüşme yürütüyor, oyalama taktiğini böyle sürdürüyor; öte yandan sömürge savaşını Rojava'ya taşıyor. Ama nafile; tüm bu kuşatma ve saldırılar karşısında, Kürt halkı Rojava'da özekliği ilan ediyor.

AKP ve oligarşinin Kürt ulusunun özgürlük sorununu eşitlik ve özgürlük temelinde çözme iradesi ve politikası yoktur. Kürt ulusunun özgürlük sorunu, Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmesiyle mümkündür. Eşitlik ve özgürlük temelinde bu çözüm, burjuva değil, emekçi çözümdür.

Halkların eşitliği ve özgürlüğü için savaşıyoruz. İdeolojik ve politik eleştirilerimiz bir yana, bu coğrafyada, hem işçilerin birliği hem de halkların eşitlik ve özgürlüğü için mücadele etmeyi, Türkiye halkı ile Kürt halkı arasında enternasyonal bir köprünün kurulmasının zorunlu olduğuna inanıyoruz, bunun için mücadele ediyoruz.

Üç: Gezi ve Haziran halk direnişi yol gösteriyor. Gezi ve Haziran halk direnişi, 4. bunalım döneminde, küresel bir nitelik gösteren kapitalizme karşı küresel direnişin bir parçasıdır. Gezi ve Haziran halk direnişi, bu dönemin, kendi içinde olgunlaşan 4. bunalım döneminin tüm temel özelliklerini şu yada bu biçimde yansıtmaktadır. Haziran günlerinin, halk direnişinin sivri ucu T. Erdoğan ve AKP'dir; ancak neo-liberal sömürü düzeni, bunun üzerinden biçim alan sömürge tipi fa-

şizm bu tepkilere kaynaklık etmektedir. Spontane direniş, çok renkli, çok sesli, çok katmanlıdır; işçileri, yoksulları, küçük ve orta burjuvaları, Alevi, samimi-dürüst Müslüman, cinsel kimliğinden ötürü ezilen herkesi içine almıştır. Bu anlamda, 12 Eylül açık faşizminden bu yana, Kürt coğrafyasında gerilla savaşı ve serhildanları saymazsak, bu coğrafyada en önemli direniştir, işçi sınıfı ve Türkiye halkı için moral kaynağıdır.

Gezi ve Haziran halk direnişi, neo-liberal sömürünün sınırlarını işaret etmekte kalmadı; T. Erdoğan ve AKP'nin tüm dengelerini bozdu, mevcut düzende yeni ve önemli bir yarık açtı. Bu direnişin bir dizi dersi (Bu konudaki görüşlerimizi iki ana yazımızda, "Haziran Halk Direnişi Ve Görevlerimiz" ve "Gezi Ve Haziran Halk Direnişi: Bu Daha Başlangıç..." çalışmalarımızda ele aldık) vardır; bunları kavramak, bilince çıkarmak ise görevimizdir.

Ancak burada, konumuzla ilişkisi açısından şu söylenebilir; Gezi ve Haziran halk direnişi sadece bir direniş değil, aynı zamanda halkın kendini yönetmek için yeni, filiz biçiminde bir adım atmasıdır. Direniş günlerinde ortaya çıkan ve direnişin ikinci aşamasına yön veren forumlar, "doğrudan demokrasi"nin, halkın özyönetiminin ilk filizleridir.

Mevcut düzene karşı direniş, bu direnişe katılan tüm güçlerin eşitlik ve özgürlük temelinde yan yana gelmesi, geleceğini buradan kurması bizim için değerlidir. Bununla birlikte ilkelde olsa, işçilerin, emekçilerin, halkın, Kürt, Türk tüm halkın, genç, yaşlı, kadın, Alevi, samimi-dürüst Müslüman tüm ezilenlerin, kendi sorunlarını tartışması, bunun için doğrudan demokrasi örneklerini yaşaması da değerlidir. Bu iki yanı, iki kazanımı büyütme de görevimizdir.

Dört: AKP somutunda düzen çözülüyor. AKP referandum ve son genel seçimle en yüksek yere tırmandı; bu aynı zamanda baş aşağı düşüş sürecinin ilk adımıydı. AKP bir çeşit koalisyondur ve oligarşi içi çatışmada Ergenekon geriletince yeni kavgalar kaçınılmazdır. Bunun dışı vurumu son bir yılda açığa çıktı. AKP, içte sömürü ve iktidardan pay almak için yeni kavgalara tutuştu; derhane kavgası son rüşvet ve yolsuzluk kavgasına kadar uzandı. Dışta ise, AKP'yi geriletken en önemli güç Kürt yurtsever hareket ve Kürt halkının direnişidir, buna Gezi ve Haziran halk direnişi de eklendi. Böylece, hem içte

hem de dışta AKP'ye karşı kavga vardır. Mısır ve Suriye'de AKP tümünden duvara tosladı. AKP, emperyalizmin "ılımlı İslam" projesinden uzaklaşma eğilimine bağlı olarak, ABD, İsrail ve Avrupa emperyalizmi ile sorunlu bir süreç içine girdi. Bir yanda, emperyalizm Mısır ve Suriye örneklerinde görüldüğü gibi "ılımlı İslam" projesinden uzaklaşıyor, öte yanda bölgesel güç olmak için efendilerinin sözünü dinlemeyen (İran ile el altından altın kaçakçılığı yapmak, Hindistan ile helikopter anlaşması yapmak, Suriye'de gerici ve İslamcı güçleri destelemek, Mısır'da Nursi'ye destek gibi) AKP var. AKP, emperyalizm için hala tek seçenek; ama tüm bu tablo AKP'yi yıpratmaktadır. Nitekim neo-liberal sömürünün doğrudan sonucu, "yan ürünü" olan rüşvet ve yolsuzluk "İslam ve din" adına, merkezinde T. Erdoğan ve AKP'nin olduğu kirli ilişkiler bu sürecin bir sonucudur.

Sadece bu değil. Aynı zamanda bu süreç, AKP içinde, çeşitli koalisyonların son resmini verdi. Bir yanda 11 yıl birlikte F. Gülen ile iktidarı paylaşmak, ama öte yanda çıkar kavgasında kural ve sınır tanımayan bir çatışmaya girmek gerçeği ortaya çıktı. Bir dizi suçlama; "paralel devlet", beddua, rüşvet, yolsuzluk, "dost modern darbe", mektuplar, görevden almalar, sürgünler, kontra taktikler vb; tam bir çeteler savaşı. Oligarşik devlet, oligarşinin "yönetim kurulu"dur, hiç bir demokratik özelliği yoktur. Bu devlet, halka karşı meşru olmayan, hak hukuk tanımayan, kirli savaşı dayattı, dayatıyor. Hem Kemalizm dönemi, hem de sömürge tipi faşizm dönemi böylesi bir kirli savaş, katliam, işkence, baskı tarihidir. Oligarşik devletin çete olduğu gerçeği, hem de "ileri demokrasi" yalanlarının ortalıkla dolaştığı bir dönemde, son çeteler savaşıyla, AKP- F. Gülen savaşıyla tümünden açığa çıktı. Dün, yurtsever ve devrimci harekete karşı birlikte komplolar kuranlar, 12 Eylül hukuku üzerinden, bu hukuku da aşan biçimde halka baskı kuranlar, şimdi birbirine karşı komplolar kuruyor, asimetrik savaş yürütüyor. Dün, örneğin oligarşi içi çatışmada ABD desteğini arkasına alarak Ergenekoncularla kavga edenler, bugün iki farklı kanaldan yeniden Ergenekoncularla ittifak kuruyor. AKP "yeniden yargılanma" üzerinden, F. Gülen CHP üzerinden bu ittifaka başvuruyor.

Yaşanan siyasal krizin dibe vurmasıdır, AKP somutunda neo-liberal sömürünün sınırların tükenmesidir, sömürge tipi faşizmin

tel tel dökülmesidir.

Bu kirli ve çıkar savaşında "birbirini yersinler" diyerek köşeye çekilmek mümkün değil. Rüşvet ve yolsuzluk da, birbirine karşı komplo kurmak, asimetrik savaş yürütmek de gerçektir. Rüşvet ve yolsuzluk üzerinden F. Gülene, "paralel devlet" söylemi üzerinden AKP'ye açık ya da örtülü destek sunmak, bu kirli savaşın bir parçası olmaktır. Her ikisine, açık ve net tavır almak; ortaya çıkan tüm kirli ilişkilerin hesabını sormak tek devrimci tutumdur. Çürümüş ve temiz bir noktası bile kalmamış bu düzene karşı sokakta olmak, hesap sormak meşrudur; tüm ezilenler birleşerek bu hesabı sormalıyız, sokakta hesap sorarak birleşmeliyiz.

Beş: Bugün seçimlerde halkın önüne iki kirli seçenek sunulmaktadır; ya AKP ya CHP ve MHP. İktidarlaşmış ve kirlenmiş, "Türklük ve İslam" adına halklara kan kusturmuş bu iki seçenek işçi sınıfı, Türk ve Kürt halkları, tüm ezilenler için hiç bir anlam ifade etmemektedir. Bunlar, AKP, CHP, MHP ve diğer burjuva partiler neo-liberal sömürden pay almak, yerel yönetimleri birer rant alanı haline dönüştürmek için yarışıyor. Bunlar emperyalizmin çocuklarıdır, bunların elinde devrimcilerin ve halkların kanı vardır, bunlar halk düşmanıdır.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz. AKP karşıtlığı üzerinden CHP'ye "takılmak" ya da "darbe", "paralel devlet" diyerek AKP'ye örtülü destek sunmak devrimci sosyalizmin politikası olamaz. Biz, kendi programımızla, tüm bu halk düşmanlarına tavır alıyoruz; ideolojik eleştiri ve mücadelemizi bir yana bırakmadan politik düzeyde tüm sol ve devrimci güçlerle bu seçim sürecinde yan yana olmak, sol ve halkçı bir seçeneği halka sunmak, bu yönde bir adım ve çaba içinde olmak istiyoruz. Sol ve devrimci harekete de bulaşan burjuva ilişki biçimi, küçük hesaplar, öz gücünden yoksun birilerine dayanarak bir yere ulaşmak ve birilerine takılmak pratikleri, sıra ve aday pazarlıkları bizimden uzaktır. Düzeni, düzen partilerini, neo-liberal yerel yönetim anlayışını cepheden eleştiren, bunların karşısında stratejik düzeyde devrim programını, güncel süreçte de demokratik ve hakçı yerel yönetim anlayışını koyuyoruz. Yeni bir toplum ve yönetim biçimi olan sosyalizmin propagandasını yapıyoruz, işçileri, emekçileri, halkı mücadeleye çağırıyoruz. Tüm bunları, kendi eksenimizden, devrimci sosyalizm

ekseninden ele alıyoruz. Bununla birlikte milyonların bilinçlenmesi, eğitimi ve devrimci saflarda yer tutması için sol ve devrimci güçlerin milyonlar karşısında sol ve halkçı bir seçenek olmasına da politik bir değer biçiyoruz.

Yerel seçim sürecinde taktiğimiz tüm bu olgulara bağlı biçim alıyoruz.

C) Nasıl Bir Program, Nasıl Bir Yerel Yönetim?

Yerel seçim sürecinin ana sorusu budur; bunun üzerinden ancak devrimci bir çözüm gelişebilir. Bu ana soruya yönelik yanıtımızı aşağıda özetle ifade edeceğiz. Ancak bundan önce, bu ana sorunun zemini için iki ara başlık atmakta yarar vardır.

a) Kentlerin Önemi

Genel seçimden farklı olarak yerel seçimler, kapitalizmin gelişimine bağlı olarak ortaya çıkan kentleşme ve bu temelde sorunlar ile daha doğrudan iç içe bir yerde durmaktadır. Kapitalizm kendine özgü ilişki ve çelişkileri, sömürü ve egemenlik biçimleri yaratır, yaratmıştır. Bu açıdan baktığımızda kentler, sömürü ve egemenlik biçimlerinin somut biçim aldığı, tüm çelişkilerin kör düğüm olduğu alanlardır. Genel olarak kapitalistleşme süreci, özel olarak da 4. Bunalım döneminin ilişkisi ve çelişkileri bu temel olguyu, yani kentlerin önemini ve sınıf savaşımındaki yerini ön plana çıkarmıştır.

Hiç şüphesiz, ülkemizde kapitalizmin gelişimi bugüne ait değildir; yaklaşık 200 yıllık bir tarihsel dönemi kapsar. Osmanlı İmparatorluğunun yarı sömürgeleşme süreci aynı zamanda emperyalizme bağımlı, yukarıdan aşağı biçimde kapitalistleşme sürecidir. Ancak asıl gelişim, son 60-70 yılı, yani yeni sömürgecilik dönemini kapsar. Yeni sömürgecilik, Kemalist dönemin “devlet kapitalizmi” üzerinden biçim aldı; daha önce dışsal olgu olan emperyalizm bu dönemde içsel olgu oldu. Emperyalizm sadece askeri ve siyasal bir güç olmaktan çıktı, bizzat yeni sömürge ülkelerde yatırım yapan, artı-değer sömürüsünden pay alan güce dönüştü. Bu olgu, emperyalizme bağlı, yukarıdan aşağı gelişen kapitalistleşme sürecinde yeni bir aşamadır. Bir yandan emperyalizme baştan, doğuştan bağımlı olan burjuvazi (Osmanlı ve Kemalist dönemde, yarı sömürgecilik ilişkisi içindeki komprador nitelikli ticaret burjuvazisi), yeni bir sermaye birikim sürecine girdi ve tek-

leşti. Öte yandan bu kapitalist gelişim kırsal alandaki iş gücünü kentlere yığdı, kentler giderek ön plana çıktı.

Böylece yeni sömürgecilik kendine özgü ilişki ve sınıf çelişkilerini öne çıkardı. Bu süreçte iki ana dalga biçiminde köyden kente göç ortaya çıktı. Birinci dalga, 1960-80 döneminde yaşandı. Yukarıdan aşağı gelişen ve iç pazara göre biçim alan kapitalistleşme süreci, köyden insanları yığınlar halinde kopardı, kapitalist üretim için işçileştirdi, kentlerde büyük bir “işçi ordusu” oluştu, kent merkezlerinin etrafında gecekondu semtler ortaya çıktı. İkinci ana dalga ise, sadece kapitalistleşme sürecine bağlı kalmadı, bununla birlikte Kürdistan özgürlük savaşı, buna karşı sömürgeci oligarşinin dayatmış olduğu “düşük yoğunluklu savaş” yeni bir göç dalgasını ortaya çıkardı. Son 30- 40 yılı kapsayan bu ikinci ana dalga ve ortaya çıkan sorunlar, sadece kapitalistleşme eksenli sorunlar değil, aynı zamanda sömürge savaşının, ağırlaşan Kürt özgürlük sorununun birer ürünüdür. Böylece tüm ülkenin toplumsal yapısı, bunun üzerinden biçim alan egemenlik ve sömürü ilişkisi değişti.

Bu bağımlı kapitalistleşme süreci, yani yeni sömürgecilik süreci, bir yandan tüm demokratik sorunları açığa çıkardı, bu sorunların çözümü için başta modern bir sınıf olan işçi sınıfı olmak üzere, tüm sınıfları, tüm politik akımları ortaya çıkardı, diğer yandan ise demokratik hiçbir sorunun çözülmediği, sömürge tipi faşizmin yeniden ve yeniden biçim aldığı bir tıkanıklığı ortaya çıkardı.

Kemalizm, Türk burjuvazisinin “ulus devlet” projesidir. Osmanlı İmparatorluğunun sömürgeleri tek tek kaybetmesi, yeni ve emperyalizme bağımlı biçimde palazlanan Türk burjuvazisini “devleti ve hilafeti” kurtarmaya, “misakı-millî” sınırlar içinde “ulusal pazarı” elde tutmaya sevk etmiştir. Baştan emperyalizme bağımlı, işçi sınıfına düşman, kendinden güçsüz halklara karşı şövenist ve ırkçı doğan Türk burjuvazi, “tek vatan-tek devlet-tek ulus” şiarıyla katı bir diktatörlük kurdu. Kemalist diktatörlük, hem işçi sınıfının tüm hak ve taleplerini, hem de başta Kürt ulusu olmak üzere diğer ulusal toplulukların demokratik hak ve taleplerini yok saydı, inkar etti, imha siyaseti izledi. M. Suphi ve yoldaşları Karadeniz’de en vahşi, iğrenç biçimde katledildi. Mübadeleyle Rum halkı yerinden yurdundan edindi. Ermeni ulusu insanlık tarihinin en vahşi soykırımına maruz kaldı.

Koçgiri'den Dersime Kürt halkı katliamlara uğradı. Bunun, yani Kemalist diktatörlük ve "devlet kapitalizmi" üzerinden yeni sömürgecilik ve faşizmin biçim aldı. Sömürge tipi faşizm, açık (12 Mart ve 12 Eylül), gizli (12 Mart öncesi ve sonrası gibi), ya da ikisinin iç içe uygulandığı (12 Eylül sonrası) tüm bu tarihsel dönemde hiçbir demokratik sorunu çözmemiştir. Böylece tarihsel tüm demokratik sorunlar, bu kapitalistleşme süreciyle yeniden biçim aldı, ağırlaştı, kangrene dönüştü ve şimdi çözüm beklemektedir.

Tüm bu sorunların kaynağı emperyalizm ve oligarşidir. Bu kapitalist sömürü ve egemenlik biçimi, hem sınıfsal hem de ulusal ve kültürel çelişkileri iç içe büyüttü. İşçi sınıfı nicel olarak büyüdü, milyonlara ulaştı, ülke nüfusunun 1/3'ü kapsadı, toplumsal sürecin en önemli dinamiği oldu. 4. bunalım döneminde ön plana çıkan "esnek üretim" işçi sınıfını esnetti, kadın ve çocuk emeğinin sömürsü, güvencesiz işçilik yaygınlaştı. İç pazarın gelişim aşamasında, "ithal ikameci" kalkınma modelinde, işçi sınıfı ve halkın mücadelesiyle elde edilen kazanımlar, "esnek çalışma", "özelleştirme", "taşeronlaşma", "sendikasılaştırma", "sosyal güvenlik", "kıdem tazminatı" gibi saldırılarla budandı. Bir dönemin, 3. bunalım döneminin "sosyal devlet" anlayışı bir yana atıldı, neo-liberal sömürü vahşi biçimde işçi sınıfı ve halka dayatıldı. Eğitimden sağlığa, barınmadan çevre soruna kadar tüm sorunlar katlanarak büyüdü, her şey para ve meta oldu, sosyal her alan (eğitim, sağlık vb) ticari alana dönüştü. Kentler ve doğal kaynaklar talan edildi, ediliyor. Neo-liberalizm sadece emeği değil, sadece insanı değil, doğal kaynakları da kuruttu. 100 yıllık Kürt ulusunun özgürlük sorunu için somut tek bir demokratik adım atılmadı, tam tersine inkar siyaseti devam etmektedir. Alevilerin eşit yurttaşlık talepleri yok sayıldı, "tek vatan-tek ulus-tek devlet" anlayışına "tek-din" anlayışı eklendi, yeni bir sunileştirme projesi dayatıldı. Ermeniler çoktan unutuldu, diğer ulusal topluluk ve inanç sahipleri bir kenara atıldı.

İşte tüm bu ilişki ve çelişkilerin açığa vurduğu alanlar, hem Gezi ve Haziran halk direnişinin somut biçimde açığa çıkardığı, hem de Kürt ulusunun özgürlük sorununun geldiği yerden bakarsak kentler olduğunu görürüz.

Şu rakamlarda bunun ifadesidir: 1927 yılı ile günümüz, bu konuda, yani kır ve kent i-

lişkisi açısından tam tersi bir yerde durmaktadır. 1927 yılında kent nüfusu % 24.2, kırsal nüfus %75.8'dir. 1970 yılında kent nüfus oranı toplam nüfusun %29 oluştururken, bu oran 1980 yılı için %36, 1990 yılı için %51, 2000 yılı için %57, 2007 yılı için %70 ve 2011 yılı için 76.8'dir.

Bunlar kentlerinin bugünkü durumunu ve önemini ifade etmektedir.

Bir yandan kapitalizm yukarıdan aşağı gelişirken, bu gelişme asıl olarak yeni sömürgecilik zemininde ortaya çıktı; öte yandan bu süreçte yerel yönetimin ulusal gelir içinde payı da giderek yükselmiştir. 1975 yılında bu pay %1,31, 1980 yılında %1,54, 1985 yılında 1,83, 1990 yılında %2,75, 1995 yılında %3,38, 2000 yılında %4.71, 2003 yılında % 3.99, 2007 yılında ise %3,60'dır.

Anlaşılacağı üzere, yeni sömürgecilik zemininden dinamik bir süreçten bahsediyoruz. Bu anlamda, yerel yönetimler de bu süreçlere göre biçim almıştır. Kentler de yerel yönetimler, daha önceleri, ülkemiz için, yeni sömürgecilik temelinde "ithal ikameci" sömürü modelin hizmetinde, daha çok bu modele uygun olarak sömürünün alt yapısını çözmek ekseninde biçim alırken; 1980 ve sonrasında neo-liberal sömürü modelinin hizmetinde konumlanmıştır. Daha önceleri yerel yönetimler, yol, su, elektrik gibi sorunları çözen, iç pazarı genişleten bir yerde dururken, bugün kapitalist pazarın hizmetinde, rant merkezli, her şeyin özelleştirildiği ve piyasalaştırıldığı bir zemindedir. Bundan dolayı, her kent özünde iki kenti temsil etmektedir. Bir yanda burjuva kentler, diğer yanda işçi ve yoksulların kentleri. Yani bir anlamda iç içe, yan yana iki kent söz konusudur. Bir yanda gökdelenler, alışveriş merkezleri, güvenlik kuşatması altında burjuva kentler, diğer yanda ise işçilerin, yoksulların yaşadığı bir dizi sorunla boğuşan, sadaka kültürü ile sakatlanan yoksulların kentleri. Yerel yönetimler, bu sistemin bir parçasıdır ve işçi, emekçi, kent yoksullarını yok saymakta, onların yaşam alanları, semtleri, sokakları "kentsel dönüşüm" programları ile gasp edilmekte, barınma hakkı devasa bir sorun olarak ortaya çıkmaktadır. Yerel yönetimler birer rant rejimi kurmuştur, hem doğal kaynaklar, hem tarihsel ve kültürel değerler talan edilmektedir, imar planları büyük vurguların öteki adıdır. Yerel yönetimler rüşvet, yolsuzluk, yağmanın merkezi olmuştur. Tüm bunlar yeni sömürgeci kapitalizmin, neo-liberalizmin yan

ürünleridir.

b) Yerel Yönetimi İle Kent Belediyesi Aynı Mı?

Bu soru, hem böylesi yerel seçim sürecinde, hem de yerel yönetim tartışmaları içinde önemlidir. Kent yönetimi ile belediyecilik iç içedir, ama aynı değildir. Her ne kadar, önümüzdeki seçim bir “yerel seçim”, “yerel yönetim” olarak tanımlanıyorsa da, bu temelde anakentler, kentler, ilçeler, beldeler, mahalleler, köyler kendi yönetim mekanizmasını seçse de, bugünkü sistem iki açıdan sorunludur.

Birincisi, yerel seçimlerle ortaya çıkan yerel yönetimler, tüm o yerel alanın (il, ilçe, köy, mahalle gibi) “yönetim” mekanizması değildir, bu mekanizmanın bir kısmıdır, hatta “yönetim” açısından önemsiz bir kısmıdır. Çünkü o alanda (İl, İlçe, Mahalle, Köy) başka ve merkezi devlet yapısının bir parçası olan, atanan yönetim mekanizmaları vardır. Örneğin bir kent için, sadece belediye ve belediye meclisi değil, vali, kaymakam, güvenlik birimi gibi mekanizmalar da yönetimin içindedir. Bu anlamda, “yerel seçimler” sadece yerel yönetimin bir kısmını “seçmekle” sınırlıdır.

İkincisi, yerel seçimler sonucu ortaya çıkan yerel yönetim mekanizmaları (belediye başkanlığı, meclis üyeliği, muhtarlık gibi), temsili düzeydedir ve demokratik nitelikten uzaktır. Teorik olarak, “yerel seçimler” demokrasinin “yerel ayağıdır” ve “yerel yönetimleri” ortaya çıkarır. Ancak, mevcut siyasal sistemde, sömürge tipi faşizm koşullarında bu “yerel demokrasi” temsili düzeyi aşmamaktadır. Çünkü yerel yönetimler, asıl olarak merkezi devlet yapısının bir parçasıdır, merkezi iktidarla doğrudan ilişki içindedir ve onun tarafından denetlenir, yönlendirilir. “Yerel yönetimin” belediye dışında tüm iktidar organları merkezi devlet yapısının parçasıdır, o katı hiyerarşi içinde yerini alır; belediyeler, muhtarlar ise, hem iktidara hem de onun kurumu olan içişleri bakanlığının denetimi ve baskısı altındadır.

Bu anlamda, mevcut siyasal sistem, yani sömürge tipi faşizm koşullarında, “yerel seçimler” özünde “yerel yönetimi” seçen değil, “yerel yönetimin” bir kısmını temsili düzeyde seçen konumdadır.

Bu tablo, “yerel seçim” ve “yerel demokrasi” biçime indirgemektedir.

c) Halktan Yana Ve Demokratik Yerel Yönetimin Köşe Taşları

O halde, tüm bunların ışığında yeni bir yerel yönetim programımız olmalıdır. Yerel yönetim programının özü, “nasıl bir demokrasi” ve “nasıl bir yaşam” sorularında düğümlenmektedir.

Tüm burjuva partilerin programı, neo-liberal sömürü programının hizmetindedir, rant, talana, yağmaya dayanır, işçi sınıfı ve halka yabancısıdır. Bu anlamda burjuva partilerin yerel seçimlerde hesabı, hatta kitlelere vaatleri, “projeleri” bu temeldedir, seçmen kitleleriyle de bu temelde ilişki kurmaktadırlar. “3. köprü, Galata-Port, Kasımpaşa-port, Haydarpaşa-Port, İstanbul kanal, kentsel dönüşüm” gibi, hatta her kentin özgününde bu tip, hatta bazen de çok uçuk projeler özünde sadece kapitalist pazarın hizmetinde değil, bununla birlikte doğayı, kenti, tarihi, kültürü, insanı tahtip eden, büyük vurgunların ta kendisidir. Bu burjuva partilere halka ne vaat ediyor? Açlığa mahkum edilmiş kitleye, yoksullara aş, işi, kısmen orta sınıflara ihale ve kolay para kazanma, burjuvaziye ihale, büyük vurgun vb vaat ediyorlar. Bu özünde dibe vurmaktır, neo-liberal sömürünün sınırlarının tükenmesidir, ahlaki düşüklüğün sokaklara yansımalarıdır.

O halde biz, sadece burjuva sınıfa değil, tüm burjuva partilere bu açıdan cepheden tavır alırız; onların neo-liberal programları karşısına halktan yana ve demokratik bir programla çıkarız.

Halktan yana ve demokratik yerel yönetim programı, her şeyden önce, bugün kapitalizmin özü olan neo-liberal sömürüye, onun rant, talan, yağmaya dayalı saldırılarına karşı duruştur. Doğayı, tarihi, kültürü ve kentleri talan eden burjuva programların karşısında, bu saldırıya karşı koyan, buna karşı direnmeyi önüne koyan bir programımız olmalıdır. Bu program, kenti, sokağı, tarihsel ve kültürel değerleri savunacak bu değerleri koruyacak, bunlara sahip çıkacaktır.

Kentimize, sokağımıza, doğal zenginliklerimize, tarihsel ve kültürel değerlerimize sahip çıkıyoruz; neo-liberal saldırılara karşı direniyoruz.

İkinci olarak halktan yana ve demokratik yerel yönetim programı, “nasıl bir demokrasi” sorusuna net bir yanıt içerir. Yerel yönetimlerde, işçi sınıfı ve halkın, kadın, genç, yaşlı tüm yurttaşların, Alevi, Sünni, Hıristiyan, Yahudi tüm inanç ve kültür sahiplerinin söz,

yetki ve karar sahibi olması esastır. Halkın söz, yetki ve karar sahibi olmadığı, hiç bir yönetim halkçı ve demokratik değildir. Halk sadece seçme hakkına değil, bununla birlikte seçtiğini denetleme, hatta görevden alma hakkına sahip olmalıdır. Eğer “denetim” ve “görevden alma” hakkı yoksa, orada “demokrasi” ya da “yerel demokrasi/yönetim” en ilerisinden “temsili” düzeyde kalır; “temsili demokrasi” gerçek, halkın demokrasisi değildir. Bu anlamda, sadece “seçim” değil, bununla birlikte, her şeyin halkın bilgisi içinde olduğu, bu anlamda “açık” ve halkın doğrudan katıldığı “katılımcı” bir yönetim hedefidir. Halkın özyönetim organları, halk meclisleridir. Mahallelerde, işyerlerinde, tüm yaşam alanlarında dil, din, kültür, cins, renk ayrımı yapılmadan tüm yurttaşların eşit ve özgür biçimde katıldığı halk meclisleri demokratik ve halktan yana yerel yönetim programının iskeletidir, omurgasıdır.

Tüm bunlar halkın özyönetimi içindir...

Üçüncü olarak halktan yana ve demokratik yerel yönetim, insanca yaşamı inşa eder. Yeni sömürgeci kapitalizm ve neo-liberal program hem emeği vahşice sömürüyor, hem de işçi sınıfı, halk ve tüm ezilenler için insanca yaşamı elinden alıyor. Her şey meta, her şey sömürü, her şey ticari hal aldı. Doğa ve kentler talan edildi, ediliyor; sağlık, eğitim paralı, barınma sorunu devasa, yoz burjuva

kültür her alana sızmış ve hakim olmuş. İnsanca yaşam için, sadece kentimize, sokağımıza, tarihimiz ve kültürümüze sahip çıkmakla kalmayacağız; eğitimden sağlığa, barınma hakkından çevrenin korunmasına, spordan ulaşımına her alanda işçi sınıfı ve halkın taleplerini savunacağız. Parasız, anadilde eğitim; parasız ve ulaşılabilir sağlık; doğanın, kent, tarihin, kültürün korunması; yaygın kitle sporu; kadınların özgürlüğü; din ve vicdan özgürlüğü; ulusal kültürlerin korunması ve geliştirilmesi; işsizlik, yoksulluk ve ahlaki yozlaşmaya karşı mücadele gibi ana demokratik talep ve başlıklar halktan yana ve demokratik programın alt başlıklarıdır.

Tüm bunlar insanca yaşam içindir...

d) Tarihten Güç Alıyoruz

Her sorun kendi tarihi koşulları içinde, ama tarihsel birikime dayanarak çözülür. Halktan yana ve demokratik yerel yönetim anlayışı, tıpkı devrim programı gibi, hem program hem de siyasal olarak, tarihsel ve siyasal birikimin ürünüdür. Evrensel ve özgün, dünya ve ülke ölçeğinde tarihsel ve siyasal birikimden beslenir. Bu anlamda, Paris komününden bu yana sosyalizmin deneyleri bizim için stratejik bir yerde durmaktadır. Sadece bu değil, dünyanın neresinde olursa olsun tüm ezilenlerin hakkı ve demokratik birikiminden beslenir. Bu anlamda, Paris komünü de, Sosyalizm deneyleri (Sovyetler, Halk Cumhuriyetleri gibi) de, Rojava’da, Hindistan’da yaşanan özyönetim deneyleri de, Latin Amerika örnekleri de bizimdir.

Bununla birlikte, ülkemizde halkçı ve demokratik yerel yönetim deney ve girişimleri oldukça zayıftır. Böylece olsa, bu zulüm ve sömürü düzeninde birer gedik açan her adım, her deney bizimdir. Fatsa da, son yıllardaki Kürt halkının deneyleri de bizimdir.

Bizim görevimiz, her deneyi eleştirel ele almak, tüm bunlardan beslenmek, bu birikimi güncel süreçte yeniden üretmektir.

D) Yerel Seçimde Devrimci Taktiğimiz

a) Devrimci Taktik Nedir?

Devrimci bir taktik, tek başına politik bir tutumu belirleme, bununla kendini sınırlama değildir. Devrimci taktik, her somut süreç ve sorunda, nesnel ve öznel tüm koşullara bağlı olarak politik tutumu belirlemeyi içermekle birlikte, işçi sınıfı ve halka bu politik tutumun ana fikrini, programatik ekseni-

ni açıklama ve bu temelde işçi sınıfı ve halka ulaşma, bu doğrultuda yeni adımlar atmaktır. Anlaşılacağı üzere devrimci taktiğin üç boyutu vardır; “politik tutum”, bu politik tutumun “programatik ve teorik arka planı” ve politik tutumun “çeşitli adım ve örgütlerle” somut biçim almasıdır. Eğer bu üç yanı birlikte ele almazsak, somut süreç ve sorunları bütünsel ele almaktan uzaklaşırız; ya da sol ve devrimci harekette çeşitli örnekleri görüldüğü gibi, sadece politik tutumla, bu politik tutumunda kağıt üzerinde kaldığı bir yerden kurtulamayız. Hiç şüphesiz bu eksiktir, doğru değildir; taktik politika ve süreçleri bütünsel ele almak zorunludur.

Bununla birlikte, konumuzla bağlantılı olarak, bir kez daha ifade etmekte yarar vardır: sadece “yıkma”, sadece “eleştirmek” üzerine kurulu bir devrimcilik tek ayaklı bir devrimciliktir. Devrimcilik, mevcut düzeni alttan üste tüm anlayış ve kurumlarıyla yıkmak ama bunların yerine “neyi koyacağımızı” da belirleme ve yeniden kurma/inşa etme eylemidir. Eğer biz kendimizi sadece “eleştiren” bir yerde konuylarsak, sadece düzeni “yıkma” eylemiyle kendimizi sınırlarsak, evet “devrimci” bir yerde dursak bile bu eksik bir devrimciliktir, devrimci sosyalistlik değildir. Devrimci sosyalist, “yıkma” ve “yeniden kurma” eylemini iç içe ele alan; program, strateji ve taktiklerini buna göre kurgulayan ve en önemlisi de bunu yapandır. Bu anlamda, her taktik süreç, nesnel ve öznel tüm koşullara bağlı olarak, bu “yıkma” ve “yeniden kurma” eyleminin somut ve özgün biçim almasıdır.

Bu açıdan yerel seçimlere baktığımızda, sadece burjuva partilerin, onların yerel yönetim ve belediyeçilik anlayışlarının eleştirisi tek başına yeterli değildir. Bununla sınırlı, bunun üzerine inşa edilen yerel seçim politikası, ne kadar “devrimci” olursa olsun işçi sınıfı ve halkı aydınlatan, onlara bilinç taşıyan bir işlev görmez. Hatta bir durum tespiti açısından şu söylenebilir: sadece politik tutumu ifade eden taktikler, en ilerisinden son derece dar bir çevreyle kendini sınırlamaktır. Politik tutum olarak “boykot” gibi bir tavır, ne kadar “devrimci” olursa olsun, sadece bugün değil, uzun yıllar sol ve devrimci hareket içinde yerini alır; ama bu tavır, tavır sahipleriyle, hatta çok kez bir dergi sayfasıyla sınırlı kalır. Bunu aşan bir yerde olmalıyız. Sadece politik tutum değil, bunun programatik arka planı ve çok daha önemlisi bu politik tutumun kitlelere taşınmasına önem vermeliyiz.

Bu diyalektik ilişki kurulduğu ölçüde, bir taktik, gerçek anlamda, devrimci anlamda taktik niteliği kazanır.

Bu noktada, sol ve devrimci hareketin durduğu yer sorunludur. Sol ve devrimci hareket, daha çok mevcut burjuva partileri eleştiren, hatta bazı örneklerde her şeyi kaba biçimde sadece “devrime” bağlayan bir yerde durmaktadır. Sol ve devrimci hareketin çok kez, yerel ve genel seçimleri ayırmadan, farklı süreç ve dinamikleri görmeden, kalıplaşmış sözlerle kendini ifade ettiği ve tek ayaklı bir yaklaşıma sahip olduğu bir gerçektir. Bu açıdan baktığımızda, örnek olsun dönüp geriye baktığımızda, her hangi bir devrimci parti ya da örgütün hemen hemen aynı cümlelerle aynı taktik politikadan bahsettiğini görmek mümkündür. Bu taktik politikanın, bunu ifade eden bir açıklamanın, belki içinde yer yer doğruları ifade eden yaklaşımlar içerse de, hatta bu açıdan bir “tutarlılık” gibi görünse de, bütünsel bakış ve taktik yaklaşımdan uzaktır, işçi sınıfı ve halka somut bir anlayış sunmamaktır.

Bizim, devrimci sosyalizmin güncel, dönemselsel ve stratejik politikalarımızda yaklaşımımız bu olamaz. Tek başına politik tutum değil, bunun programatik ve teorik arka planıyla sıkı bağını açığa çıkarmalı ve çok daha önemlisi taktik politikanın milyonlara ulaşması için yeni adım ve örgütlerin somut biçim almasına önem vermeliyiz. Devrimci sosyalizm, her sorunu kendi cephesinden, işçi sınıfı ve halkın cephesinden ele alır; bu bizim duruşumuzdur. Bu duruş, ancak böylesi bir bütünsel yaklaşımla anlamlı olur.

b) Devrimci Taktiğimiz

Yukarıda ifade ettiklerimizden anlaşılacağı üzere, kentler sınıf mücadelesi ve ağırlaşmış sorunlar açısından stratejik bir yerde durmaktadır. Bu açıdan “yerel seçimler” bu sorun ve çelişkiler üzerinden biçim almakta; ama bu seçimler sonucu oluşan “yerel yönetimler”, siyasal sistem içinde demokratik bir yerde durmamaktadır. Bu anlamda, tek başına “yerel seçim” ve “yerel yönetimleri” genelden ayırıştırmak mümkün değildir, buradan doğrudan demokratik ve halktan yana bir öz-yönetim çıkmaz. Ama bu tablo, genel olarak demokrasi mücadelesini, özel olarak da demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak demokratik ve halktan yana bir yerel yönetim sorununu güncelleştirmekte, bu temelde devrimci ve halktan yana bir seçeneğin öne-

mini ortaya çıkarmaktadır.

Evet, demokratik ve halktan yana özyönetimler, özünde bir devrim sorunudur. Bu anlamda, mevcut sistem içinde bunu tam olarak inşa etmek mümkün değildir. Mevcut sistem içinde bu yöndeki taleplere sahip çıkmak, işçi sınıfı ve halkı bu talepler temelinde devrime hazırlamak, hatta küçük gedikler açmak, demokratik ve halktan yana özyönetimler için “adacıklar” oluşturmak mümkündür, zorunludur. Çok daha önemlisi, ağırlaşmış ve çözümsüz sorunlara sahip çıkarak halktan yana ve demokratik bir yerel yönetim programını halka sunmak, bunun etrafında emek ve özgürlük cephesini adım adım örnek zorunludur. Bunu “atlayarak” her şeyi devrim ve sosyalizme bağlamak bir yoldur, ama güncel ve dönemsel süreçlerden kopuk bir yoldur.

Bu anlamda, iki taktikle işçi sınıfı ve halkın karşısına çıkıyoruz.

Birincisi, önümüze koymuş olduğumuz dönemsel taktik hedefler ve politikamıza yoğunlaşıyoruz, bunun için mücadele ediyoruz. Bu temelde “Eşitlik, Adalet, Özgürlük” şiarlarını ekseninde, bu taleplere sahip çıkarak, bunlara eklenen “Rüşvet, Yolsuzluk Ve Yağmaya Karşı Mücadele” temelinde kendi yolumuzda, kendi özgücümüzle yürüyoruz.

Bu taleplere sahip çıkmak, tüm bu talepleri HALK DEVRİMİ PROGRAMINA bağlamak, bu talepleri işçi sınıfı ve halka adım adım yaymak, bunlar için mücadele etmek seçim sürecinde görevimizdir.

İkincisi, bu mücadele çizgisini seçim süreciyle birleştirmek, Kürt coğrafyasında özyönetim için referanduma dönüşen, Türkiye de direniş ve dönemsel bir ihtiyaç olan sol ve halktan yana bir seçeneğin zeminini güçlendirmek için, halktan yana ve demokratik bir program etrafında devrimci ve halktan yana

adaylarda birleşiyoruz.

Her iki taktik adım içedir, birbirini besler; çok daha önemlisi bizim için dönemsel hedeflerimize hizmet eder. Dönemsel hedeflere ulaşmak için güç biriktirmek, içe kapanma eğilimlerini yıkmak, siyasal sürecin öznesi olmak, sol ve devrimci hareket açısından ihtiyaç olan birlik eğilimlerine güç vermek, işçi sınıfı ve halk ile devrimci hareket arasında giderek büyüyen açığı daraltmak zorunludur. Taktik politikamız bunlara hizmet edecektir.

İç içe geçmiş bu iki adımın, iki halkanın hedefi, yeni sömürge düzendir, onun partileridir. Tüm burjuva partiler, AKP, CHP, MHP ve diğer burjuva partiler düzen partileridir, tümü sınıf düşmanıdır, tümüne karşı cepheden mücadele ediyoruz. Önümüzdeki yerel seçimlerde de, tüm bu burjuva partilerle, adı, amblemi, seçim vaatleri, söylemi ne olursa olsun tüm burjuva partilerle aramıza kalım bir mesafe koyuyoruz, politik açıdan bunların tam karşısında duruyoruz. Tüm bunlar politik hedeflerimiz arasındadır.

Yukarıda söylediklerimizden de anlaşılacağı üzere, biz kendi yolumuzda yürüyoruz. Bu yürüyüşte, demokratik ve halktan yana bir yerel yönetim programı etrafında, sol ve halktan yana bir seçenek için, üçüncü bir yol için, sol ve devrimci güçlerle yan yana gelmeyi önemsiyoruz. Burada adı, biçimi ne olursa olsun güç birliği siyasetimiz vardır; seçim sürecinde, milyonlara, işçi ve emekçilere, Kürt ulusu ve tüm ezilen ulusal topluluklara, Aleviler ve diğer inanç sahiplerine, kadın ve gençlere, tüm ezilenlere sol ve halktan yana bir seçenek sunmanın büyük bir değeri olduğunu düşünüyoruz. Sol ve devrimci güçlerle, “birlik ve eleştiri” ilkesiyle ilişki sürdüreceğiz, küçük hesaplar bize yabancıdır, birleşik kitlesel çalışması bizim için değerlidir.

Tüm bunların gereğini yapacağız, bu deneyi yaşayacağız. Bu yerel seçim sürecinde, bu ekseninde, kendi yolumuzda yürüyoruz.

c) Sol Ve Devrimci Hareketin Durumu

Bugün, hatta uzun yıllar, her seçim sürecinde sol ve devrimci hareket çeşitli kesimleriyle kendi taktik politikasını oluşturur ve bu ekseninde yeniden tasnif olur. Bu doğaldır ve sol ve devrimci hareketin kendi içinde farklı taktiklere sahip olmasının yadırganacak bir yanı yoktur.

Yinede bir genelleme yaparsak, bugün dört taktik yaklaşımın öne çıktığını görmek-

teyiz.

Birincisi ve aslında hiç de önemsiz olmayı, ulusal sol kesimlerdir. Bunlar, kimi a-
çıkta kimi dolaylı biçimde AKP karşıtlığı ü-
zerinden CHP'ye eklenmektedir. Bunlar için
"AKP gitsin..." her şeyin önündedir. Tarihsel
olarak, TKP den DY kadar uzanan bu eğilim,
özgücüne güvenmeyen, "aşamacılık" ve "eh-
ver-i şer" mantığıyla düzen partilerine ekle-
nen bu kesimlerin beslendiği iki ideolojik
kaynak vardır; Kemalizm ve demokratizm.
CHP'ye eklenmek sadece AKP karşıtlığı üze-
rinden biçim almıyor; bununla birlikte sol ve
devrimci harekete sızan, devrimci kültür ve
geleneği bozan çıkar ve pragmatizmde bu
"eklenme" siyasetini besliyor.

Devrimci sosyalizm bu kesimleri aynı tor-
bada topluyor; bu kesimlerle aramıza kalın
bir çizgi çiziyoruz.

İkincisi, boykotçuluktur. Devrimci hare-
kette, "tutarlılık" adına her dönem ve her sü-
reçte geçerli olan, adeta bir reçeteye dönüşen
"boykot" tavrı politik bir tutumdur. Boykot
tavrı, elbette devrimci bir taktik olarak
reddedilemez; ancak, her koşulda bunu öne
sürmek, en hafif ifade ile nesnel ve öznel ko-
şulları, Kürt hareketinin geldiği aşamayı, işçi
sınıfı ve halkın ruh hali ve eğilimini doğru de-
ğerlendirmemektir. Örnek olsun, 1970'lerden
bu yana "boykot" tavrı "tutarlılık" adına sa-
vunuluyorsa, bu kendi içinde bir "tutarlılık"
ifade etse de, özünde bu uzun yıllardaki de-
ğişim ve dönüşümünden hiçbir şey anlama-
mak anlamına da gelmektedir. Eğer siz bir
taktikten söz ediyorsanız, böylesi 30-40 yıla
yayılan ve her süreçte geçerli bir "taktik",
taktik değil olsa olsa stratejik yaklaşım olur.
Her hangi bir devrimci çevrenin, bu konuda,
dönüp geriye yönelik bir taramasını yapar-
sak, iki şey ortaya çıkar. Birincisi, birbiriyle
hemen hemen aynı açıklaması, ikincisi ise,
bu tavrın etkisiz bir yerde durduğu, sadece
sesini kendine duyurduğudur.

Etkisiz ve kitlelerin gündeminden uzak
boykotçuluğu doğru bulmuyoruz.

Üçüncüsü, seçimlerin "çare" olmadığı,
"tek çarenin sosyalizm" olduğu, bununla bir
yöntem olarak kendi adaylarını çıkarıp, bu
temelde kitle çalışması ve propaganda yapan
kesimler. Daha çok uzak hedef koyan, dar ve
etkisiz bir çalışmayı ifade eden bu taktik po-
litika da kendi içinde bir anlamı olsa da, gün-
cel ve dönemsel süreçlere uygun değildir.

Dördüncüsü, kendi içinde çeşitli eğilimle-
ri ifade etse de, demokrasi ve özgürlük ekse-

ninde farklı kesimlerin yan yana gelerek sol
ve halktan yana bir seçeneğe güç veren ke-
simlerdir. Bu kesimler son derece çeşitlidir
ve hiç de önemsiz bir yerde durmamaktadır.
Ama bu kesimler hem program, strateji, tak-
tik olarak hem de birlik kültürü açısından
sorunludur. Bugün bu kesimlerin bir çatı
partisi vardır; HDP bu kesimleri önemli ölçü-
de etrafında toplamıştır.

Devrimci sosyalizmin, stratejik, progra-
matik ve taktik olarak bu kesim ve oluşuma
eleştirisi vardır; bununla birlikte, önyargıdan
uzak bu kesimleri izlemektedir.

Yerel seçimde güç birliği için bu kesimler
bize daha yakındır.

d) Ne Yapıyoruz?

Her şeyden önce, sık sık ifade ettiğimiz ü-
zere, devrimci sosyalizm, her sorunda olduğu
gibi, yerel seçim sürecinde de, kendi bağımsız
çizgisinde, kendi yolunda yürümektedir.
Bizim için işçi sınıfı ve halkın talepleri önem-
lidir; biz bu talepleri her hangi bir yerden de-
ğil, devrimci sosyalizmin ideolojik-politik-ör-
gütsel zemininde ele alırız ve devrimci siyase-
timiz bu temelde inşa ederiz.

Yukarıda özetlediğimiz ve bununla birlikte
"30 Mart Yerel Seçimleri Ve Devrimci Taktiği-
miz" başlığı ile kamuoyuna sunduğumuz po-
litik tutumumuz bunun ifadesidir.

İkinci olarak, yerel seçim sürecini, sadece
"politik tavrı" ile sınırlayan, bunu şu ya da
bu biçimde halka sunan bir yerde durmaya-
cağız. Politik tavrı ilan etmek, şu ya da bu bi-
çimde işçi sınıfı ve halka sunmak işin bir ya-
nıdır; hatta devrimci çalışma açısından asıl
yan da değildir. Devrimci taktiğin başarısı,
bununla birlikte, bu politik tutum ve onun
arka planını halka sunmak ve çok daha ö-
nemlisi bunun için somut adım ve örgütsel
biçimler örgütlemekten geçer.

Mücadele etmeden, içinden geçtiğimiz sü-
reci "seyrederek", en ilerisinden politik tavrı
açıklayarak ne politik özne olunur, ne de dö-
nemsel ve stratejik hedefler için adımlar atılır.
Sol ve devrimci harekette, hatta saflarımızda
böylesi bir eğilim vardır; bu nesnel ola-
rak gerici ve tasfiyeciliktir. Yerel seçim
sürecinde, bu gerici eğilimi kırmak, yerel se-
çim sürecinde şu ya da bu biçimde politik bir
özne olmak, dönemsel ve stratejik hedefleri-
miz için güç biriktirmek bugünün görevidir;
bu görev ertelenemez, üzerinden atlanamaz.

O halde, "seyreden" değil, yerel seçim sü-
recinde devrimci çalışmayı yoğunlaştıran o-

lacağız. İleri bakıyoruz, hedeflerimize yoğunlaşıyoruz ve yerel seçim sürecini, devrimci kitle çalışması açısından değerlendiriyoruz.

Üçüncü olarak, bu devrimci kitle çalışmasında, hem örgütlü güçlerimizi, hem de çevre ilişkilerimizi seferber ediyoruz, bu çalışmaya emek veren her insanı kucaklıyoruz, bunları komiteler biçiminde sürecin bir parçasına dönüştürüyoruz.

Bu adım yaşamsaldır. Kendini ve çevresini örgütlemeyen bir çalışma devrimci çalışma niteliği kazanamaz. Kendimizi örgütleyeceğiz, çevremizi örgütleyeceğiz. Bunun için somut bir çalışma ortaya koyacağız, koyduk ve bunun için seferber olacağız, olduk.

Bu devrimci kitle çalışmasında, sadece örgütlü ve çevre ilişkimizi seferber etmekle sınırlı olmayacağız; bu enerji ile yeni ilişki ve alanlara ulaşacağız. Yeni ilişki ve alan hedeflemeyen, bunu yakalamayan çalışma devrimci kitle çalışması olma hakkını kazanamaz.

Dördüncü olarak, güçlerimizi dağıtmayacağız, belirli alanlarda yoğunlaştırıp en geniş kitleye ulaşacağız. Yoğunlaşacağımız bu alanlarda politik özne olacağız. Bununla birlikte nispeten zayıf olduğumuz alanlarda ise, politik özne olmasak da kendimizi ve çevremizi seferber edeceğiz, yeni bir hareket ivmesi kazanacağız. Unutmayalım, bir mahalli alanda bile güç olmayan, insanlara, kitleye gitmeyen, oturup en keskin devrimci laf etmek, laf ebeliğidir, çürümenin, içe kapanmanın, kastlaşmanın ta kendisidir.

Beşinci olarak, Tüm bu çalışmalarını kendi politik kimliğimizle yapacağız. İşçi sınıfı ve halk bizi bilecek, düşüncemizi, davranışımızı, politikamızı, ilişki biçimimizi bilecek. Devrimci sosyalizmi, onun ideolojik-politik çizgisini, Halk devrimi programını, seçim tavrı ve hedeflerini herkese, sıradan işçiye, kadına, gence anlatacağız. Ev ev, sokak sokak halka gideceğiz, içe kapanma, elitist, konformist solculuk hastalıklarını kıracağız, yeni ilişkilere ulaşacağız, dönemsel hedeflerimiz için güç biriktireceğiz.

Altıncı olarak, sol ve devrimci hareketle de, somut olarak, yerel seçim süreci içinde yeni bir ilişki biçimi kuracağız. İlkesiz, çıkarıcı, küçük düşünen, küçük davranan, sol ve devrimci hareketle rekabeti her şeyin önüne koyan, başta aday olmak üzere liste kavgasına giren, kendini dayatan ve başka devrimcileri ötekileştiren bir devrimcilik bize uzaktır. Eşit ve özgür bir ilişki kuracağız. Çok daha ö-

nemlisi bu açıdan yeni bir deney yaşayacağız. Bu deneyimin olumlu ve olumsuz yanları bizim için önemli olacak; bu deneyin dersleriyle sol ve devrimci hareketle yeni bir düzey inşa edeceğiz.

Yedinci olarak, tüm bu çalışmalarda, hem sol ve devrimci hareketle ilişkide, hem de işçi, emekçi, halkla, Kürt, Türk, Alevi, samimi-dürüst Müslüman, kadın, erkek, genç her insanla ilişkide iki olguya dikkat edeceğiz.

Her adımımızı örgütlü atacağız; bu birincisi. İkincisi ise, devrimci ve sosyalist tarzda ısrar edeceğiz. Her adımıza bu temelde çeki düzen vereceğiz; devrimci, birleştirici, samimi, kapsayıcı, insanlara önem veren, insanların taleplerini gözetken, konformist ve elitist değil emekçi bir tarzda ısrar edeceğiz. Biz sorun üreten değil, sorun çözen olmalıyız. Üslup ve tarzımız devrimci olmalı; bunda ısrar etmeliyiz.

Sekizinci olarak, tüm bu çalışmayı, güncel, yani yerel seçim süreciyle ele alsak da, bunu sürekli kılacağız. Çünkü bu süreç, devrimci partinin inşası, politikleşmiş askeri savaş için, yeni bir başlangıç için, dönemsel hedeflerden için bir adımdır. Bir yandan içe kapanma ve halktan kopma, bu temelde bir dizi iç çürüme eğilimlerini kıracağız, diğer yandan güç biriktireceğiz. Halka açılmadan, işçi ve emekçiyle yeni ilişki kurmadan, bu anlamda genişlemeden kadrolaşamazsın. Halkla yeni köprüler kurnadan, halk örgütlülükleri inşa etmeden devrimciler örgütünü inşa edemezsin. Her iki yan, halk ve devrimci kadro, halk örgütü ve devrimciler örgütü iç içedir, yan yanadır, birbirini besler.

Büyük hedeflere küçük adımlarla, "örgütlü örgütsüz" pratikleriyle, iri laf edip tembelliği yaşam biçimi yapmakla, devrimciliği kendi ile sınırlı görmekle ulaşamayız. Halk gözlüyor ve notunu tutuyor. Örgütlülüğü sadece biçimde anlayan, ama yaşam ve mücadelede yanında bile geçmeyen insan hiç de az değildir. Görünüşte örgütlü, ama özde örgütsüz; sözde "devrimci", hatta "devrimci sosyalist" ama özde kastlaşmış ve çürümüş insan tipi yanı başlarımızdadır. Samimi bir devrimcilik ile biçimde devrimcilik iki farklı devrimciliktir. Tüm bunları halk, çevremizdeki insanlar bir kez daha gözleyecek ve hem hareketimize hem de tek tek devrimcilere notunu verecek.

Tüm bunları bilerek, bir adım öne çıkıyoruz. Bu çalışmaya seferber oluyoruz. Stratejik ve dönemsel hedeflerimiz için bu süreci kazanacağız.

Neoliberal Politikalar Ezilenlere İnsanca Yaşam Alanı Bırakmıyor

Kapitalizm, daha öncesi sömürüye dayalı toplumlardan farklı olarak, artı-değer sömürüsüne dayanır. Emek, mülksüzleşir, tıpkı başka metalar gibi bir meta olur; bu süreç aynı zamanda karşısında sermayeyi yaratır. Sermaye birikimin tarihi de bir yandan yoksullaşma, emeğin vahşi sömürüsü, öte yandan başka ulus ve hakların sömürgecilik zincirine vurulma tarihidir. Kentler, tüm sömürücü toplumlarda var; ama kapitalizmle birlikte siyasal ve toplumsal yaşamın merkezine oturmuştur. Sermaye birikim süreci ile kentleşme iç içedir; biri olmadan diğeri olmaz. Sermayenin karnını doyuran kentler ve kentleşme süreçleri, feodalizmin çözülme süreciyle birlikte yürüdü; sermaye ve kentleşme süreci, kapitalizm için olmazsa olmaz olan “işsizler ordusu” ve ucuz işgücüyle beslendi. Ucuz işgücü çoğaldıkça, yedek işçi ordusu çoğaldıkça kent yapısı da yeniden biçim aldı. ‘Taşı toprağı altın’ İstanbul gibi kentler, her türlü kültürel, politik, ekonomik cazibe ritüelleri ile akın akın gelen yoksul köylü sınıfını içine aldı. Her göç dalgası, hem toplumsal yapıyı değiştirdi, yeni ilişki ve çelişkileri ortaya çıkardı, hem de kentleri kozmopolitlikleştirdi, farklı kültürleri harmanladı. Burjuvazi için muazzam bir birikim alanı olan kent ve kentleşme süreçleri bir taraftan da sorun alanları haline geldi.

Türkiye’de bu kapitalistleşme ve kentleşmenin 200 yıllık bir tarihi var; ama son 60-70 yıl, yani emperyalizmin ihtiyaçları temelinde yeni sömürgeleşme süreci başlı başına bir olgudur. Yukarıdan aşağı, emperyalizm ve yerli tekkelci sermayenin ihtiyacına göre biçim alan kapitalizm, bir yandan adım adım feodal ilişkileri çözdü, öte yandan çarpık, çelişkilerin kördüğüm olduğu kentleri ortaya çıkardı. Sadece üretim biçimi değil, sadece yeni sınıf çelişkileri değil, nüfus bileşkesi değişti, kültürler değişti, yaşam

biçimi değişti. Kentler giderek ön plana çıktı, çarpık kapitalizmin tüm sorunları kentlerde ağırlaştı ve kentler birer kriz merkezleri haline geldi. Hem ülkemiz için hem de dünya aslında 1980 ve sonrasında yeni bir döneme açıldı. Sermaye birikimi yeni bir düzeye sıçradı, sömürü ve egemenlik biçimi yeniden biçim aldı, neo-liberal sömürü her yerde egemenlik kurdu, işçi sınıfı ve halkların kazandığı tüm haklar budandı ve yok edildi, devlet yeniden biçim aldı ve baskı yeniden kurumsallaştı, sadece devletin şiddet aygıtları değil ideolojik ve kültürel aygıtları da devreye girdi, post modern bir söylem gelişti; tüm bunlar, kulaklara hoş gelecek biçimde sunuldu, küreselleşme söylemi ve kitle kültürü popüler hale getirildi. Aslında bu, yeni bir dönemi işaret ediyordu; bir dönem sona eriyordu, yeni bir dönem başlıyordu. Nihayet reel sosyalizmin çözülmesi her şeyi açığa çıkardı, artık yeni bir dönem başlamıştı. Bin bir çile ile ileri sürülen “küreselleşme” ve “küreselleşme projeleri”; kapitalizmin tıkanan nefes borularını açma, alternatif kaynak arayışları yaratarak yeni rant alanları oluşturma, sadece emeği değil, doğayı ve kentleri talan etme, siyasal özgürlükleri yok ederek “yeniden yapılanma” adı altında devleti (yeni sömürge ülkelerde, Türkiye’de sömürge tipi faşizmi) yeniden örgütleme, toplumsal kurtuluşun değil bireyin kurtuluşunu öne alma, kapitalizmden başka bir dünyanın (“sosyalizm öldü” ve “tarihin sonu” söylemleri temelinde) mümkün olmadığı anlayışını yerleştirme sürecinden başka bir şey değildi.

Kapitalizmin küreselleşme projesi pek çok müdahaleyi de beraberinde getirdi. Eskiyi yıkıp yeni rantlar yaratmanın, yatırımlar örgütlemenin karşılığı olan bu müdahalelerin kaynağı doğanın tahribi ve kentlerin yağmalanması oldu, olmaktadır. Doğal kaynaklar, sular, ormanlar, dereler, HES, altın arama gibi adlar altında ta-

lan edildi, ediliyor. “Kentsel dönüşüm” olarak ifade edilen süreç ise, başka projelerle birlikte kentlerin yağmalanmasıdır. Bu projeler, bu saldırılar, kentte yaşayanların; kentin gerçek sahiplerinin, işçilerin, emekçilerin, yoksulların insanca yaşam koşullarının iyileştirilmesi, kentin doğal ve kültürel varlıklarının korunması, doğal afetlere karşı yenilenmesi, kadınların, çocukların, engelli ve yaşlıların yaşamlarını kolaylaştıran alanların oluşturulması, barınma hakkının sağlanması vb. anlamlara gelmiyor. Önce sanayi bölgeleri olarak biçimlenen büyük kentler bugün Türkiye’de finans merkezleri, turizm ve ticaret merkezleri hatta uluslar arası iş merkezleri olarak örgütleniyor. Ancak her ne kadar büyük bir rantın planlı olarak sürdürülen bir süreci olsa da; bağımlı ve çarpık kapitalizmin egemen olduğu ülkemizde her türlü karmaşık ilişkiyi, yağmayı, kayırmayı, yolsuzluğu içinde barındırarak ve hatta kusarak yürüyor.

“Kentsel dönüşüm” aslında “rantsal dönüşüm”dür. Bu saldırı ile öncelikle 1980 öncesi ucuz işgücü olarak büyük göçlerle kentlerin etrafını çeviren, bu yaşam alanlarında toplana emekçilerin dişleriyle turnaklarıyla didinerek yaptıkları, yıkımlara karşı canları pahasına savundukları konutları ellerinden alınmaktadır. Yıllarca mahallelerine emek veren, alt yapı hizmetlerini dahi zamanında kendi çabalarıyla dayanışma örnekleriyle oluşturan, yıllardır kentin içinde yaşam mücadelesi veren gecekondu ve gecekondu mahallelerinde, yoksul kent mahallelerinde yaşayanlar, şimdi kentsel/rantsal dönüşüm projelerinin aktörlerinin saldırılarına maruz kalıyorlar. Her türlü ve her koşulda yıkıma uğrattılıyorlar. Özensiz ve güvensiz yapılan TOKİ binalarına üstelik borçlandırılarak üst üste yığılmakta ve kentin dışına doğru adeta süpürülmektedir. Dayanışma kültürü, mahalle dokusu, komşuluk ilişkileri de yok olmaktadır.

Emekçilerin yaşam alanlarına göz dikmiş olan yerli ve yabancı sermaye, burjuva kentler inşa etmekte, rezidanslar, AVM’ler, iş merkezleri yaratırken kentte yaşayan emekçiler, yoksullar üzerinde çok ağır sosyal, mekansal, çevresel, ekonomik baskılar yaratmaktadır. “Kentsel dönüşüm” saldırısı aynı zamanda bir soylulaştırma projesi olarak da karşımıza çıkıyor. Büyük kentlerde burjuva sınıf için özel ve izole edilmiş mekansal yapılar, orta sınıf için güvenli bir o kadar da maliyetli yapılar üretiliyor. Kent arazisi yeniden parsellenirken gerçekleşen karşılaşmada emekçilerin yaşam alanları yıkıma uğrattılıyor.

Kentsel rant ve hizmetlerin paylaşımında iktidarın da yerli ve yabancı sermaye ile iç içe ol-

duğunu vurgulamadan geçemeyiz. Başta İstanbul olmak üzere Ankara, İzmir, Mersin, Bursa, Adana, İzmit, Denizli ve kentsel rantı yüksek tüm kentlerde “küresel kent”, “marka kentler” yaratma gayretinin bugün en sıkı uygulayıcısı AKP iktidarındır. AKP iktidarı ile kentsel/rantsal dönüşüm projelerinin sorunsuz uygulanabilmesi için 2000 yılından itibaren her fırsatta yasalar çıkartılarak hukuki alt yapısı hazırlandı. Yerel yönetimler de buna uygun yapılandırıldı; bu temelde bir dizi yasal düzenleme yapıldı.

Kent yaşamında önemli bir yerde duran yerel yönetimler; mevcut yapıya uygun olarak sadece seçim dönemlerinde bir takım vaatlerle halka yönelmektedir. Bunun dışında büyük ölçüde halkın örgütlü katılım ve denetimine kapalı, mevcut siyasal yapının güdümünde rantsal, finansal yapıdan nemalanan mekanizmalar olarak varlıklarını sürdürmektedirler. Bu mekanizmalarda emekçiler, ezilenler siyaseten dışlanmakta, örgütsüzlük dayatılarak demokratik katılım ve denetim kanalları kapatılmaktadır. Dolayısıyla siyasal, yönetsel olarak kentsel değişimlerin hiçbir aşamasında işçi sınıfının, emekçilerin, halkın, tüm ezilenlerin, bu toplumsal kesimleri temsil eden siyasal yapıların, demokratik kurumların söz, yetki ve karar hakları yoktur.

Kentimize Sahip Çıkmak Aynı Zamanda Eşitlik, Adalet ve Özgürlük Sorunudur

4. bunalım döneminde, neo-liberal politikalar, bu politikaların kentlerde somut biçim alması, sınıfsal, ulusal ve cinsler arası çelişkileri büyüttü, toplumsal eşitsizliği genelleştirdi. Sadece bu değil, bunun üzerine kurulu siyasal sistem, yani sömürge tipi faşizm yeniden kurumsallaştı, post modern bir kültürel örtü toplumu kuşattı. Bir yanda, kırk haramiler, bir avuç azınlık, yani oligarşi ve onunla çeşitli bağlar içinde bulunan burjuvalar, diğer yanda işçiler, emekçiler, kent yoksulları ve tüm ezilenler. Toplumsal ve sosyal çelişki büyüdü, sömürü derinleşti, oligarşinin şiddet ve ideolojik aygıtları tüm ezilenler üzerinde baskı kurdu. Hiç şüphesiz bu nesnel durum, eşitlik, adalet, özgürlük, demokrasi gibi talepleri öne çıkardı, bu talepler için mücadele zorunlu hale geldi.

Kentler toplumsal yapı içinde ön plana çıktı, sınıfsal ve sosyal çelişkiler kentlerde günlük yaşamın bir parçası oldu. Bu aynı zamanda kentlerde mekansal ayrışma anlamını taşır, kentlerde mekanlar, yaşam alanları farklılaştı. Başta İstanbul olmak üzere büyük kentlerde, adeta iki kent oluştu; burjuva kentler/semterler (Etiler, Ataköy, Çankaya, Bornova, Kuzey Adana gibi) ve işçi, emekçi, yoksulların kentleri/semterleri (Gazi, Gülsuyu, Kıracı, Şakirpaşa gibi). Tabii, bunların arasında orta sınıfları temsil eden kent-

ler/semter de var. Bu tablo kentlerin sadece sınıfsal değil, aynı zamanda mekansal ayrışmasıdır. Emekçilerin, yoksulların ve tüm ezilenlerin bugününün kent yaşamında tümüyle dışlandığı, ötekileştirildiği, her alanda ağırlaşan maliyetlerle (ulaşım, su, elektrik, doğal gaz, kira gibi) zor yaşam koşullarına mahkum edildiği bu süreçte, bu sınıf ve katmanlar için, başta temel hak ve özgürlükler olmak üzere demokratik tüm hakları yok sayılmaktadır.

Ulaşım, elektrik, su, doğal gaz, haberleşme gibi temel alt yapı hizmetleri özelleştirilmektedir. Kamusal kaynaklar yerli ve yabancı tekelere peşkeş çekilmekte yağma düzeni kurulmaktadır. Eğitim, sağlık, kültürel ve çevresel hizmetler özelleştirilmekte, ticarileştirilmektedir. "Müşteri" ve "ticaret" kavramı hayatın her alanında yükselen değer olarak nüfuz etmekte; kamusal hizmet alanları yok edilmektedir. Çevre kirliliği artmakta, yeşil alanlar, sahiller, doğal yaşam alanları, ormanlar, göller ticari yatırımlarla yok edilmektedir.

Kentlerin yeni yerleşim ve yapılandırma sürecindeki sınıfsal ayrışmayı keskinleştiren bu uygulamalar eşitsizliği, adaletsizliği, siyasal baskıyı derinleştirirken, kentlerin gerçek sahipleri olan işçi sınıfı ve halk "tehlikeli" görülmekte bazı alanlar işçi sınıfı ve halka yasaklanmakta, toplumsal baskı her alanda arttırılmaktadır. Din ve muhafazakarlık da aslında ezilenler içindir. Kadınların, gençlerin, öğrencilerin yaşam alanlarına müdahale edilmekte, zaten oldukça kısıtlı olan özgürlükleri de elinden alınmakta, gerici bir yaşam tarzı dayatılmaktadır.

Bireyselleştirme, geleceksizleştirme, ötekileştirme, yaşamı parçalama, doğayı tahrip etme, yasaklama, sınırlama, özelleştirme, müşterileştirme, özgürlüklerin yok edilmesi... İşte bizlere, neo-liberal sömürü düzeninin, onun uygulayıcısı olan AKP'nin dayattığı "yeni kent" yapısının özellikleri bunlardır.

Bu tablo, kapitalizmin, 4. bunalım döneminde kapitalist sömürünün özünü oluşturan neo-liberal sömürünün sonucudur. Sadece kentlerimizi elimizden almıyorlar, demokratik taleplerimizi yok sayıyorlar, insanca yaşam hakkımızı elimizden alıyorlar.

Ya bu saldırılara karşı direneceğiz, kentimizi, sokağımıza, tarihimize, kültürümüze sahip çıkacağız ya da bu bozuk düzenin, çöken ve çürüyen düzenin, hiç bir yeri tutmayan çarkları içinde insan olma özelliklerimizi kaybedeceğiz.

Duruşumuz ve tavrımız nettir: direneceğiz ve toplumsal kurtuluş için, insanların eşit, özgür, adil ve insanca yaşadığı kentler için mücadele edeceğiz!

Biz Nasıl Bir Kent İstiyoruz?

Biz hayatı üretenler, işçiler, emekçiler, tüm

ezilenler; artık nefes bile alamadığımız kentler değil, özgür, adil ve eşit koşullarda yaşayabileceğimiz kentler istiyoruz.

Rant odaklı değil insan odaklı mimari planlamalar istiyoruz.

Soygun ve zulüm düzenini değil insanca yaşam ve halk için demokrasi istiyoruz.

Yerel öz yönetim organları olarak örgütlenebilen halk meclislerini oluşturmak istiyoruz.

Halkın katıldığı, söz ve karar sahibi olduğu, seçilenlerin halk iradesiyle yeniden görevden alındığı, bunun için geri çağrıldığı, bunun koşullarının ve denetim mekanizmalarının oluşturulduğu bir demokrasi istiyoruz.

Kentsel hizmetlerin insana ve doğaya uyumlu, halkın çıkarlarını gözetken, temel hak ve özgürlükler esas alan bir yaklaşım ve tarzda ele alınmasını istiyoruz.

Bunun için; kentsel kamu hizmetlerini ticarileştiren özelleştirmeleri ve taşeronlaştırmaları reddediyoruz. Bu bağlamda işçi sınıfı, halk ve tüm ezilenlerin mücadelesi, demokratik halk iktidarının önünü açacak dinamiklerini de yaratacaktır. Bunların tümü devrim ve sosyalizm mücadelesinden ayrı düşünülemez. İşte bu stratejik tarihsel-toplumsal ana temayla birlikte ele alındığında, sağlıklı kent yaşamının da ezilen emekçilerin tarihsel mücadeleleriyle yaratılacağı anlaşılır olacaktır.

Kentlerimizin yerel yönetimi, Halk İktidarı perspektifinden hareketle, işçi sınıfı ve emekçi halkın demokratik katılım ve denetimi esas alınacaktır. Kent yönetiminde mahalle düzeyinden başlayan, halkın ve kentin ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenen demokratik-katılımcı karar alma mekanizmaları üretilecektir.

Kent yaşamı ve çalışma alanları, örgütlü halk iradesiyle kolektif biçimde insanca yaşam odaklı oluşturulacaktır.

Sağlıklı bir çevrede yaşamak için açık alan ve yeşil alan düzenlemeleri kamusal alan kapsamında yapılacak, doğal alanlar azami düzeyde korunacaktır.

Doğal kaynaklar koşulsuz ve istisnasız olarak korunurken, doğal kaynakların ve havzaların olduğu yerlerde hidroelektrik santral, nükleer santral, yapılaşma vb. uygulamalara kesinlikle izin verilmeyecektir.

Eğitimin parasız, bilimsel, anadilde, eşit, ulaşılabilir olması sağlanacaktır.

Koruyucu sağlık hizmetlerini temel alan bir yaklaşımla parasız, kolay ulaşılabilir sağlık hizmetleri hayata geçirilecektir.

Eğitim ve sağlık alanlarında merkezi planlamalarla bağlantılı olarak yerel yönetimler de sorumluluklarını yerine getirecektir.

Kentlerin tarihsel ve kültürel dokusunu, değerlerini korumak ve yaşama dahil etmek; bü-

tünlüklü bir kent politikası bilinci ve planlaması ile gerçekleştirilecektir. Sanatsal ve kültürel faaliyetler herkes için erişilebilir temel bir hak düzeyinde ele alınacak, kentlerde bu gelişime uygun mekan ve alanlar yapılandırılacaktır.

Yardım adı altında sadaka kültürünü yayan ve yaygınlaştıran, yoksulluğu olağan gösteren ve aslında kadercilik dağıtan politikalar asla kabul edilmemelidir. Toplumsal dayanışma ve paylaşım kültürü çerçevesinde kamusal kaynakların adaletli, eşitlikçi ve bilimsel olarak planlanması sağlanacaktır.

Ulaşımında ihtiyaçlar, kaynaklar, amaçlar ve hedefler arasında bilimsel bağlantılar kurularak, her alanda olduğu gibi halkın ihtiyaçları, kentin fiziksel yapısı gibi faktörlere bağlı emek ve meslek örgütlerinin doğal katılımı ile düzenlemeler yapılmalıdır. Dolayısıyla buna uygun olarak toplu ulaşım hizmetleri parasız sağlanacaktır. Yol, su, elektrik, kanalizasyon, telefon, internet gibi teknik alt yapı hizmetleri; bütünlükçü bir anlayışla mikro düzeyde yapılandırılacak ve parasız kamusal hizmetler kapsamında gerçekleştirilecektir.

Konut sorunu, temel bir hak olan barınma hakkı olarak ele alınmalı, neo- liberal politikaların kentsel dönüşüm projeleri derhal durdurulmalıdır. Barınma hakkı temelinde konut edinme, kamusal bir hizmet alanı olarak planlanmalıdır. Bu doğrultuda kentin yerleşim düzeni; ortak yaşam ve dayanışma bilincinin geliştirildiği kamusal mekan ve yapılar olarak gerçekleştirilecektir.

Engellilerin kent yaşamında tecrit edilmeden toplumla iç içe, diğer insanlar gibi yaşaması için gerekli koşullar sağlanmalıdır. Tüm mimari yapılar, ulaşım, sosyal ve kültürel etkinliklerde uygun yapılandırma ve düzenlemeler hayata geçirilerek toplumsal yaşama katılımları sağlanmalıdır. Bu hassasiyet çocuklar ve yaşlılar için de gösterilecektir. Kadınların, çocukların, yaşlıların, gençlerin kent toplumsal yaşamında kendilerini üretebilecekleri, sorunlarını çözebilecekleri yaşamsal ve mekansal alanlar oluşturularak gerektiğinde barınma, bakım ve diğer sosyal gereksinimleri giderilmelidir. Kentlerimizde toplumsal yaşam alanları bu temel ihtiyaçlara göre örgütlenip düzenlenecektir. Kent yaşamındaki eşitsizliğin yok edilmesinin yolu; ormanlar, sahiller, dereler vb. doğal kaynakların ve yollar, parklar vb. ortak yaşam alanlarının kamulaştırılmasından geçmektedir. Kamuya ait arazi ve yapıların satışına, özelleştirilmesine son verilecektir.

Emek ve meslek örgütlerinin, üniversitelerin bilimsel ve insani temellerde karşı çıktığı projeler son bulmalıdır. Dolayısıyla rant temelli hiçbir proje hayata geçirilmeyecektir.

Bütün ulusal toplulukların değer ve kültürlerinin korunması ve yaşanmasında tam bir özgürlük sağlanmalıdır. Buna uygun ortam ve mekansal düzenlemelere açık bir yapılanma sağlanacaktır.

Her türlü afet olasılığına hazır olabilmek için bedelinin halka dayatılmadığı önlemler alınmalıdır. Her türlü afet olasılığına karşı toplumsal bilinç ve bilimsel planlamalarla hareket edilecektir.

Kent yaşamında, doğal ortamlarda birlikte yaşadığımız doğanın bir parçası olan hayvanların da hakları güvence altına alınmalı, onlara acı verecek, eziyet kapsamına girecek her türden uygulama yasaklanmalıdır. Hayvanların barınma, beslenme sorunları için gerekli kaynak ve ortam sağlanacaktır.

Yerel kent yaşamımızda ulusal ve cinsel düzeyde her türlü ayrımcılık, baskı ve gericilikle mücadele edilecektir.

Savaş, yoksulluk, baskı vb. sebeplerle kentlerimize gelen göçmenlerin barınma, çalışma, eğitim, sağlık, güvenlik sorunlarında insanca yaşam koşulları sağlanacaktır.

Adalet, Eşitlik ve Özgürlük İstiyoruz

Yoksulluk ve yoksunlukları bize kader diye dayatanlara, emperyalizme, işbirlikçi oligarşiye, bunların yeni politikalarına, rant, yağma, yolsuzluk ve baskıyla, zulümle beslenenlere karşı gücümüz örgütlü birliğimizden gelir. Biz olmazsak hayat durur. Bizler, işçiler, emekçiler, tüm ezilenler olarak bunun bilinciyle hareket edersek bize dayatılan eşitsiz, adaletsiz yaşamdan, kimliksiz kentlerden, zincirlerimizden kurtulabiliriz.

Geleceğimizi karartanlardan hesap sormak, yaşamı yeniden kurmak bizim ellerimizdedir.

Adalet, eşitlik ve özgürlük için; yolsuzluğa, hırsızlığa, sömürüye dur demek için,

Kentlerimizde, köylerimizde nasıl yaşayacağımıza kendimiz karar vermek, her bir tuğlasını kendimizin ördüğü sokaklarımızda, mahallelerimizde özgürce nefes alabilmek için,

Kadınların öldürülmediği, kendi rızaları dışında hiçbir şeye zorlanmadığı bir yaşam için,

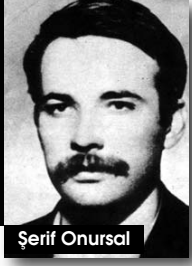
Hiç kimsenin ulusal, cinsel ve kültürel kimliğinden, inancından dolayı aşağılanmaması, ayrımcılığa uğramaması için,

İşçi ve emekçilerin rant uğruna evinden, yurdundan sürülmediği, baskı ve zulüm görmediği bir ülkeyi hep birlikte yaratmak için,

Özgür bir ülke ve insanca yaşam için mücadele etmek onurumuzdur.

Onurumuza, geleceğimize sahip çıkalım; örgütlenelim, birleşelim, mücadele edelim!

Şerif Onursal

Kızıldere Yol Gösteriyor

Türkiye önemli günler yaşıyor. Böylesi bir süreçte Kızıldere; Kızıldere somutunda devrimci sosyalizm bize yol gösteriyor...

Ülkemiz, emperyalizme bağımlı yeni sömürge ülkedir. Yeni sömürgecilik, 1980 sonrası neo-liberal politikaların önderliğinde derinleşti. Bir yandan içsel olgu olan emperyalizm ve tekelci sermaye vahşi sömürüyle sermayesine sermaye kattı, ama öte yandan açlık, yoksulluk, işsizlik, kitlesel hastalık, kültürel ve ahlaki çöküntü tüm topluma dayatıldı, nüfuz etti. Bu sömürü modeli, bu sömürü modeli somutunda kapitalizm artık kendi sınırlarını tüketmiştir. AKP ile son 11 yılda devam eden ve topluma dayatılan bu sömürü modeli emeğin vahşi sömürüsüne dayanıyor, emek "esnek üretim", "teşoranlaşma", sıfır zam, artan vergi vb. ile sömürülüyor, sadece işsizlik, açlık, yoksulluk ile değil, din gibi kültürel unsurlarla da terbiye ediliyor. Sadece emek vahşice sömürülüyor, küçük üreticiler sömürünün ağır baskısı altına alınıyor, doğal kaynaklar, tarihi ve kültürel değerler talan ediliyor. Kentlerde "kentsel dönüşüm" başta olmak üzere Galata-port, Kasımpaşa-port, 3. köprü, kanal-İstanbul gibi projeler, adeta her dereye kurulan HES'ler bu yağma düzenin dışı vurumu oluyor.

Neo-liberal sömürü ile "burjuva demokrasisi" yan yana durmaz; yer yüzünde böyle bir ülke, böyle bir örnek yoktur. Neo-liberal sömürü düzeni, yeni sömürgecilik üzerinden biçim alan sürekli faşizmi, yeniden üretti; as-

keri zor aygıtlarıyla birlikte ideolojik ve kültürel aygıtları daha güçlü devreye soktu, "düşük yoğunluklu demokrasi"yi kurumsallaştırdı. Böylece "burjuva demokrasisiyle" uzaktan yakından ilgisi olmayan, açık ve gizli faşizmin iç içe yeniden sentezlendiği bir devlet biçimi, sömürge tipi faşizm yeni koşullarda örgütlendi.

Bu sömürü ve zulüm düzenin özeti AKP'dir. AKP, neo-liberalizmin son halkasıdır ve son 11 yılda bu düzeni, ekonomik, siyasal ve kültürel ayaklarıyla örgütleyendir.

Ama bu sömürü ve zulüm düzenine başkaldırı da vardır. Türkiye halkı, Gezi ve Haziran halk direnişiyile; Kürdistan halkı ise haklı özgürlük kavgasıyla bu sömürü ve zulüm düzenine başkaldırmıştır. Her iki direniş dinamiğinin kendi içinde bir dizi zayıflık taşıdığı açıktır; ama tüm bunlara rağmen bu iki direniş, halkları birleştiriyor, düzende yeni geldikler açıyor.

Böylesi bir süreçte, dönüp tarihimize, Kızıldere'ye bakarsak, bugün için, içinden geçtiğimiz süreçte bazı noktaların önemini açığa çıkarmaktadır.

Devrim yürüyüşümüzde, bugün bizim için önemli olan birkaç noktayı ele almakta yarar vardır.

Kızıldere Ve Devrimci Parti

Kızıldere, 71 silahlı devrimciliğinin özeti-dur. 71 devrimciliği, 1965-70 sürecinde, yükselen halk hareketi içinde ortaya çıktı; hem i-

deolojik-politik alanda, hem de politik-örgütsel alanda bir dizi devrimci kopuşun sonunda silahlı devrimci hareket, bu hareketin öncüsü THKP-C sınıf savaşında yerini aldı. 15-16 Haziran direnişinde anlamını bulan işçi hareketi, üniversitelerde ortaya çıkan ve işgal ve boykotlarla ülke gündemini belirleyen gençlik hareketi, toprak işgallerine kadar uzanan köylü hareketi halk hareketinin aynı kanalda akan bileşenleri oldu. 1965 sonrası giderek yükselen, sonradan "68 hareketi" olarak tanımlanan halk hareketi, 1970 yılında en yüksek noktasına ulaştı. Artık "sosyal uyanış" yeni sömürge kapitalizminin sınırlarını zorlamaktadır. Kendiliğinden karakteri ağır basan bu hareket, sadece bağımlı kapitalist düzene tepkiyi ifade etmedi, bu dönemde ana birer olgu olan sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinden doğrudan etkiledi, bilimsel sosyalizmle sıkı bağ kurdu. Bu süreçte, hem sömürü ve onun sonuçlarına tepki yoğunudur, hem de anti-empyrialist tutum ve bilinç daha ön plandadır. Sol ve devrimci hareket doğal olarak bu dönemde şu ya da bu biçimde varlığını sürdüren tüm politik akımlardan etkilenmiş ve onların izini taşımıştır. Bu süreçte tüm sol ve devrimci hareketi kendi çatısı altında toplayan TİP'in yönetimi, kalkınmacı, evrimci, devletçi sosyalizmi temsil ederken, YÖN ve DEVRİM hareketi, Kemalizm'in sol yorumuna dayanmış, Kemalizm ile sosyalizmi harmanlamak istemiştir. MDD hareketi TİP'den kopmuş, TİP'in parlamenter çizgisine tepki duymuş, bu açıdan devrimci bir yerde durmuş, ama sosyalizmden Kemalizm'e tüm bu ideolojik çizgileri içinde barındırmıştır.

Mahir ve öncülerimiz, hem tüm bu süreçlerin içindedir, hem de bu sürecin ürünüdür. Öncülerimiz, bir yandan yükselen halk hareketi içinde en öndedir, diğer yandan yoğun bir ideolojik kavga içindedir. Bilimsel sosyalizmi, Marksizm ve Leninizm'i kendine rehber edinen Mahir ve öncülerimiz, önce TİP'den, sonra MDD'den koptu; bu devrimci kopuş, keyfi, rastgele bir kopuş değil, ideolojik ve örgütsel kopuşlardır. Çeşitli yazılarımızda (MAHİR VE DEVRİM ve MARKSİST DEVRİM TEORİSİ VE DEVRİM STRATEJİSİ çalışmalarımız başta olmak üzere çeşitli yazılarımızda) ele aldığımız üzere, bu süreç aynı zamanda devrimci sosyalizmin hem ideolojik hem de örgütsel açıdan kendini inşa ettiği bir süreçtir. 1970 sonlarında partileşen bu hareket, evrimci sosyalizmin, uzun yıllara yayılan re-

vizyonizmin, Kemalizm'e soldan destek sunmanın, parlamenter mücadelenin, başkasına bel bağlamanın tam karşısında yer aldı, yeni bir devrimcilik inşa etti, silahlı devrimin öncüsü oldu.

THKP-C, bu sürecin ürünüdür; THKP-C'yi bu süreçten ayrı düşünmek idealizmdir. İdeolojik mücadele, bu sürecin şekillenmesinde önemli bir işlev gördü; KESİNTİSİZ DEVRİM I-II-III, partimizin programatik platformu olarak, bu kavganın içinde somut biçim aldı. Bu ideolojik-politik zemin, THKP-C'yi diğer sol ve devrimci hareketten ayırdı; devrimci sosyalizmin artık bu ülkede politik bir akım oldu.

71 devrimciliğin ve THKP-C'nin en büyük mirası budur; bu ideolojik-politik çizgidir!

Sadece bu değil, bu ideolojik-politik çizginin doğal, olmazsa olmaz parçası, temel tezi politikleşmiş askeri savaştır. Partileşme sürecinde ortaya çıkan devrimci eylem biçimleri, daha sonra, partileşince, 12 Mart açık faşizme karşı Elrom eylemine, oradan tutsaklık ve Kızıldere'ye kadar uzanan yaklaşık bir yılı aşkın devrimci pratik örgütlendi. Bunu THKP-C, 1. nolu bülten başta olmak üzere diğer açıklamalarıyla kamuoyuna ilan etti. Bu devrimci pratik, politikleşmiş askeri savaşın ülkemizde aldığı biçimdir; ilktir ve "mükemmel", "dört başı mamur" kurumsallaşmış bir örgüt olmasa da bu genç devrimci parti büyük bir politik etki yaratmıştır. Bugün baktığımızda çeşitli eksiklikleri alt alta yazmak mümkündür; ama tüm bunlar doğaldır ve tarihsel ve siyasal açıdan önemi de yoktur. Eğer bu devrimci pratik örgütlenmeseydi, yeterli hazırlık yapılmadan başlayan devrimci savaş örgütlenmeseydi, ne 71 koşullarında 12 Mart açık faşizmi erken doğum yapardı, ne "eski devrimcilik" aşılrıdı, ne de 71 sonrası yeniden biçim alan devrimcilik bugüne kadar uzanırdı. THKP-C'yi, THKP-C yapan, sözü eyleme dönüştürmesidir, bu devrimci pratiktir.

Politikleşmiş askeri savaşta anlamını bulan bu devrimci pratik, Türkiye devrimine yol göstermiştir, bize, devrimci harekete bırakılan mirastır.

Anlaşılacağı üzere, THKP-C, bu ideolojik-politik çizgi ve devrimci pratiğin sentezidir. Bu sentez kendini örgütte, örgüte karakterini veren kurucu kadrolarda dışa vurdu, onlarda somut biçim aldı. Mahir, Ulaş, Cevahir; bu devrimci partinin özetidir, kurucu kadro tipidir. Onlar politik ve askeri liderdir, öncüdür, düzenin dayatmış olduğu tüm yaşamı

reddedendir; her koşulda devrim ve sosyalizme bağlı, kendini partiden ayrı düşünmeyen, her koşulda mücadele edendir; her politik adımda ders alan, kendini yenileyen, yeniden inşa eylemini sürekli kılandır. THKP-C ile Mahir'in özdeşleşmesi boşuna değildir; sonradan icat edilen "kişi kültünden" uzak ifade ediyoruz, THKP-C Mahirdir, Ulaştır, Cevahirdir, bu öncü yoldaşlarımız THKP-C'dir. Onlar başı sonu belirsiz "partileşme süreci"ne teslim olmadı; KESİNTİSİZ-I'ı devrimci savaşın başında, KESİNTİSİZ II-III'ü devrimci savaşın sonlarında yazdılar; parti için tüzüğün önemini biliyorlardı, ama tüzüğü bile kendi savaş deneyleriyle kaleme aldılar. Asıl olan kurucu iradeydi; sınıf savaşı içinde öncü kadrolar yan yana geldiler, soldan esen rüzgarlara kapılmadılar, devrimci partinin önemini kavradılar, "parti biziz" dediler, partiyi kurdular ve devrimci savaşı örgütlediler. Buzu kırdılar, yolu açtılar, cüret ettiler, dava insanı oldular, ölümüne yoldaşlık yaşadılar ve bir dizi eksikliklerine rağmen devrimci değerleri, bilinç ve emekle inşa ettiler.

THKP-C'nin inşa ettiği ve bize bıraktığı miras budur!

Kızıldere, 71 silahlı devrimciliğinin özeti- dir. Kızıldere, emperyalizm ve oligarşinin öncülerimizi katletmesiyle sınırlı değildir. Kızıldere, emperyalizm ve oligarşiye/faşizme karşı direniştir, 12 Mart açık faşizminin yüzünü açığa çıkarmaktır, bugün bir ihtiyaç olan devrimci birliğin somut biçim almasıdır, öncü savaşçı devrimciliktir, Türkiye devrimin yoludur. Bu anlamda bir son değil, başlangıçtır. Daha sonra Devrimci Kurtuluşçuluğun formüle ettiği "Kızıldere Son değil, Savaş Sürececek" şiarı, 71 devrimciliğin ortaya koyduğu devrimci savaş iradesini sürdürmedir. Türkiye devrimi buradan, 71 silahlı devrimciliğinden, Kızıldere'den bugüne uzanmıştır.

Kızıldere'de THKP-C fiziksel olarak imha oldu. Görev, Mahir Çayan yoldaşın elinde doğan devrimci sosyalizmi politik bir akım olarak güçlendirmek, devrimci partiyi, bugünün ilişki ve çelişkileri üzerinden yeniden inşa etmektir. Tarihsel bir bağ kurarak ifade ediyoruz; Kızılderenin, Haziran şafaklarının birikimi ve politik dersleriyle, bugünün görevi, yeni bir dönemde, bu dönemin nesnel ve öznel tüm koşullarıyla devrimci partiyi inşa etmektir. Yeniden inşa sürecimizin ana hedefi, ana halkası budur. Kızıldere'ye, şehitlerimize layık olmak, bugün, tüm tarihsel ve siyasal birikimimiz üzerinden devrimci partiyi inşa et-

mekten geçmektedir. 71 silahlı devrimciliğin, onun izinden giden devrimci kurtuluşçuluğun, şehitlerimizin gösterdiği hedef budur.

Görev bizimdir...

Her açıdan bu döneme devrimci yanıt olacak bu ana görev tüm çalışmalarımızın merkezinde yerini almaktadır. Önder ve kurucu kadro tipiyle, işleyiş ve kurallarıyla, "tüzük devrimciliği"yle, dost ve düşman karşısında tutumuyla, direnme, savaşıma, sahiplenme, yoldaşlık gibi değerleriyle devrimci partiyi biz inşa ediyoruz, edeceğiz!

Kızıldere Ve Devrimci Halk Hareketi

Devrimci parti, içinden geçtiğimiz siyasal ve toplumsal süreçten ayrı bir yerde, dar bir dünyada, sadece teorik sözlerle inşa edilemez. Devrimci parti, devrimin tüm sorunlarını devrim ve sosyalizm ekseninde çözme iradesidir; bu anlamda, devrim ve sosyalizmin tüm sorunlarından, sınıf savaşımının düzeyi ve sorunlarından, sınıf savaşımının almış olduğu somut biçimlerden ayrı değildir. Devrimin örgütlenmesi, devrimci partinin örgütlenmesidir; devrimci partinin örgütlenmesi, "devrimciler örgütü" ve "halk örgütlerini" örgütlemektir. Devrimci parti, bugün, bu koşullarda, sınıf savaşımının almış olduğu bir dizi biçimler içinde, bu savaşımın öncü güçleriyle örgütlenecektir.

Bu bir inşa eylemidir; sadece "yıkma" değil, "yeniden kurma" eylemidir. Kendiliğinden, sürece "takılarak" değil, irade, bilinç ve emekle yeniden inşa eylemi sürer. Bu eylem bir günlük, bir anlık değil süreklidir.

O halde, devrimci partinin inşasıyla, devrimci halk hareketinin inşası iç içe, aynı sürecin, iç içe geçmiş iki halkasıdır. Biri olmadan diğeri olmaz; biri diğerini doğrudan besler, etkiler, güç verir. Buradaki ilişki mekanik değil, dinamiktir, diyalektiktir.

Bu açıdan bakarsak, tarihsel dönemlere dönerek, bugünün somut görevlerini tanımlarsak, bir kaç ana noktayı görmek; buradan hareketle tüm gücümüzü, irade, eylem ve örgüte yoğunlaştırmak mümkündür.

Bir: 71 silahlı devrimci hareketi, bunun özeti ve somut biçimi olan THKP-C, 1965-70 halk hareketi, özellikle de devrimci gençlik hareketi içinde filiz verdi; sınıf savaşı içinde ortaya çıkan öncü kadrolara dayandı, ideolojik mücadele içinde kendi yolunu buldu ve partileşti. Kendiliğinden kitle hareketi, bu dönemin izlerini taşıdı; dünyanın 1/3'de za-

fer kazanan sosyalizmden, emperyalizmi sar-san devrimci ulusal savaşlarından güç aldı. Bu dönemin, giderek yükselen kitle hareketinin birer ürünüydüler; görevleri yükselen kitle hareketine öncü müdahale yapmakta, öncü devrimciler örgütünü inşa ederek, sürece yön vermektir. Yani onlar kitle hareketi dışında değil, içindeydi; bu kitle hareketinin doğal bir parçasıydılar.

Bununla birlikte, kendiliğinden halk hareketi ile sosyalist hareket iki ayrı mecrada değil, aynı mecrada akıyordu, aradaki mesafe “geniş” değil, “dar”dı. Halk hareketi, düzen karşısında konumlanırken, elbette “yekpare” değildi, ama daha homojen, farklılığa rağmen yan yana aynı mecrada akma eğilimi içindeydi.

İki: Bu açıdan bakarsak, bugün başka bir tablo göreceğiz. Kendiliğinden kitle hareketi önemli ölçüde geride kaldı. Yer yer ortaya çıkan kendiliğinden kitle hareketiyse çok daha parçalıdır ve sosyalist hareketle kitle hareketi arasındaki mesafe, sosyalist hareketin yaşadığı krizden kaynaklı geniştir. Sosyalizm ve devrimci ulusal kurtuluş savaşları gibi itici moral güçten önemli ölçüde yoksun olan bugünün kitle hareketi, neo-liberal sömürü ve post-modern kültürün oluşturduğu zeminde geliyor, doğal olarak bunların izini taşıyor. Parçalılık, alt kimlik ve başlıklarda toplanan direniş eğilimlerin merkezileşmede yaşadığı sorunların iki kaynağı var; biri işaret ettiğimiz bu siyasal-kültürel-toplumsal zemin, ikincisi ise, sosyalist hareketin yaşadığı kriz ve devrimci ve sosyalist önderliğin zayıflığıdır.

Üç: Buradan çıkan sonuç, bu tablonun bir hayli karmaşık olduğu ve tam bu noktada, devrimci irade, emek ve örgütlenmenin, eskiyle kıyaslarsak çok daha önemli bir yerde durduğudur. Hem devrimci parti, hem de devrimci halk hareketi birden, aniden, bir ya da birkaç hamleyle değil, daha ağır sorunları çözerek, daha örgütlü, iradi, daha uzun vadede, emekle inşa edilecektir. Yükselen ve daha homojen bir halk hareketi üzerinden değil, zaman zaman yükselen, parçalı, sosyalist hareketle sorunlu bir halk hareketi üzerinden bu süreç inşa edilecektir.

Dört: Gezi, Haziran günleri, Berkin Elvanın ölümsüzlüğe uğurlanması, kısaca son aylar bu konularda önemli dip notlar düş-

mektedir. Devrimci halk hareketi için, halk hareketinin dinamikleri içinde, işçi, kadın, gençlik, mahalli alan gibi dinamikler içinde, örgütlü güç inşa etmeden, açık ve yarı-açık “halk örgütleri” için yeni mevziler örgütlenmeden, bu halk hareketi içinde öncü güçlerle buluşmadan, bunları ortak bir program etrafında birleştirmeden devrimci halk hareketi inşa edilemez.

Bir başka ifadeyle, dün kendiliğinden kitle hareketi içinde öne çıkan kadrolar “devrimciler örgütünü” oluştururken, bugün daralmış bir devrimci hareket içinde hem “devrimciler örgütü”nü illegal oluşturmak, hem de iki ayrı kanalda ve mesafeli bir yerde duran devrimci ve sosyalist hareket ile halk hareketini aynı kanala taşımak, bunun için açık ve yarı-açık “halk örgütleri” oluşturmak zorundayız. Bu açıdan, “halk örgütleri” inşa etmek, devrimci halk hareketi için zorunludur; bu kendiliğinden, akıp giden bir mecrada değil, sorunlu bir mecrada, iradi ve örgütlü bir biçimde inşa edilecektir.

Bu görev de bizimdir...

Bıkıp usanmadan, içinden geçtiğimiz sürecin ağır sorunları altında ezilmeden, kolay devrimcilik hastalıklarına kapılmadan, devrimciliği bir yaşam biçimi olarak bilince çıkarıp, Haziran günlerinde, rüşvet ve yoksullukta, Berkin Elvanın ölümsüzlüğe uğurlanmasında açığa çıkan halk hareketini anlayacağız, kendi deneylerimizden yaralanacağız, yeni yollar bulacağız ve iradi-örgütlü bir biçimde devrimci halk hareketinin omurgalarını inşa edeceğiz!

Kızıldere Ve Devrimci Birlik

Kızıldere, sadece THKP-C için değil, 71 silahlı devrimciliği için önemlidir, onu temsil eder. 71 silahlı devrimciliğinin üç bileşkesi vardır: THKP-C, THKO ve TKP/ML. Mahir, Ulaş, Ziya, Ömer ve Cihan Maltepe zindanından sıcak savaş alanına çıktığında, 71 devrimciliğinin simgesi olan Deniz, Hüseyin ve Yusufu kurtarmak ana görev oldu. Mahir ve yoldaşlarımızın önünde iki görev vardı; THKP-C'ye egemen olan sağ sapmayı etkisiz hale getirmek ve silahlı devrimci mücadeleyi sürdürmek. Silahlı devrimci mücadelenin sürdürülmesi Denizlerin özgürleşmesinde anlam bulmuştu. Mahir ve yoldaşlarımız önce sağ sapmayı etkisiz hale getirdi; KESİNTİSİZ DEVRİM I-II sadece bir yılı aşkın devrimci pratiğin sentezi ve formüle edilmesi değil, aynı zamanda bu sağ tasfiyeciliğe devrimci

yanıttı.

Böylesi bir süreçte, küçük farklılıklar bir yana bırakılır, devrim için dövüşenler yan yana gelir. THKO ve THKP-C yan yana geldi; son derece zor koşullarda, Denizler için üç İngiliz tekniksenin kaçırılması eylemi örgütlendi. Kızıldere'de akan kan, bu birliğin, yan yana dövüşenlerin kanıydı. Bu büyük bir mirastır. Bu birlik içinde yazılı protokol yok, ideolojik bazı kavramlar üzerinde fırtına koparma yok, çağrı ve uzun tartışmalar yok. Yaşam iki devrimci örgütü yan yana getirdi, birlikte savaştılar, birlikte şehit düştüler.

Bugün, bu yalınlıkta bir birlik örgütlemek belki zor; ihtiyaçta çok farklıdır. Ayrışarak, asıl sorunlarda değil farklılıklarda fırtınalar kopararak şekillenen bir devrimci gelenek vardır. Bu devrimci geleneğin onlarca zaafiyeti vardır; toplumsal zemini zayıftır, küçük bakkal hesabı yapmayı sever, başkasının zayıflığını kendi için güçlülük sanar, ruhu ve inancı zayıflamıştır, güce tapar vb. Bu coğrafyanın son 40 yılına bakalım, Kürt sorunu başta olmak üzere devrimin sorunlarına bakalım, Gezi ve Haziran günlerinden rüşvet ve yolsuzluğa, seçim ve Berkin'in ölümsüzleştiği tabloya bakalım. Görülecek ki, devrimci hareketin birliği, Türkiye halkı ile Kürdistan halkının birliği yaşamsaldır. Eğer biz tek başımıza bu kuşatmayı yıkamıyorsak, bu kuşatmaya karşı direnenlerin birliğine önem vermeliyiz.

Ortak bir programda, ihtiyaç halinde halka ortak gitmek, halk örgütlülüklerini ortak inşa etmek dahil ortak politik tutum takınmak büyük bir ihtiyaçtır. Mücadele birleştirir. İki büyük resme bakalım: Gezi ve Haziran günleri ve Berkin'i yıldızlara uğurlarken sol ve devrimci hareketin ortak davranışı. Oligarşinin iç çatışması, bin bir komplo teorileri, devrimci hareketi zayıflayan bir dizi söz ve davranış değil, işte bu güç, yolu açacaktır. Bu anlamda, ne kadar geriye çekilirse çekilsin, ne kadar zayıflık olursa olsun, bu noktada devrimci siyasetin yeniden kurulma zeminini her zamandan daha güçlüdür; halklar birleşme eğilimi içindedir, devrimci güçler sürece yanıt olmak için, elbette kendi yolunda yürüyecek, ama ortak yolda yan yana yürümek zorunludur.

Kızıldere'nin politik mirasının biri devrimci birliktir; bugünün ihtiyacı devrimci hareketin güç birliği ve halklar arasında daha güçlü köprü kurmaktır.

Kızıldere'nin Mirası

Kızıldere Türkiye devriminde bir duraktır; devrim süreklidir, sayısız duraklardan geçerek zafere ulaşacaktır. 71 silahlı devrimciliği, Kızıldere öyle bir durak oldu ki, kendi sonrasını etkiledi ve belirledi. Hatta şunu diyebiliriz; Türkiye devrimci hareketini iki ana döneme (kendi içinde başka ara dönemlere de ayırmak mümkündür) ayırmak mümkündür: 1920-70 ve 1971 günümüz. Farklılık ve özgünlükleri bilerek ifade ediyoruz, 1920-70 dönemi asıl olarak TKP tarihidir; 71 sonrası da THKP-C tarihidir. Türkiye devriminde, özellikle 1970 sonrası en çok tartışılan, devrimin sorunlarını aydınlatan devrimci önder, öldüğünde 26 yaşında olan Mahir Çayan'dır. Mahir Çayan bir okuldur; KESİNTİSİZ DEVRİM bu okulun baş yapıtıdır. Bu okulda okuyan binler oldu, hala okuyoruz; KESİNTİSİZ DEVRİM hala günceldir, hala eskimedi. Tek başına bu bile; Lenin'in, örneğin NE YAPMALLI'daki yöntemine sadık kalmaktan öte, o yapıtta ifade ettiği "öncü parti için öncü teori" tezinin 40 yılı aşkın belgesidir.

Bazı şeyler yaşanarak anlamını bulur. Bu okul, P-C ve Mahir, belki yaşadığı dönemde mücadele ederken bu kadar farkına varmadı, koca bir miras bıraktı. Bu miras, sadece P-C savunucularını değil, dün polemik kokan acemi eleştiri sahiplerini, Mahir karşıtlarını da besledi. 1971 sonrası, P-C savunucuları "kim temsilcisi" tartışmasından bağımsız devrimci hareketin ana gövdesi olurken, diğerleri de bu mirastan dolaylı yararlandı. Biz dahil kimileri savunarak, kimileri eleştirerek kendini var etti; bu akım ve gelenek çeşitli aşamaları yaşayarak bugüne geldi. Tabi, burada altını kalın çizelim, bu son 40 yılı aşkın dönemde savunular ya da reddedenler kendine özgü kültür ve gelenek de yarattı.

Bu devrimci miras devrimci hareket içindi; hala da bu miras devrimci hareketi besliyor.

Peki, Mahir'i savunular bugün yekpare mi? Hayır, dün de değildi, bugün de değil. Dün, örneğin 1974 sonrası devrimci hareket, başka şeylerle birlikte, asıl olarak Kızıldere ve P-C değerlendirmesi ekseninde ayrıştı; o süreçte biz bunu "resmi ve gayri resmi inkarcılar" olarak tasnif ettik. O günlerde Mahir'i, KESİNTİSİZ DEVRİMİ en doğru biz yorumladık ve bunun politik karşılığını örgütledik. O gün de, bugün de devamı biziz; biz bu ideoloji ve devrimciliği temsil ediyoruz. Ama o gün de bugün de, elbette farklı biçimde Ma-

hir savunucuları vardır.

Bugün, dünden farklı olarak Mahir savunucuları daha belirginleşmiştir; ama bununla birlikte Mahir'den beslenenler çoğalmıştır. Dün Mahir'in ne kadar "küçük burjuva, Troçkist, sol sapma..." olduğunu söyleyenler, bugün dün eleştirdikleri tezleri (yeni sömürge, kapitalizm, oligarşi gibi) savunuyor olması Mahir'in dönemsel değil kalıcı yanına işarettir. Mahir hala günceldir ve devrimci hareketi beslemektedir. Ama dünden farklı olarak, 40 yılı aşkın bir dönemdeki tüm değişim ve farklılaşmayı da göz önüne alarak ifade ediyoruz, Mahir savunucuları azalmıştır, daha belirgin bir biçimde tasnif olmaktadır.

Mahir savunucularını üç ana grupta toplayabiliriz. Birincisi, evrimindeki zikzaklardan bağımsız ifade ediyoruz, Mahir'i dogmatik, donduran eğilim. Bu eğilim aslında "Mahir" adına Mahir'i bir aziz, kahramana çeviren, aslında Mahir'den çok kendi yöntemi ve geleneğini inşa edendir. Bu eğilim dogmatik, muhafazakar bir devrimciliği temsil ediyor; bu anlamda Mahir'den uzaktır. Mahir'in çeşitli tezlerini "bire bir", "aynen" savunma iddiası içinde olabilirler; ama örgüt, politika, dün ile bugün arasında bağ kurma, tarz ve kültürde Mahir'den farklıdır. Bu eğilim Mahir adına bir başka şey, dogmatik devrimcilik inşa ettiler. İkincisi, Mahir'i çok ağzına almıyor, örneğin "yeni sömürge, oligarşi" diyor ama Mahir'i Mahir yapan "politikleşmiş askeri savaş, öncü savaş, silahlı propaganda" gibi ana tezleri yok sayıyor, bunların yanından bile geçmiyor. Bu kesim çeşitli biçimde var, ana gövdesini DY oluşturuyor, post-modern bir devrimcilik yapıyor. Üçüncüsü ise, bizim, devrimci sosyalizmdir. Mahir'i ideolojik anlamda savunan, Mahir'deki yenilenme dinamiğini sürdüren, "donduran" ve inkar" eden değil, geliştiren biziz. Sadece KESİNTİSİZ DEVRİM değil, buradan hareketle ŞAFAK YARGILANAMAZ, SOSYALİZMİN SORUNLARI DOSYASI, MAHİR VE DEVRİM, MARKSİST DEVRİM TEORİSİ VE DEVRİM STRATEJİSİ, HALK DEVRİMİ PROGRAMI, KÜRT SORUNU YAZILARI, PARTİ VE KÜLTÜR YAZILARI, YENİ DÖNEM YAZILARI gibi ana çalışmalarla oluşan devrimci sosyalizmin ideolojik-teorik zemini bizimdir. Bu zemin, devrimci sosyalizmi öncü konumuna yükseltmektedir. Bunun üzerine inşa edilen devrimci parti ve devrimci halk hareketi, politikleşmiş askeri savaşın yeniden ayakları üzerine dikilmesi; Mahir'in yolunda devrimin zafe-

rinin garantisidir.

Bu onurlu tarihin mirasından tüm devrimciler yararlanmalıdır: biz bu onurlu tarihe yeni halkalar eklemek için şimdi yeni görevlere yoğunlaşacağız.

Mahir budur; Mahircilik budur!
Şehitlerimize Selam Olsun

*"Yağmur yağsın isterdin bu sabah
Merhaba soylu sevdam merhaba
İpil ipil düşsün betona
Merhaba sevgili vatan merhaba"*

6 Haziran gazilerimizden olan Ayşe Hülya Şensoy'un bir şiirindeki bu sözler, Ahmet Kaya'nın dilinde şarkı oldu. Şimdi yeni yorumlarla günceldir. Bu şiir zor günlerde, tutsaklık koşullarında yazıldı; ülkeyi, halkı, kavgayı, şehitleri anlattı, onlara olan özlemi dile getirdi. Bu şarkı, Berkin'i sonsuzluğa uğurlarken, bu satırların yazarını da derinden etkiledi, yüzlerce anı, onlarca soru zihnine doluştu. Bu sözlerde düşmana öfke, parti, devrim ve sosyalizme bağlılık var. Bu sözlerde büyük bir aşk var; halka, ülkeye, yoldaşlara, şehitlere büyük aşkla bağlılık var. Büyük aşkın, toplumsal aşkın bir savaşçısı olunmadan bireysel aşkı da inşa etmek mümkün değil. Zorluklar aşkla, devrimcilikte ısrarla yenilir.

Bu soylu bir kavgadır. Kavganın ortasına ülkeyi, halkı, partiyi, devrimi, sosyalizmi koyanlar, bu kavganın öncüsü olabilirler. Bu kavgada çıkar, hesap, küçük düşünme, bireysel kurtuluş yok, bu kavgada ölüm yok, bu kavga yaşamak için, yaşatmak için, ölümsüzleşmek için. Kavga yaşatır, kavga özgülleştirir, kavga çoğaltır.

Mahir'den Atilla'ya, Tamer'den Hakkı'ya, Didar Abladan Serpil'e, Talip'e, tüm şehitlerimize merhaba... Devrimci kurtuluş kavgasında kurşun atanlara, zindanda, işkencede, ölüm orucunda, her yerde direnenlere merhaba... Devrimci kurtuluşa bağlı olanlara, düşmana kin, dosta, yoldaşa sevgi dolu olanlara merhaba... Merhaba 40 yıldır kavgayı yürütenler, merhaba devrimci kurtuluşun kapısını çalanlar...

Şehitlerimiz bizimle, bu tarih bizim; sizinle devrimci kurtuluş kavgası sürüyor, sürecek...

Mart 2014

PARTİ KÜLTÜR

2014 YILINI KAZANACAĞIZ

2014 yılı nereden bakarsak bakalım tarihsel ve yaşamsal bir süreçtir. Yeni yılda, 2014'de başka olguların yanı sıra, iki temel olgu öne çıktı ve bunlar süreci belirleyecektir. Biri birbirini izleyecek olan seçimler, ikincisi ise neo-liberal düzenin krizdir. Bu iki olgu, hem oligarşi içi sorunlar ve yeni dengeleri, hem de sol ve devrimci hareketi etkileyecek, yeni saflaşmalara zemin sunacaktır. Oligarşi içi çelişkiler seçimlerle yeni biçim aldı, alacak, çelişkiler derinleşecek ve çatışma boyutlarına sıçrayacaktır. Öte yandan bunları da kapsayan biçimde sistemde içsel olan kriz, her açıdan, özellikle siyasal açıdan derinleşecektir. Nitekim özünde 2013 yılı bu açıdan önemli ipuçları verdi. Siyasal ve toplumsal kriz, seçim süreciyle hızlandı, sadece oligarşi içi iki ana kutup, yani AKP ile CHP, MHP, Ergenekon değil, bu kez, AKP koalisyonu çatladı ve Fetullah Gülen Cemaati gibi yeni kriz dinamikleri ortaya çıktı.

Böylesi bir zemin ve çatışma içinde, demokratik tüm sorunlar, bu süreçten bağımsız bir yerde duramaz. Başta Kürt ulusunun özgürlük sorunu olmak üzere tüm demokra-

tik sorunlar, siyasal özgürlük, temel hak ve özgürlükler, din ve vicdan özgürlüğü gibi tüm sorunlar bu zeminde yeniden biçim alacaktır. Kriz ve seçim süreçleri ağırlaşan bu sorunları derinleştirecek, sınıf savaşımı hızlanacak, hatta sol ve devrimci hareket yeniden saflaşacaktır.

Bu süreç uzakta değil, kapı dışında değil, içinden geçtiğimiz anda, günlük yaşamın içindedir; bu sürecin derin izleri her gün yaşamımıza dokunmakta, yaşamımızı belirlemektedir. Buna her açıdan hazır olmak, buradan devrimci çıkış yolu bulmak güncel görevdir.

“Yeni Türkiye” sloganı bir süredir, özellikle de liberallerin dillerindedir. AKP ile F. Gülen cemaati çatışması, AKP açısından “darbe”, “dost modern darbe”, “paralel devlet”dir. Ancak aslında 2013 Aralığından bu yana yaşananlar 12 Eylül hukuku üzerine oturan AKP'nin, bu hukuku bile geride bırakan gerici-faşist-diktatöryal darbesidir. AKP için artık “demokrasi” sözde söylemde bile yoktur, AKP'in tüm “demokrasi paketleri” sahtedir, yaşanan “tek parti-tek adam” ekseninde

sürekli faşizmin yeniden biçim almasıdır.

Tüm bunları devrimci sosyalizm birçok açıdan değerlendirmektedir, değerlendirecektir.

Derinleşen kriz ve ağırlaşan sorunlar karşısında iki devrimci ve halkçı dinamik vardır. Birincisi, Kürt özgürlük hareketi ve hassas bir çizgide süren direnişidir; ikincisi, Türkiye devrimci hareketi ve Gezi/Haziran halk direnişidir. Her iki direniş dinamiği bir dizi sorun ve zaafi içermektedir; Kürt özgürlük hareketinde ideolojik ve programsal zafiyet, Türkiye devrimci hareketinde politik ve örgütsel zafiyet ağır basmaktadır. Ama böyle de olsa, her iki direniş dinamiği işçi sınıfı ve halkların kurtuluşu için birer ışıktır, umuttur. Bizim görevimiz, devrimci sosyalizmin ideolojik-politik hattı üzerinden her iki ülke direniş dinamiği arasında doğru ve enternasyonal bağ kurmak, Türkiye devrimini ideolojik-politik-örgütsel açıdan ileri taşımak, güncel görevleri stratejik görevlere bağlamak ve bu temelde kavgayı büyütmektir.

Gün görevlere sarılma ve kavgayı büyüme günüdür.

Bu noktadan bakarsak, sadece oligarşi açısından değil, sol ve devrimci hareket açısından da 2014 yılı kritiktir, yaşamsaldır. Sol ve devrimci hareket bu kriz sürecinde ya “seyreden” bir yerde olacak, iç çürüme eğilimi derinleşecek, politik süreçlerden kopma eğilimi daha da büyüyecek, en ilerisinden Taksim ara sokaklarında çatışan bir yerde duracak ya da adeta bir “iç devrim” yapıp yeni bir direniş çizgisi geliştirecek, kendini ve halkı örgütleyecek, yenileyecek, yeni bir devrimci seçeneği inşa edecektir. Bunun ortası, “ara aşaması”, “bir süre daha idare etme” politika-sı yoktur.

Ya yenilenme ve direniş ya çürüme ve örgütsüzlük; sınıf kavgasının bize dayattığı budur!

Üç Görev

İşçi sınıfı ve halk ağır bir kuşatma altındadır. İdeolojik, politik, kültürel boyutları olan bu kapsamlı kuşatmayı kolaylaştıran ise, devrimci hareketin zayıf, parçalı ve politik özne olmaktan uzak halidir. Oligarşi hem politik-askeri şiddet aygıtlarıyla hem de ideolojik ve kültürel aygıtlarla saldırıyor, bu saldırılar anlaşılır; ama bizim için asıl sorun sol ve devrimci hareketin yaşadığı krizin aşılama-mış olmasıdır. Asıl ana halka budur; bu hal-kada yoğunlaşmalıyız. Bu kapsamlı kuşatma

yarılmadan, bu kuşatmada küçük-büyük gedikler açılmadan, ne devrimci hareket “politik bir hareket” olma düzeyine sızar, ne de işçi sınıfı ve halk için devrim “uzak” bir hayal olmaktan çıkıp günlük yaşamın bir parçası olur. Bu kuşatma kırılmazsa, sol ve devrimci hareket için, adeta bir birine benzeyen, aralarında ideolojik-politik farkların silikleştiği, politik gündeme “takılan”, “örgütlü örgütsüzlük” yaşayan irili-ufaklı kümeciklerden oluşan tablo ortadan kalkmaz.

Biliyoruz, bu tablo bugüne ait değildir, uzun yılların ortaya çıkardığı bir tablodur. Bu anlamda derindir, ağırdır, bir çırpıda, bir vuruşta değil, kapsamlı ve bütünsel mücadeleyle değişir. Bu tablo kader değildir; bunu yıkmak, değiştirmek, devrim ve sosyalizm için bir başka tablo oluşturmak zorunludur.

Bu tabloyu değiştirmenin yolu, birinci olarak, bunun nesnel ve öznel nedenlerini ortaya çıkarmak, buradan devrimci temelde, ideolojik, politik, örgütsel ve kültürel düzeyde yenilenme eylemini sürekli kılmaktır. Yaşamın kendisi, sınıf kavgası bunu şiddetle dayatıyor. Ancak, sol ve devrimci hareket her ne kadar dünden farklı olarak, sınırlı da olsa yenilenme eğilimi içinde olsa da hala tutucu ve inkarcı bir yerde duruyor. Bunun yaratmış olduğu sonuç ise, ideolojik açıdan döneme ışık tutmayan tekrarlar ya da “değişim” adı altında revizyonizm; politik açıdan düzen içi bir devrimcilik ya da bazı zaman düzenin sınırlarını en ilerisinden zorlayan (Gezi ve Haziran halk direnişinde olduğu gibi) bir tutum; örgütsel açıdan “örgütlü örgütsüzlük” ve halkla mesafeli hal; kültürel açıdan devrimci değerlerin erozyonu ve birbirine benzeyen davranış biçimleri.

İkinci olarak, bu kapsamlı kuşatmayı kırmanın yolu, devrimci yenilenme eylemini sürekli kılan, bunu “devrimci müdahale” ile tamamlayan devrimci çıkıştır. Devrimci çıkış, öncü çıkış, her hangi bir dönemde değil, bu dönemde, yani 4. bunalım döneminde, bu dönemin bir dizi ağırlaşmış sorunlarıyla iç içe, bunların baskısı altında örgütlenecektir. Bu açıdan, sancılıdır, başka dönemlerden farklı ve kapsamlı bir hazırlık sürecini içerir. Bunun bilincinde olmak, ufkumuzu hiç kaybetmeden buna göre hazırlıkları yapmak zorunludur.

Bu devrimci çıkış olmadan, sol ve devrimci hareketinin bu tablosunun değişme şansı yoktur.

Üçüncü olarak, bu süreçte, üzerinden at-

lanamaz bir görev olarak devrimci güçlerin birliğidir. Dikkat edilirse, sol ve devrimci hareket adeta birbirine benziyor, tek tek devrimci hareketlerin yaşadığı sorunlar genel sorunların bir parçasının izlerini taşıyor; ya da kısmi toparlanma ve gerileme ilişkisi önemli ölçüde her devrimci yapıyla paralellikler oluşturuyor. Kürt yurtsever hareket, Kürt özgürlük mücadelesinin ana eksenini oluştururken, bugün Türkiye devrimci hareketi için bu söylenemez. Türkiye devrimci hareketi, belirli eksenlerde yoğunlaşmada zayıftır. Mevcut durumda Kürt coğrafyasında büyük sıçrama, Türkiye coğrafyasında yer yer ileri adımlar olsa da geriye düşüş söz konusudur. Türkiye devrimci hareketi tam bu noktada, sadece dağınık değil, aynı zamanda kendi içinde sıçrama ve geriye düşüş diyalektiğini güçlü yaşamaktadır.

Bu durumda, bu ağır kuşatma karşısında, devrimci güçlerin birliği önem kazanmaktadır. Bu sadece dönemselsel bir sorun ya da ihtiyaç değildir, Gezi ve Haziran günlerinde olsun, ortalığa dökülen, neo-liberal sömürü modelinin “yan ürünü” olan rüşvet, yolsuzluk, yağma düzeninde olsun, AKP'nin “devlet partisi” olması ve sürekli faşizmi yeniden yapılandırmasında olsun, tüm bu güncel süreçlerde devrimci güçlerin birliği büyük önem kazanıyor. İşçi sınıfı ve halka saldırı yoğunlaşıyor, siyasal kriz derinleşiyor, buna karşı direniş ise örgütlü düzeyde değildir. Tek tek zayıf devrimci hareketler bu ağır kuşatmayı kıramıyor, ortak bir programdan yoksun tekil direniş eğilimleri sürece yanıt olmuyor. Kitlelerle bağı zayıf, Taksim ara sokaklarında direnen bir devrimcilik sürece yanıt olmuyor.

Bu durumda, birleşik devrimci hareket bu kuşatmada gedik açabilir. Bu ağır kuşatmanın çatlama hem devrimci harekete güç katacak, hem de tek tek devrimci hareketleri yeni bir düzeye sıçratacaktır. Burada diyalektik bir ilişki vardır; sol ve devrimci hareket gelişirse tek tek devrimci hareket de gelişiyor, tek tek devrimci hareketlerin gerilemesi sol ve devrimci hareketi de geriletıyor. Halka ve devrime karşı sorumluluk bu kopmaz bağı görmeyi, irade ve devrimci biçimde aşmayı önümüze koymaktadır.

Anlaşılacağı üzere, birbiriyle kopmaz bağ içinde, biri olmadan diğeri olmayacak biçimde üç ana görev önümüzde durmaktadır. Bu kuşatma bu üç ana görevin bütünsel ele alınmasıyla kırılabilir.

Süreci ve Kavgayı Kazanacağız

Devrimci sosyalizm, 2014 yılını kazanma kararlılığındadır. Hem kendimizi, hem de adım adım işçi sınıfı ve halkı örgütlemek, dönemselsel hedefler için böylesi bir süreçte adım atmak zorunludur. Her yer rüşvet her yer yolsuzluk, AKP ve temsil ettiği neo-liberal sömürü düzeni tel tel dökülüyor, oligarşi içi çatlak büyüyor, CHP umut bile olamıyor “eski Türkiye” özlemini aşan tek cümlesi yoktur, halk kitlelelerin düzene tepkileri artıyor, Haziran günleri isyanı ve direnişi mayaladı, neo-liberal sömürü modelinde içsel olan kriz derinleşiyor. Böylesi bir süreçte, bir an, bir gün bile geride durulamaz, şu ya da bu nedenle bu dinamik süreci “izlemek”, “işim, aşım, aşım” mazeretleriyle bir kenara çekilmek, örgütlülüğü biçimde yaşamak işçi sınıfı ve halka ihanettir.

2014 yılını kazanacağız. Politik açıdan süreci “seyreden” değil, sürecin devrimci öznesi, devrimci bir bileşeni olacağız; örgütsel açıdan “iç devrim”, “tüzük devrimciliğinde” ısrar edip sıçrama için güçlü bir zemin oluşturacağız; işçi sınıfı ve halka öncülük eden ideolojimizi daha geniş kesimlere ulaştıracağız.

Örgüt, örgüt, örgüt; her adımın başı ve sonu bu kavramda düğümlenmektedir. Nesnel koşulların bu kadar olgunlaştığı, ama buna karşılık, devrim için öznel koşulların bu kadar geri olduğu bir süreci yakın tarih görmedi. Bunu kırmak, sadece süreci kazanmak değil, devrim için yeni sıçramaların da zeminini hazırlamaktır. Bunun yolu, her adımı örgütlemekten, örgüt bilinci ve örgüt kavramının somutlaşmasından geçer. Bir yandan mevcut ilişkileri harekete geçirmek ve yeni ilişkilere ulaşmak, çeşitli biçimlerde, legal, yarı-legal “halk örgütleri” örgütlemek; öte yandan çeşitli alanlarda illegal “devrimciler örgütü” inşa etmek görevimizdir. Örgüt kavramı, kafamızda, bilincimizde olmalı, bunu yanı başımızdaki insanlara taşımalı, komite de, çevre ve kitle ilişkisinde inşa etmeliyiz. Örgüt ve örgütlü davranış, sohbetimize, davranışımıza, solla ilişkimize, iç ilişkimize, kitlelerle ilişkimize yansmalı, orada somut biçimler almalıdır. Nasıl konuşacağız, neyi konuşacağız, insanlarla nasıl bir ilişki kuracağız, dost ve düşman karşısında nasıl davranacağız, bir eylemi nasıl örgütleyeceğiz, nasıl bir üslup ve tarzımız olacak; tüm bunlar örgüt kavramında somut biçim alır.

Mücadele, mücadele, mücadele; süreci kazanmanın bir başka adı budur. Mücadele

etmeden, akıp giden siyasal sürece tutunmadan, sürece öncülük etmeden, içe kapanarak, dar dünyamızda “büyük laflar” ederek hiç bir şey kazanamayız. Binler, milyonlar sokakta, alanlarda; binler, milyonlar Haziran halk direnişinde direndi; işyerleri, okullar, mahalleler birer çalışma alanı, gençler, kadınlar, yoksullar, Türk, Kürt, Alevi tüm ezilenler düzene tepkili. Ama bir o kadarda örgütlü mücadeleden uzak, “güven bunalımı” her ilişkiyi etkiliyor. Hiçbir adım, mücadele etmeden, bazı mücadele biçimlerini küçümseyerek kazanılmıyor. Mücadele etmeden, örgütlü mücadele etmeden ne insanları kazanmak, ne de örneğin sıradan bir devrimci kitle örgütünü çalıştırmak bile mümkün değildir. Mevcut sistem insanı parçalıyor, kendine yabancılaştırıyor; bu “örgütlü örgütsüzlük”, hiç bir şeyi beğenmeme, kendine “demokratlık”, insanları ötekileştirme, konformizm, tembellek biçiminde bizde dışa vuruyor. Her insan bizim gibi düşünmeyebilir, örgütlü mücadelede insan öznedir. Devrimcilik insanlığın en yüksek biçimidir; insani değerlerden yoksun bir devrimcilik devrimcilik değildir. Devrimcilik bu anlamda insanı anlama, insanı değiştirme kavgasıdır. İnsanlarla mücadele içinde çeşitli bağlar kurabilir, onlardan öğrenir, onlara öğretebiliriz.

Bunun için sokakta, mücadele alanlarında olacağız.

Güçlerimizi dağıtmadan, her yere koşarak değil belirli hedeflere yoğunlaşarak, yönümüzü işçi sınıfı ve halka dönerek, enerjimizi kendimize ve çevremize yoğunlaştırarak, kitleselleşme ve kadrolaşmayı çalışmamızın merkezine koyarak bu süreci kazanabiliriz. Her alanda ileri sıçrayarak, başkasının eksikliğini perde yapmadan, küçük ve bireysel sorunlar içinde çürümeden, içe kapanıp kaslaşmadan, bütünsel düşünüp partiye sahiplenerek, önümüzde duran görevlere sahip çıkarak, devrimin, sosyalizmin, partinin sorunlarını çözerek ileri adımlar atabilir ve süreci kazanabiliriz.

Sorunsuz bir devrimcilik yoktur; önemli olan sorunları çözmek ve ilerlemektir. Sınıf kavgası, sadece sınıflar arasında değil, devrimci parti içinde de sürer. Mevcut tablo bize bunu açıkça göstermektedir. Artık gerileme süreci bitti, kısmi gelişme eğilimi ortaya çıktı; ama böylede olsa gri tonlar, geri yanlar vardır. Bir yandan tüm bunların farkında olan, kendini, çalışma alanını, çevresini ve partiyi örgütleyenler, öte yandan “örgütlü ör-

gütsüzlükte” ısrar eden, içe kapanan, kastlaşan, çürüyen, partinin eleştiri ve uyarılarına kulak asmayanlar vardır. Sınıf mücadelesinin yasası budur; her ileri adımda bu kavga çeşitli biçim alır. Her ileri adımda çürüyen, kastlaşan, gerici statüko oluşturanlar mücadeleyi geriye çeker; bun karşılık partiyi ve mücadeleyi ileri taşımağı dert edinenler ön açıcı olur, mücadeleyi büyütür. Bu kavga özgündür, kurallıdır, ahlakidir. Hatta bazı süreçlerde bir çeşit “denge”de oluşur. Ama her denge bir dengesizliktir. Devrimci ve statükocu eğilim belki bir süre, şu ya da bu nedenle yan yana da olabilir, partinin kazanımcı tutumu bu noktada da istismar edilebilir ama bu sonsuza kadar sürdüremez. Statükolar yıkılır, çürüyen yanlar temizlenir, kavganın ateşiyle ileri sıçrayanlar yeni ufuklara kulaç açar.

Kavga günleri devrimciler için bayram günleridir. Bayram günlerini yaşıyoruz; seçim süreci yeni bir mücadele sürecidir, Mart ayının ateşi her yeri sardı, Mayıs kızıl bir güneş gibi doğacak, Haziran isyanın kendisidir...

Şehitlerimiz yanı başımızdadır; her adımda onlarla birlikteyiz. Devrimci çizgimiz büyük bir ufuktur; bu ufuktan gözlerimizi hiç ayırmayacağız.

Kendimizi örgütleyecek, kavgayı büyütecek ve süreci kazanacağız!

30 MART YEREL SEÇİMLERİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ

Yeni bir seçim süreci içindeyiz. 30 Mart yerel seçimleri birbirini izleyecek olan seçim süreçleri için bir başlangıçtır; bu yerel seçimi Cumhurbaşkanlığı ve genel seçim süreçleri izleyecektir. Neo-liberal sömürünün sınırlarının tükettiği, kriz dinamiklerin yeni biçimler aldığı, oligarşi içi çatışmaların yeni boyut kazandığı, işçi sınıfı ve halkın tüm kazanımlarının tasfiye edilip emperyalist saldırı programının halka dayatıldığı, başta Kürt ulusunun özgürlük sorunu olmak üzere hiçbir demokratik sorunun çözülmediği, rüşvet, yolsuzluk ve yağmanın tüm iktidar odaklarına sindiği, “demokrasi, özgürlük, hak, hukuk, kuvvetler ayrılığı” gibi kavramların gündemden kalkıp devletin çeteleştiği bir süreçte, önümüzdeki seçimler, her sınıf ve politik akım için önemli bir yerde durmaktadır.

Yeni sömürgeciliği derinleştiren neo-liberal düzen çürümüşdür ve bu düzenin 11 yıllık yürütücüsü AKP iktidarı için zor günler başlamıştır. 12 Eylül açık faşizmi ve neo-liberal sömürü düzenin ürünü olan AKP, sadece emperyalizmin işbirlikçisi, İslam ile neo-liberal sömürüyü birlikte ele alan, post-modern kültürü bu temelde topluma dayatan, yalan, demagoji ve takiye yapmayı başlı başına bir yöntem olarak benimseyen tekeli sermayenin bir partisi değil; bununla birlikte bu düzenin özüdür, özettir. Oligarşi içi çatılda, bir dönem “demokrasi ve özgürlük” söylemini kullanan, özellikle Kürt ulusunun özgürlük talepleri karşısında “demokratik açılım”dan bahseden AKP, 2010 yılından bu yana bu söylemleri bir kenara attı, hem içte hem de dışta siyasal gericilikle ısrar etti. İçte, vahşi neo-liberal sömürüyü tüm halka dayattı; özelleştirmede hiçbir değer ve kurala bağlı kalmadı, işçi sınıfı ve emekçilerin tüm kazanılmış haklarını tasfiye etti, taşeronlaşma, kıdem tazminatı, sözleşmeli işçilik gibi saldırılarda hiçbir sınır tanımadı. Kentleri “kentsel dönüşüm”, “3. köprü”, “Galata- port”, “Haydarpaşa-port” gibi, doğal kaynakları “HES”, “altın arama” gibi kapsamlı saldırılarla talan etti, ediyor. Demokratik sorunların en önemlisi olan Kürt özgürlük sorununu “görüşme ve uyutma” taktiği ile geçiştiren, sömürge savaşını kontra taktiklerle Rojava’ya taşıyan AKP, Alevilerin “eşit yurttaşlık” taleplerine gözlerini kapattı ve Sünnileştirmeyi sürdürdü. İşçi sınıfı ve halkın demokratik tüm taleplerini elinin tersi ile bir kenara itekledi; demokratik hak aramaya, söz ve basın özgürlüğüne, örgütlenme ve gösteri hakkına, basın açıklamalarına bile polis şiddetiyle karşılık verdi. Dışta ise, “sıfır sorun” söylemini çoktan unuttu, tüm komşu halklarla düşmanlık ve çatışma politikası benimsedi, emperyalizm ile kol kola “bölgesel güç” “neo-Osmanlı” hayalleri peşinde yeni hegemonya kavgası yürüttü. Savaş kıskırtıcılığı yaptı, örtülü ve açık işgal girişimlerine başvurdu, hatta sık emperyalizmin çizmiş olduğu sınırları aştı. Ortadoğu’da akan her damla kandan doğrudan sorumlu oldu, İslamcı-gerici-paramiliter çeteleri örgütledi, askeri ve mali destek verdi. Mısır ve Suriye’de iç çatışmada taraf oldu, bunu iç siyasette kullandı; ama Mısır ve Suriye’de duvara tosladı, dünyaya rezil oldu.

Tüm bunlar yeni kriz dinamiklerini ortaya çıkardı. Neo-liberal sömürü düzeni her yerinden patladı; yolsuzluk, rüşvet, yağma, tüm kirlili ilişkiler etrafa saçıldı. “Kasalar, ayakkabı kutuları ve paralar, babalar ve oğullar, siyaset mühendisliği, paralel devlet, Haşşaşiler, beddualar, görevden almalar, sürgünler, dost modern darbeler” gibi söylem ve kavramlar bu kirlili savaşın, asimetric savaşın birer parçası oldu. Oligarşi içinde iktidar savaşı yeni boyut kazandı, “hak, hukuk, kuvvetler ayrılığı, yasalar önünde eşitlik” gibi burjuva kavramlar tuz-buz oldu. Devletin çete; iktidar kavgasının çeteler kavgası olduğu, bu kavgada hiç bir ahlaki ölçünün olmadığı gerçeği gün yüzüne çıktı. Gezi ve Haziran halk direnişi bu zulüm ve sömürü düzeninin temel bir taşını sökmüştü; şimdi tüm taşlar yerinden oynadı, AKP somutunda düzen ve onun kurumları sarsıldı, çöktü.

İçte siyasal gericiilik dışta yeni hegemonya kavgası; işçi sınıfı ve halkın emek ve özgürlüğünü çalanlar Kürt ulusu ve diğer ulusal toplulukların, Alevi ve diğer inanç sahiplerinin hak ve özgürlüğünü çaldı; “demokrasi” söylemi bir aldatmaca, “demokratikleşme” ise bir hayal oldu, sürekli faşizm kurum-sallaştı. AKP somutunda düzen çöküyor; siyasal kriz derinleşiyor, sömürü ve siyasal hegemonya yeniden biçim alıyor.

İşçiler, Emekçiler, Tüm Ezilenler;

Böylesi bir süreçte, iki direniş dinamiği işçi sınıfı ve halklara yol göstermektedir.

Birincisi Kürt ulusunun sömürgeciliğe karşı direnişi ve özgürlük kavgasıdır. Kürt halkı, sömürgeciliğe karşı büyük bedeller ödeyerek son 40 yılda büyük bir direniş içindedir. Bu direnişte sömürge zinciri içinde varlığı inkar

edilen, imha ve asimilasyon politikasıyla sürekli baskı altında tutulan Kürt ulusu yeni bir ulusal kimlik, bilinç kazandı, bir dizi siyasal-sosyal-kültürel kazanım elde etti. Başta, “ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı” olmak üzere, ulusal-demokratik haklar tümünden kazanılmadı, Kürt halkı özgürleşmedi; ama artık sömürgecilik de dışı tutmuyor, dökülüyor. Lozan’da emperyalizm ve sömürgeciler tarafından çizilen “sınırların” anlamı kalmadı; dört parçaya bölünen Kürt coğrafyası eşitlik ve özgürlük temelinde adeta birleşiyor. Güneyde emperyalizme dayanarak burjuva çözümden adım atan Kürt halkı, bugün Rojava’da halkın öz-gücüne dayanan öz-yönetimini inşa ediyor, özerkliğini ilan ediyor, yeni bir toplumsal modeli inşa ediyor.

AKP ve oligarşi oyalama taktiklerinde, inkar ve imhada ısrar ediyor; ama örgütlü Kürt halkı yenilmez.

İkinci olarak, Gezi ve Haziran halk direnişidir. Gezi ve Haziran halk direnişi, sınırları tükenen neo-liberal sömürüye, onun yürütücüsü AKP’ye karşı halkın güçlü bir tepkisidir. Bu kendiliğinden halk isyanı, çok sesli, çok renkli, çok katmanlıdır, 1 Mayıs gibi kitlesel gösterilerin, Gazi gibi direnişlerin önemini bir yana bırakmadan ifade edersek, 12 Eylül açık faşizminden bu yana en önemli halk direnişidir. Tüm ezilenleri çatısı altına toplayan Haziran direnişin hedefinde AKP vardır; ama aynı zamanda tohum halinde yeni bir toplum, eşit ve özgür bir toplum özlemini yansıtır. Haziran halk direnişi, AKP’yi temelinden sastı, neo-liberal düzenin çatlaklarını açığa çıkardı ve büyüttü, Türkiye halkları için yeni bir umut oldu.

Kürt özgürlük mücadelesi ve Haziran halk direnişinin talepleri aynıdır; eşitlik, adalet ve özgürlük. Bu iki direniş dinamiğinin ortaya çıkardığı gerçek ise, bu talepler için emperyalizm ve oligarşiye karşı direniş ve bununla kopmaz bağ içinde işçi sınıfı ve halkların kendi özyönetimlerini inşa etmesidir. Buradan hareket edersek, Kürt coğrafyasında 30 Mart yerel seçim süreci, Kürt halkının özyönetimi için referandum; Türkiye halkı için ise, neo-liberal sömürü düzeni ve onun kurumlarına karşı direniş, oynanan orta oyununa, yani burjuva seçeneklere karşı sol ve halkın yeni bir seçeneğin zeminini oluşturacaktır.

Tüm Devrimci Kurtuluşçular;

Önümüze çıkan her sorunda olduğu gibi, yerel seçimleri de kendi cep-hemizden, devrimci sosyalizmin bağımsız çizgisinden ele alıyoruz. Dar ve küçük hesaplar bize yabancıdır; bizim için asıl olan işçi sınıfı ve halkın kavgasını ileri taşımak, bu temelde milyonlara ulaşmak, önümüzdeki bu güncel görev ve süreç dönemselleştirme ve stratejik görev ve hedeflerimizin hizmetine bağlıdır.

Bu temelde seçim sürecini birbirini tamamlayan iki taktik üzerinde inşa ediyoruz.

Birinci ve asıl olarak, tüm burjuva partilere, AKP, CHP, MHP ve diğerler burjuva partilere cep-heden tavrı alıyor, bunların tüm politikalarını eleştirip teşhir ediyoruz. Bu partiler sınıf düşmanımızdır, politik hedeflerimiz arasındadır. Bu mücadeleye kendi politik çizgimiz, kendi programımız yol gösteriyor. Kendi bayrağımız altında işçi sınıfı ve halkın tüm taleplerine sahip çıkıyor, “eşitlik, adalet ve özgürlük” için, “yolsuzluk ve yağmaya” karşı direnişi büyütüyor, devrim ve sosyalizm kavgasında yeni adımlar atmayı önümüze koyuyoruz.

İkinci ve tamamlayıcı olarak, kendi öz-yönetimi için yeni adımlar atan Kürt halkıyla enternasyonal köprüler kurmak, işçi sınıfı ve halkın birliği temelinde yeni adımlar atmak için devrimci ve halkçı adaylarda birleşiyoruz. Kentlerin yağmalanmasını sağlayan, rant ve soyguna dayalı neo-liberal yerel yönetimler karşısına, halkın söz ve karar sahibi olduğu, halk meclislerine dayanan demokratik ve halktan yana yerel yönetim programını savunuyoruz; burjuva seçeneklere karşı, devrimci ve halktan yana bir seçeneğin zeminine katkı sunuyoruz.

Hiç şüphesiz, seçim sürecini sadece bir “seçim çalışması” olarak değil, kendi politik kimliğimizle, kendi programımızla açık bir kitle çalışmasına dönüştüreceğiz. Ev ev, sokak sokak, alan alan dolaşacağız, devrimci sosyalizmin programını, politik çizgisini, strateji ve taktiklerini, kültür ve tarzını anlatacağız, işçi sınıfı ve halklarla, kadın ve gençlerle yeni bir ilişki düzeyi kuracağız. Sadece bu değil, en az bunun kadar önemli olan devrimci ve sol güçlerin birliği için “geçici” de olsa bir deneyim kazanıp, bunu ileri taşıyacağız.

Stratejik ve dönemselleştirme hedeflerimiz için bu süreci kazanacağız.

1.Şubat 2014

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

Gezi ve Haziran Halk Direnişii, Kawa'nın İsyân Ateşiiyle Birleşiyor

Her 21 Mart'ta dağlarda ve ovalarda, meydanlarda yanan Newroz ateşleri Ortadoğu'da varlığına ve kimliğine sahip çıkan bir halkın isyan çığığıdır.

Kürt halkının militan direnişii özgür bir ülkeyi yaratacaktır. Newroz, yakılacak olan özgürlük ateşinin kıvılcımı, Halepçe ve Gezi Haziran halk direnişinde yitirdiklerimiz ise özgür ve birleşik bir ülkenin teminatı olacaktır.

Newroz kutlamalarının yapıldığı her alanda Kürt Halkı ile omuz omuza olacağız. Demirci Kawa'dan alınan özgürlük meşalesi, Halepçe'li bir çocuğun gülüşü, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim mücadelesi için, özgür ülke ve özgür halklar için yeniden canlanacak.

Uğruna savaşmaya değecek gerçek bayrak bu cephenin halk tarafında bulunmaktadır. O bayrak, bu topraklarda yeni bir olgu da değildir. Mart ayı bu bakımdan coğrafyamızın en önemli ayıdır. 30 Mart 1972 Kızıldere ve 21 Mart Newroz... Mahir ve Demirci Kawa... Her ikisi de coğrafyamızın en simgesel kişilikleridir. Biri, Türkiye devrimci hareketinin milat noktasıdır, Kızıldere'de yanan meşaleye, gösterdiği yola çevirelim başımızı. Diğeri Kürt halkının muazzam isyan potansiyelinin sönmeyen ateşii...

Son 10 ayda görüldü ki, oligarşi ve AKP'nin "demokrasi ve özgürlük" söylemi koca bir yalandır, bu devasa sorunu birakalım çözmeyi, ciddi biçim de ele aldığı bile söylenemez. Demokrasi ve özgürlük mücadelesi, burjuvazi ve onun çeşitli partilerininin (AKP, CHP, MHP vb) değil, işçi ve emekçi sınıfların, Aleviler ve farklı inanç sahiplerinin, Kürt ulusu ve tüm ezilenlerin omuzlarındadır.

Newroz ateşinin etrafında birleşen Kürt halkı ile Gezi İsyânında kardeşleşen tüm halklar, bu çürümüş, kokuşmuş faşist düzenden hesap soracak, barış, özgürlük ve eşitliği kendi elleriyle getirecektir.

Hem Gezi ve Haziran halk direnişii, hem de Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin geldiği aşama, bir kez daha, Türkiye halkı ile Kürdistan halkının ilişkisini, bunun güncel süreçlerde aldığı biçimi öne çıkarmıştır. Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadelesi enternasyonal bir mücadeledir olmalıdır.

İşçiler, emekçiler, Kürt halkı ve tüm ulusal topluluklar, Aleviler, tüm ezilenler birleşmeliyiz. Gezi ve Haziran halk direnişii, bu yağma düzenine karşı direnmeyi ve birleşmeyi öğretti. Rojava'dan Amed'e Kürt halkı kendi özyönetimi için ayağa kalktı. Şimdi bunlardan güç alarak, haramilere karşı birleşmenin, yeni sömürgeci düzenin bize sunduğu sözde "seçenekleri", elimizin tersiyle itmenin, kendi kaderimize sahip çıkmanın zamanıdır.

Varsın zalimler, emperyalist haydutlar, işbirlikçi sömürücüler kendi aralarında tepişip dursunlar; varsın resmî ve gayri-resmî cinayet şebekelerini üzerimize salsınlar; Gezi-Haziran halk direnişii ve Newroz, bu iki ırmak, bu iki ateş topu, halkların büyük yürüyüşünün en ön safında, yolumuzu aydınlatmaya devam edecek.

Elbette Rice'ın olduğu kadar bizim de bir "Büyük Ortadoğu" Projemiz var! Halkların, eşit, özgür, kardeşçe yaşadığı, büyük bir Ortadoğu, Kawa'dan, Mazlum'dan, Mahir'den, Abu Ali Mustafa'lardan akıp gelen büyük bir yürüyüşün eseri olacaktır. Emperyalizme ve Sömürgeciliğe Karşı Mahir ve Demirci Kawa'nın yolunda İleri!

Yeniden dirilişin adıdır Newroz!... Kötülüğe, zulme direnmektir! Özgür ülkede insanca yaşamı savunmaktır Newroz!

Adalet, eşitlik ve özgürlüğün var olduğu bir dünya mücadeleye kazanılır...

Halepçe soykırımının öfkesi, Gezi Haziran halk direnişinin ruhu ve Newroz ateşinin tüm yakıcılığı ile Kürt halkını selamlıyoruz. Newroz Piroz Be!

Yaşasın Newroz / Bijî Newroz...

Bijî Şorej û Sosyalizm / Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ